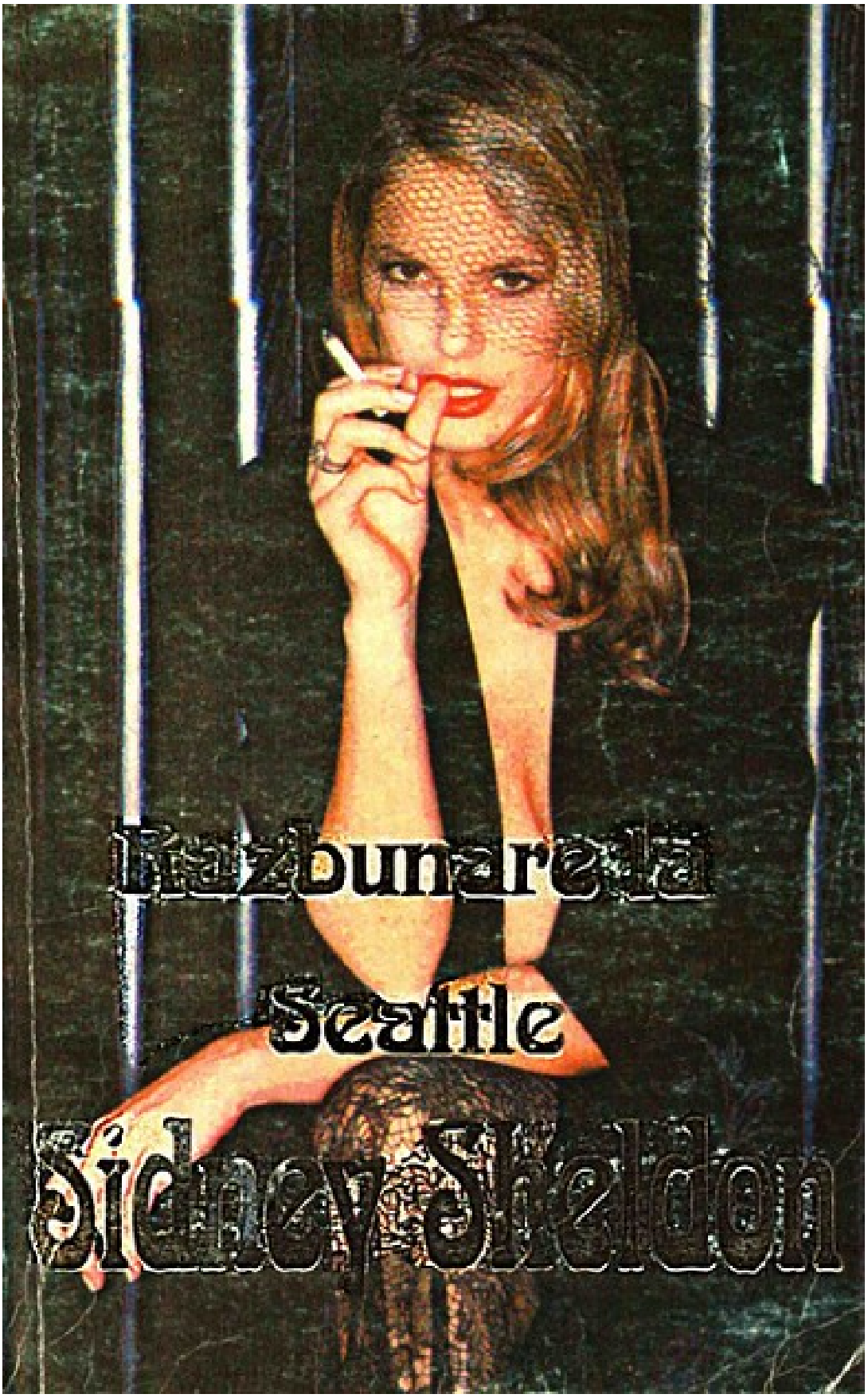
Răzbunarea
Seattle
Sidney Sheldon

Editura Karmat Press
ISBN 973-97067-3-8
Traducere de Mihai Samoilă
Coperta: Ionuţ BĂNUŢĂ

Sidney Sheldon
Răzbunare la Seattle

Capitolul unu

Cu tot cerul limpede şi vremea uimitor de blândă pentru regiune, Evelyn Lawford trecea printr-o senzaţie dezagreabilă. Nimic nou. De fiecare dată când pornea un alt proiect, Evelyn regăsea acea curioasă neliniţte presărată cu enervare. „Neliniştea unei femei în aşteptarea unei aventuri”, îi şopti Vocea pe când Mustangul străbătea podul de peste râul Ashley.

Zărea deja primele clădiri cu faţade pastelate, siluete fragile, mult mai puţin impozante decât şi le amintea. Era doar o fetiţă atunci când tatăl ei se mutase în oraşul cel mare, în Seattle. Ce vârstă să fi avut? Opt ani? Nouă ani?

Astăzi, venind din metropola în care tradiţiile se prăbuşeau una după alta sub loviturile ucigătoare ale modernismului, Tacoma îi părea o oază de linişte rămasă intactă din vremuri neştiute.

Seattle fusese şi el, odată, doar o mică aglomerare de căsuţe de cherestea, asta pe la mijlocul secolului trecut. Numele şi-l datora unui celebru şef de trib indian.

După războiul de secesiune, oraşul se întinsese considerabil, apoi, la începutul secolului, devenise un loc de întâlnire pentru minerii aflaţi în drum spre Alaska. Febra aurului îl transformase în port şi centru de aprovizionare. Şi asta îl făcuse un loc foarte important, un fel de Mecca pentru aventurieri şi căutători de aur.

În schimb, multe familii care trăiau în Tacoma puteau să-şi numere printre strămoşi pe primii colonişti.

Toate astea le aflase de la patronul ei, Charley God. Parcă-l vedea, molfăind capătul trabucului şi explicând răbdător:

— Tacoma e în plină schimbare, însă elita locală vede cu ochi răi această metamorfoză. Pentru ei a devenit o chestiune de onoare să-şi păstreze tradiţia. Nici clanul Adams – mă rog, cea mai mare parte a lui – nu face excepţie de la regulă. Sunt foarte mândru de faptul că aparţin aristocraţiei nordului, asta ca să folosesc termenul lui Ashe.

George Ashe, născut în Tacoma, era el însuşi un Adams.

— Şi atunci de ce mă trimiţi acolo? întrebase Evelyn. Crezi c-o să mă asculte cineva când am să-i anunţ că, la propunerea lui George Ashe, sunt gata să răscumpăr superba lor proprietate, Shadows, ca s-o transform într-un complex modern?

Tirada lui Evelyn nu reuşi decât să provoace un surâs binevoitor pe buzele lui Charley God.

— Evelyn, eu sunt patronul. Ai, poate, dreptate, dar acţiunea lui Ashe îmi dă speranţe mari. De ce crezi că a venit să ne caute? Sincer vorbind, dacă aş putea să închei târgul ăsta cu familia Adams…

Se oprise. O lucire răutăcioasă îi trecuse peste priviri.

— Preţul va fi cu siguranţă foarte mare! Dar asta mă interesează mai puţin! Această operaţiune nu va face decât să ne crească prestigiul!

Charley God avea dreptate. Societatea lui, Resorts America, se bucura de o reputaţie excelentă, şi asta fiindcă pretindea întotdeauna calitate. Dacă ar fi reuşit să cucerească Shadows, imaginea lui în materie de renovări avea să fie definitiv asigurată.

Fireşte, Resorts America avea să reuşească o capodoperă, iar clădirile cele noi aveau să se armonizeze perfect cu bătrânul conac Adams, toate astea pentru gloria firmei şi… a lui Charley God!

Totuşi, rulând încet la volanul Mustangului pe străduţele umbroase ale orăşelului Tacoma, o cuprinse îndoiala. Dorea oare într-adevăr să câştige pariul acesta?

Trecea cu privirile peste grădinile îngrijite, se oprea peste detaliile încântătoare ale vreunei arhitecturi rafinate. Înţelegea

încăpăţânarea familiilor din Tacoma. Cum să vinzi aceste locuri minunate care adăposteau atâtea amintiri, atâtea iubiri?

Opri în fata parcului White Point, invadat de vegetaţie debordantă, şi reflectă asupra familiei Adams. În afară de George Adams Ashe, care se prezentase la birourile societăţii din Seattle, Evelyn nu mai cunoştea decât puţine lucruri despre restul clanului.

Deci… exista Michael, vărul lui George, care trebuia să bată acum spre 40 de ani, un specialist în clădiri vechi; mătuşa, Sarah Adams Rawls; apoi Alice Ashe şi Frances Adams, bunica.

Frances Adams, un personaj important al familiei care, după spusele lui George, luptă acum cu o boală necruţătoare şi al cărei testament avea să facă ceva scandal.

Dovadă era că George Ashe deja luase hăţurile în mână! Ca şi Evelyn, George era arhitect. În ciuda celor 35 de ani ai lui, părul lui George era grizonat, ceea ce nu-l împiedica să fie foarte atrăgător. Totuşi, felul în care părea că se lipseşte de bunurile familiei înainte chiar de moartea bunicii îi displăcea mult lui Evelyn.

Ştia cu siguranţă că Charley îi împărtăşea părerea, pentru că o rugase să se poarte cu mare tact, să nu rănească sentimentele celorlalţi membri ai familiei.

Evelyn nu avea nevoie de asemenea sfaturi. Ştia că Charley God nu încheia nici o afacere înainte ca toate părţile să fie satisfăcute. Afacerea se arăta deci foarte delicată, mai ales că Frances Adams ţinea enorm la domeniului unde trăise până în anii din urmă.

Ea îl numise pe Michael drept moştenitor principal, avea dreptul să locuiască acolo până la sfârşitul vieţii lui şi putea lăsa proprietatea urmaşilor săi. În schimb, dacă vindea Shadows, trebuia să împartă întreaga sumă cu Sarah Rawls, Alice şi George.

Deci el avea cel mai mult de pierdut din acest târg! Era mai bine să nu spere la vreo cooperare din partea lui.

George se mulţumise, de altfel, să ridice din umeri când Charley îl întrebase despre posibilele reacţii ale lui Michael.

— Ce să vă spun? răspunsese el. Habar n-am. Nu prea ne împăcăm. Michael e un conservator înrăit şi no să accepte nici cea mai mică modificare la Shadows! E obsedat de ideea că Dumnezeu a creat Shadows înainte să creeze oraşul. În fine! Pe de altă parte, este preşedintele Societăţii de Restaurare a Clădirilor Vechi şi se arată, după câte se pare, foarte popular.

„Nu ştiu cât de popular o să se arate cu mine!” mărturisi Evelyn Vocii din minte, în vreme ce îşi ducea bagajele în apartamentul închiriat pentru misiune.

„Oricum, trebuie să faci tot ce poţi să împlineşti dorinţele lui Charley”, îi şopti Vocea. „O să te întâlneşti cu George Ashe în după-amiaza asta şi ai să evaluezi starea proprietăţii începând de mâine dimineaţă. În două – trei zile, ai să-l suni pe Charley şi ai să-i

spui concluziile la care ai ajuns. Să sperăm că afacerea merită şi că George o să fie destul de diplomat ca să nu întărite restul familiei!”

Evelyn nu-şi mai amintea de când începuse să audă Vocea. Pe când era foarte mică, i se părea firesc să stea de vorbă cu propriile gânduri şi se miră foarte tare când află, mai târziu, că restul oamenilor nu se aveau decât pe ei în minte.

Poate din obişnuinţă, nu vedea în Voce un lucru extraordinar şi era convinsă că orice psiholog i-ar fi dat de îndată o explicaţie banală. Se bucura că avea în permanenţă cu ea o confidentă, pe cineva cu care putea să se sfătuiască oricând, fără să fie auzită.

În camera mobilată fără pretenţii, Evelyn îşi desfăcu valiza şi se opri dinaintea unei oglinzi vechi să-şi pună în ordine înfăţişarea. Un norişor de pudră, o urmă de fard pe obraji, o bănuială de ruj peste buze şi ochii cenuşii apăraţi de gene dese şi lungi deveniră din nou strălucitori. Apoi, cu gesturi experte, îşi perie părul lung aurit şi mai mult de soare înainte de a-l înnoda într-un ghem discret din care scăpau câteva bucle răzleţe.

„Nu am nimic dintr-o femeie fatală”, îşi spuse ea.

„În schimb… ai farmec”, o linişti Vocea.

La acest gând, un surâs maliţios îi înflori pe buze, îi lumină trăsăturile pline de graţia celor 29 de ani ai ei.

Mai târziu, zburând la volanul Mustangului decapotabil, Evelyn se lăsă dezmierdată de briza venind dinspre golful Puget Sound, în timp ce urca pe East Battery, elegantă arteră a oraşului străjuită de clădiri mustind a istorie.

Admira sclipirile soarelui în apa râul Ashley, apoi, urmând indicaţiile lui George, odată ajunsă în dreptul pieţei vechi, alese drumul din stânga.

Sub arcadele albe ale târgului se adăposteau o mulţime de vânzători, de artizani doritori să vândă, care cutiuţe de os, care dantele, care păsări gălăgioase.

La noroc, găsi un loc de parcare în faţa restaurantului Thomas, o clădire atât de vestită prin partea locului încât căpătase înfăţişare de instituţie.

George o aştepta în bar, instalat confortabil în fotoliul de piele sub un tablou înfăţişând o bătălie navală.

Foarte galant, veni imediat în întâmpinarea ei.

— Ai călătorit bine? o întrebă el conducând-o către masă.

Evelyn nici nu se aşezase bine, când el adăugă:

— Ce să-ţi ofer?

— Un suc de roşii.

Când el se îndepărtă să dea comanda, Evelyn îl cercetă; mai lipseau multe pentru ca George să corespundă bărbatului care s-o atragă.

„Din fericire. Nu risc să cad sub farmecele lui!” îşi spuse

Evelyn atunci când privirea i se opri pe brăţara de aur pe care bărbatul o arbora la mâna stângă. „Să mă iau de un bărbat căsătorit? Niciodată!”

Se vedea limpede însă că George nu era insensibil la frumuseţea ei. În ochii lui căprui lucea admiraţia.

„Nu cumva o să îndrăznească să fie curtenitor?” se întrebă ea şi, fără să mai aştepte răspunsul Vocii, îi aruncă:

— Cum se mai simte bunica dumitale? Ai discutat cu ceilalţi din familie?

— Am să răspund mai întâi la a doua întrebare. Am încercat cu mătuşa Sulky – aşa îi spunem noi – dar fără să intru în detalii. În privinţa lui Michael, prefer să aştept concluziile tale. Bunica… mă rog, ea poate să ne părăsească dintr-o clipă în alta. Starea ei e catastrofală. Fără îndoială, crezi că am o inimă de piatră! De fapt, am numai convingerea că ar fi mai bine să se întâmple mai devreme decât mai târziu; suferă prea mult! Nu mă încântă chinurile ei.

„Oare George simte că nu sunt de acord cu el?”, se întrebă Evelyn. „Să fie oare sincer?”.

În sfârşit, se hotărî să nu mai ia în seamă problema. Afacerea aceea de familie nu o privea.

— Bineînţeles, George, te înţeleg. Dar, ca să revenim la treburile noastre… Vărul tău, Michael… Îmi poţi spune ceva mai multe despre el?

George ridică din umeri.

— Ce vrei să ştii?

Aparent, George nu avea nici un chef să discute despre asta.

— Este căsătorit? Are moştenitori? În afaceri, cum se comportă?

— Este celibatar, genul singuratic. După câte ştiu, a propus căsătoria unei singure femei: soţiei mele!

Şocată de această dezvăluire neaşteptată, Evelyn deschise mari ochii. Remarcă mândria cu care George privea efectul pe care-l făcuseră vorbele sale.

„E clar că Michael nu e încântat de o asemenea situaţie”, gândi ea. „Duşmănia dintre cei doi veri o să-mi îngreuneze sarcina!”

George aştepta resemnat, convins că Evelyn nu avea să-l scutească de subiectul ăsta fierbinte. Ea, însă, hotărâse să nu mai ia în seamă micile duşmănii de familie.

— Tot nu mi-ai răspuns, continuă ea. Cum arată vărul tău? Ce fel de personalitate zace în el? Este generos? Ar fi în stare să asculte lucrurile pe care am să i le spun?

— Da, da şi da. Dacă aş fi crezut că acest proiect este imposibil, n-aş fi luat niciodată legătura cu Resorts America. Totuşi,

în ceea ce-l priveşte pe Michael, te sfătuiesc să nu uiţi că are aere de aristocrat… şi asta se vede, de la maşina lui marca Jaguar, până la caii lui. Nu glumeşte când e vorba despre meseria lui sau despre protecţia antichităţilor. În ceea ce priveşte părerile lui despre Shadows, ele sunt aceleaşi cu ale înaltei societăţi din Tacoma: vechile familii trebuie să-şi păstreze domeniul. Michael n-o să vândă decât dacă reuşeşti să-l convingi că vii de la singura societate în stare să-i salveze proprietatea.

Pentru o clipă, Evelyn îl privi tăcută. Mirată de portretul pe care George tocmai i-l descrisese, se juca fără să gândească cu marginea paharului.

„Trebuie să recunosc că personajul ăsta, Michael Adams, îmi stârneşte curiozitatea”, mărturisi ea Vocii tăcute din minte.

Când îşi reveni, Evelyn schimbă abil subiectul.

— Bănuiesc că ştii: Charley are pretenţia ca estimările să fie precise înainte să se apuce de renovări.

— Fireşte, făcu el plat.

— Pe scurt, trebuie să primesc actele în câteva zile. Până atunci, aş vrea să încep cercetările. Chiar şi de mâine, dacă se poate.

— Se poate.

— În privinţa cheilor, cum mă descurc?

— Michael şi cu mine avem fiecare câte un set complet. Aş fi bucuros să ţi-l împrumut pe al meu. Totuşi, credeam că o să vizităm Shadows împreună şi că o să discutăm planul meu. Aş fi vrut să ştiu ce părere ai despre amenajarea clubului în interiorul conacului.

Ascultându-l, Evelyn descoperi surprinsă în vocea lui George un accent clar de entuziasm şi sinceritate.

„Nu ştiu de ce am impresia că hotărârea lui ţine mai mult de visele lui de arhitect decât de atracţia câştigului”, gândi încetişor Evelyn către Voce.

— George, prefer să fiu singură la început. Vreau să am mintea limpede pentru ca prima impresie să fie şi cea corectă. Mă înţelegi, nu?

Bărbatul ridică din umeri.

— N-aş pune mâna în foc că da.

— Prezenţa ta m-ar influenţa. Nu poţi niciodată să fii un ghid bun pe proprietatea ta, pentru că eşti subiectiv. Realitatea se vede prost prin perdeaua amintirilor.

— Mă rog… ridică din nou George din umeri, privind în jos şi căutându-şi ceva de făcut cu mâinile pe masă.

— Am studiat planurile tale şi le găsesc foarte interesante, încercă ea să-l mai liniştească. O să le discutăm odată ce-mi termin vizita.

— Cum doreşti. Lilith, soţia mea, spera să te aibă oaspete la

cină în seara asta. Din nefericire, m-a sunat acum o oră ca să mă anunţe că a intervenit ceva neprevăzut. Pot să-ţi fac invitaţia aici?

„Asta ce-i? O manevră să te impresioneze sau numai un gest de prietenie?”

„Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Nu-mi place să mănânc singură la restaurant”, răspunse ea Vocii obraznice.

Îl lăsă, deci, pe George să aleagă meniul – supă de crab şi fructe de mare. Un deliciu ajuns la îndemâna oricui. Sau aproape.

Nu se grăbi să termine, însă odată ce ajunseră la cafea, Evelyn se simţi nerăbdătoare să se întoarcă în apartamentul ei închiriat.

— Drumul până aici a fost obositor şi ţin neapărat să mă trezesc devreme. Vreau să mă folosesc de tot răstimpul pe care-l am ca să studiez proprietatea, făcu ea în chip de scuză către George.

Ca un jucător care ştie să piardă, George zâmbi.

— Faci cum doreşti, Evelyn. Fii liniştită: n-am să insist. Promite-mi însă un lucru. Când o să ajungi pe domeniu, nu te grăbi. Judecă şi după sentimente. Se pare că locul ăsta are o influenţă magică, şi asta chiar dacă nu eşti un Adams. Cel puţin aşa zice lumea.

Evelyn se gândea la ultimele lui vorbe a doua zi, pe când străbătea şoseaua mărginită de arbori şerpuind pe malul stâng al râului Ashley.

De fapt, Evelyn nu avusese nevoie de părerile lui George, nici măcar de cele ale lui Charley, ca să-şi dea seama că Shadows nu e un loc oarecare. Fotografiile văzute prin albumele de familie îi demonstraseră că proprietatea familiei Adams era, împreună cu Drayton Hall, de altfel foarte apropiată, unul dintre cele mai frumoase exemple de arhitectură georgiană.

Multe locuinţe de acelaşi fel fuseseră cedate guvernului de către moştenitori faliţi pentru sume mult mai mici decât cea pe care Resorts America era dispusă să o consacre proprietăţii. Din păcate, lucrările întreprinse în proprietăţile cumpărate de stat înaintau cu o încetineală exasperantă. Oare din această pricină să fi apelat George la o societate particulară?

„Vărul lui, cu siguranţă, n-o să fie convins de argumentul ăsta”, îşi spuse Evelyn. „Nu cred să avem vreo şansă cu el!”

Ajunsese aici cu gândurile când îi atraseră atenţia porţile grele de fier forjat care marcau intrarea pe proprietate.

Câteva minute mai târziu, Evelyn urmărea drumul pe o cărare străjuită de stejari bătrâni cu trunchiul gros acoperit cu muşchi. Sub briza uşoară care venea dinspre râul abia ghicit, coroanele se legănau uşurel într-un delicat joc de umbre şi lumini, punctat de ciripitul indiferent al păsărilor ascunse în frunziş.

Impresionată de frumuseţea locurilor, Evelyn încetini şi lăsă

motorul să toarcă leneş până în clipa în care îi apăru conacul învelit în aura rozie a răsăritului. Se opri. Încă din seara trecută se gândea la această casă ca la un port pentru naufragiaţi... Această privelişte îi evoca fericirea întoarcerii acasă şi o emoţie puternică puse stăpânire pe ea. Îi părea că Shadows era acel paradis visat dintotdeauna; Shadows, maiestuos în faţa apelor albastre ale râului Ashely cu maluri presărate cu nuferi auriţi.

Evelyn îşi imagină frumoase în crinolină şi bărbaţi în uniformă. Timpul trecuse pe lângă Shadows fără să lase vreo urmă.

În acele momente tulburătoare nu mai avea importanţă decât emoţia. O cuprinse o dorinţă nebună să îmbrăţişeze casa fragilă, să pătrundă înăuntrul ei pentru a-i reda viaţa.

Vocea interioară îi şoptea lucruri absurde despre viaţa ei la Shadows alături de bărbatul iubit, despre râsete de copii care să alunge tăcerea mormântală a încăperilor largi cu mobilier vechi.

La acest gând, Evelyn simţi lacrimi înţepându-i ochii.

Atunci auzi zgomotul surd al unui ciocan şi zări un camion vechi tras în faţa scării duble de la intrarea principală adăpostită în umbra unui portic înalt cu fronton splendid. Cineva lucra. Fără îndoială, la ordinul lui Michael Adams.

„Cine ştie? Poate că moştenitorul lui Frances vrea să facă reparaţiile de unul singur...”

Evelyn avea în poşetă o carte de vizită a lui George. Dacă lucrătorii aveau s-o întrebe despre motivul prezenţei ei aici, avea să le-o arate sau, în cel mai rău caz, avea să-i roage să-l sune pe George la birou.

Sensibilă, contemplă îndelung silueta unui stejar trecut probabil de sută de ani care se reflecta printre nuferi în apa limpede alături de sclipirile rozii ale zidurilor. Trebui să facă un efort să se smulgă din reverie şi să-şi urmeze drumul.

Brusc, ideea de a transforma aceste locuri idilice i se păru un sacrilegiu.

„Dumnezeule!” îşi spuse ea. „Trebuie să-mi stăpânesc pornirile dacă vreau să-mi duc la bun sfârşit misiunea”.

O mulţime de gânduri confuze îi dansau încă în minte când apăru un bărbat cu părul grizonat, îmbrăcat în jeans şi o cămaşă albastră.

„Cine să fie?”

Evelyn realiză că zgomotul dinspre camion încetase. A, lucrătorul!

— Eşti amabilă, domnişoară, să-mi spui ce cauţi aici? întrebă el politicos.

Evelyn îşi înţelese imediat greşeala. Bărbatul acesta nu avea nimic din aerul unui lucrător obişnuit. Nu trecea de patruzeci de ani, în ciuda părului stropit cu argint. Trupul lui, bine proporţionat şi musculos, se armoniza perfect cu trăsăturile

sculpturale ale figurii. Câteva riduri expresive îi marcau colţurile ochilor căprui, iar o cută uşoară între sprâncene te ducea cu gândul la un spirit puternic. Gura senzuală exprima generozitate, tandreţe şi zâmbet.

Venea dinspre el o mare forţă senină, căldură şi un rafinament deosebit.

— Te afli pe o proprietate particulară, adăugă el cu un surâs amuzat.

Speriată şi ruşinată, Evelyn îşi simţi sângele urcându-i în obraji.

— Am… am o cheie.

Agasată de stânjeneala ei, Evelyn se bâlbâia.

„Ce mi se întâmplă?”

— Serios? Cine a avut bunătatea să ţi-o dea?

— Unul dintre proprietari, făcu ea. Un membru al familiei Adams, domnul George Ashe. Sunt… una dintre colegele sale.

— Înţeleg! Sunteţi arhitect?

Ea aprobă tăcută şi i se păru că zăreşte o bănuială de simpatie în privirea acestui necunoscut. Trăsăturile lui îi păreau ciudat de familiare, şi nu era convinsă că nu-l mai întâlnise niciodată.

„Cine să fie?” se întrebă ea.

Dar el pornise deja să-i dezvăluie enigma.

— Invitaţii vărului meu sunt bineveniţi. Eu sunt Michael Adams şi aş fi bucuros să-ţi arăt Shadows, spuse el cu o voce melodioasă cu accent de nord.

Capitolul doi

Michael Adams! În clipa în care acesta se prezentă, Evelyn se întrebă cum de fusese atât de oarbă!

Recunoscu în el anumite trăsături ale lui George Ashe, acelaşi păr grizonat prematur, aceleaşi maniere curtenitoare. Totuşi, dacă tânăra găsea la George o slăbiciune de caracter destul de evidentă, acesta nu era şi cazul lui Michael Adams.

Privindu-l mai atentă, găsi tot atâtea diferenţe între cei doi

bărbaţi ca între o capodoperă şi o palidă reproducere.

Trecând peste aceste consideraţii, Evelyn se simţea teribil de prost să afle în felul ăsta identitatea seducătorului necunoscut.

Mai mult chiar, bărbatul se oferea să-i arate proprietatea pe care ea ar fi vrut s-o viziteze singură, mai ales că promisese să nu sufle o vorbă despre rostul ei înainte să-şi termine expertiza. Iată, însă, că se găsea dinaintea lui fără să fi avut ocazia să se prezinte.

„Trebuie să-i dezvălui motivele oficiale ale prezenţei mele cât mai repede, fără să mai aştept!” îşi spuse ea.

Evelyn porni să-şi închipuie soluţii peste soluţii, una mai complicată ca alta, când Michael o linişti spunând:

— Iartă-mă, n-am înţeles cum te numeşti.

Şi, brusc, o luă de braţ.

Văzând cum înţelege el să spargă gheaţa, Evelyn pufni în râs.

— E normal, nici nu m-am prezentat. Sunt Evelyn Lawford şi lucrez pentru Resorts America. Ai deci dovada bunei mele credinţe; nu sunt o spioană periculoasă şi nici nu încerc să-mi ascund identitatea.

Michael nu avu nici cea mai mică reacţie şi Evelyn, pregătită pentru tot ce-i mai rău, fu surprinsă.

Ar fi trebuit totuşi să fi auzit de Resorts America! Dar nu, Michael se aplecă spre ea şi arboră un surâs fermecător.

— Poate nu ştii că istoria proprietăţii Shadows e plină de trădători? Încă de pe vremea englezilor…

Brusc, Evelyn nu mai îndrăzni să mai insiste. Cum să-i mai dezvăluie acum secretul misiunii? Şi chiar dacă putea, oare mai dorea s-o facă? Apăsarea blândă a braţului lui o fermecă, iar magnetismul pe care-l degaja teşea între ei o pânza lipicioasă de simpatie.

— Recunosc că am făcut câteva drumuri în Anglia, dar de aici până la a mă considera un duşman…

Michael izbucni în râs.

— Înainte să trag concluzii radicale, am să mă chinui să te cunosc mai bine, chiar dacă instinctul meu îmi spune că eşti primejdioasă. Deocamdată o să rămân la ideea că eşti doar o admiratoare a arhitecturii georgiene şi o să-mi fac datoria să te conduc.

— S-a făcut! râse Evelyn.

Buna dispoziţie a lui Michael era contagioasă. Se abandonă graţioasă braţului puternic îndreptându-i paşii către curtea din spatele casei şi către râu.

„Spune-i adevărul”, îi şoptea Vocea demonică din interior, „spune-i adevărul, altfel o să regreţi!”

„Dar n-am minţit”, replică Evelyn în gând. „Am să-i spun totul chiar astăzi, dar nu în clipa asta. Am în sfârşit impresia că am

întâlnit omul visurilor mele. Ce rău fac dacă profit o clipă de compania lui? Apoi, mai vedem.”

— Prefer să-ţi ofer o vedere de ansamblu asupra proprietăţii Shadows înainte să vizitezi conacul. Ce părere ai, domnişoară Lawford? Sau, dacă îmi dai voie, Evelyn?

Odată cu vorbele lui ajunseră în grădina terasată cuprinsă între două bazine care îi dădeau astfel formă de fluture.

— Nu, Evelyn i se spune în familia mea uneia dintre mătuşile mele care trăieşte la New York; prietenii îmi spun Eve.

Îşi însoţi răspunsul cu un surâs maliţios, încântător.

— Ce aer parfumat! Să juri că miroase a piersică! De unde vine parfumul?

— De la arbuştii de colo. Sunt cei mai vechi arbuşti din grădină.

Fără să vrea, Evelyn şi Michael se întoarseră în acelaşi timp să contemple faţada dinspre apă a casei vechi; aşa apăruse, în trecut, şi celor care veneau cu vaporaşul pe râu.

Evelyn îşi terminase facultatea cu un subiect asupra locuinţei americane din acea perioadă şi nu era surprinsă de somptuozitatea arhitecturală a conacului Shadows.

Pentru multă vreme, Evelyn se închise într-o contemplare mută. Savură frumuseţea liniilor, farmecul coloanelor şi armonia clipei alături de Michael Adams, al cărui braţ încă mai apăsa mângâietor peste mâna ei.

Michael Adams care aştepta ca ea să-i dezvăluie impresiile.

— Mi-e teamă că-mi lipsesc cuvintele pentru a descrie splendoarea acestui loc. Ca arhitect, aş putea să-ţi dau o groază de argumentaţii de profesionistă, dar cred că te-ai săturat de aşa ceva. Poate te interesează mai degrabă o reacţie spontană?

— Ai dreptate, domnişoară Lawford.

— Spune-mi Evelyn. Fără îndoială, o să crezi că sunt trăsnită, dar când am văzut pentru prima dată casa, îmi venea s-o strâng în braţe! Mi s-a părut că Shadows aşteaptă dintotdeauna pe acela care să-i redea viaţa. Pentru o clipă, mi-am dorit să fiu eu acel cineva.

O lucire curioasă trecu peste privirea de nepătruns a lui Michael care se abţinu, totuşi, să facă vreun comentariu.

— Vezi? Exagerez, făcu Evelyn cu un râs scurt nervos.

Michael se mulţumi să dea din cap şi să-şi dea seama că erau aproape să se atingă. Evelyn îi simţea mirosul suav al parfumului. Atmosfera deveni brusc tensionată.

„Poate o să mă sărute”, îşi spuse ea, dar Vocea îi reproşă imediat ideea atât de nebunească. Michael nu afişa nici cel mai mic surâs.

— Remarca ta e departe de a fi absurdă. În general, oamenii îmi vorbesc despre „redecorarea” casei, ăsta e termenul pe care-l

folosesc ei, firește! Toți ăștia crapă să scoată vreun articol pentru o revistă oarecare de decorațiuni și nu-și imaginează nici o clipă ce înseamnă Shadows pentru cei care îl locuiesc...

— Mai ales dacă ești un Adams.

La aceste cuvinte, Michael surâse și dădu din cap.

— Oamenii sunt cu siguranță ființele care se atașează cel mai mult de cuibul lor, recunoscu el.

Mișcată, Evelyn surâse. Simplitatea, naturalul cu care Michael îi dezvăluia gândurile îi plăcea și ghici că, dincolo de atracția fizică pe care o resimțise din prima clipă, putea să stabilească cu el o legătură mult mai profundă.

Poate că Michael îi împărtășea această impresie, pentru că îi mărturisise dorința de a se cunoaște mai bine...

Din nefericire, Evelyn se afla într-un impas. Era la Shadows în misiune și această misiune viza, de fapt, distrugerea visurilor lui Michael Adams. Cu toate astea, în prezența lui, ea continua să se bucure de frumusețea conacului, de magia sa. Michael ar fi avut toate motivele să creadă că făcea un joc dublu.

„Totuși, n-am încetat vreo clipă să fiu sinceră."

Fără să vrea, ridică privirile și îl cercetă. Soarele devenise orbitor și stârnea mii de reflexii în apa molcomă.

„Ai oare încredere în mine?", întrebă ea în tăcerea din inimă. Brusc, răspunsul la această întrebare căpătă pentru ea o importanță uriașă.

Bărbatul o privi cu un surâs curios în care se ghicea o anume superioritate.

— Mi se pare că între noi s-a stabilit o ciudată comunicare, Evelyn. Ciudată și tăcută ca întrebarea pe care am citit-o în mintea ta.

— Atunci, n-o mai repeta și spune da, numai da.

El izbucni în râs, în vreme ce mâna îi alunecă în jurul taliei subțiri a lui Evelyn.

— Să răspund orbește? Și dacă e o capcană?

— Cu atât mai mult! răspunse ea cu un aer sfidător.

— Atunci îți fac cadou acel da pe care ți-l dorești! Acum, e rândul tău să-mi răspunzi la întrebare.

Evelyn păru să reflecteze. De fapt, se abandona acestui joc de subînțelesuri, acestei complicități călduroase care îi alungă melancolia de adineaori.

— Un da și un nu ar avea aceeași greutate?

Michael păru amuzat.

„I-am atins oare o coardă sensibilă?" se întrebă ea pe jumătate amuzată, pe jumătate mirată.

— Și unul și altul îmi convine. Tu ești cea care alegi, făcu el.

— În cazul ăsta, e da.

Satisfăcut, Michael clătina din cap.

— Vrei să ştii care era întrebarea?

— Atâta vreme cât îmi dai voie s-o ţin pe a mea în secret.

— Fie… cu condiţia să-mi spui totul atunci când va veni momentul. Promiţi?

— Nu am de ales.

Pronunţând aceste cuvinte, Evelyn îşi simţi obrajii arzându-i de ruşine.

— Ne-am înţeles! Între noi fie vorba, dacă aş fi ştiut răspunsul tău, mi-aş fi exploatat mai bine întrebarea. Nu contează! De fapt, mă întrebam dacă nu eşti întruparea unei fantome dragi, Elizabeth. Părul ei avea aceleaşi reflexe tandre ca al tău şi ochii îi erau la fel de cenuşii.

— O fantomă? se miră Evelyn.

— Tânăra soţie a lui Aynsley Adams, primul nostru strămoş stabilit aici. El a clădit Shadows. De fapt, Elizabeth nu bântuie proprietatea decât în imaginaţia mea, dar, pentru că-i semeni atât de mult, am să-ţi arăt portretul ei. L-am pus în moara cea veche, deasupra patului meu. Dar înainte de asta, hai să-ţi arăt conacul.

Fără să protesteze, Evelyn îl urmă până la clădirea principală. Întrebări fără număr i se îmbulzeau în minte.

„Moara cea veche? Sună atât de romantic… să fie oare ăsta locul lui de taină?”

Remarcase lucirea din privirile bărbatului atunci când adusese vorba despre tablou. Ce gândea în clipele rostirii? În ciuda unei uşoare ezitări, Evelyn se simţi îmboldită de curiozitate. Oare chiar semăna atât de mult cu Elizabeth Adams? Şi dacă era aşa, ce stranie coincidenţă! Unde avea s-o ducă asta?

Sub soarele de septembrie, balustrada de metal care străjuia scara urcând spre portic îi reţinu atenţia. Michael îi văzu pe dată interesul şi îi explică:

— E adusă din Suedia; în ceea ce priveşte piatra roşie şi albă a terasei, Aynsley a adus-o din Ţara Galilor.

Apoi, zâmbind superior, cu privirile spre nicăieri:

— Într-adevăr, da, semeni mult cu Elizabeth.

— Cum de mi-ai ghicit gândurile? aruncă Evelyn, incapabilă să-şi mai ascundă uimirea.

El făcu un mic gest dezinvolt.

— Cei din familia noastră au avut întotdeauna darul ăsta!

Cu mintea îngreunată de nedumerire, Evelyn păşi înaintea ghidului ei în conac. Privirile îi căzură pe o altă scară, din holul principal, la fel de maiestuoasă ca prima, ducând probabil către sala de bal.

Observă pereţii lambrisaţi cu lemn de acaju. Lemnul acesta rar, foarte costisitor la vremea când fusese construită casa, fusese adus probabil din Antile. Panourile erau minunat decorate cu flori de portocal. Fără îndoială, opera vreunui maestru talentat. Cu

toate astea, ansamblul părea trist.

— Mi-e teamă că schelăria o să te împiedice să ai o vedere completă, făcu Michael. Tocmai am instalat una în sala mare, pentru reparaţiile plafonului.

Cu un gest al mâinii, o invită să intre în sala de recepţii, să fie martoră a măreţiei trecute a familiei Adams. Lambriuri decorate acopereau pereţii. Din păcate, în multe locuri, vopseaua scorojită lăsa să se vadă lemnul de dedesubt. Podeaua din lemn de brad îşi pierduse strălucirea de altădată.

Alături de căminul uriaş acoperit cu marmură albă, Evelyn zări o cutie cu unelte, un casetofon şi un termos. Atentă la fiecare detaliu, remarcă îngrozită starea jalnică a plafonului. Delicatul medalion central, ornat cu magnolii şi flori de câmp, părea gata să se prăbuşească.

Evelyn îşi simţi inima strânsă. În ciuda priveliştii dezolante, conacul păstra un farmec deosebit. Lumina se scurgea în valuri din ferestrele imense, mângâind tandru resturile unei splendori trecute.

— Interiorul a fost pictat pentru ultima dată la puţin timp după războiul de secesiune. Din nefericire, tabla de pe casă a folosit o vreme şi soldaţilor. Au luat din ea ca s-o transforme în muniţie. Fireşte, după aceea, ploaia a făcut ravagii. Cum banii erau puţini, strămoşii mei nu au făcut decât reparaţiile cele mai urgente. De atunci, generaţie după generaţie a preluat ştafeta, dar până acum nimeni nu a reuşit să dea proprietăţii Shadows strălucirea de altădată.

Uimită, Evelyn exclamă:

— Credeam totuşi că vă bucuraţi de o situaţie bunicică!

— Aşa ţi-a spus vărul meu?

Preţ de o clipă, el ezită. Apoi ridică din umeri şi declară:

— Are dreptate într-un fel. Nu mă plâng în privinţa banilor. Totuşi, aş avea nevoie de o adevărată avere să fac toate lucrările.

Deşi nu-şi făcuse un calcul precis, Evelyn ştia că Michael nu exagerează. Răsucindu-se cufundată în gânduri, îşi surprinse imaginea într-o superbă oglindă cu ramă aurită, la celălalt capăt al încăperii.

— Iată singura piesă de mobilier pe care am lăsat-o aici când s-a mutat bunica. Era încastrată în zid. Ne-am gândit că n-o s-o poată lua nici un vandal.

Stăteau alături, nu atât de apropiaţi ca pe malul râului, şi se priveau în oglindă.

„O poză nu prea deosebită de cea a primilor proprietari de la Shadows”, gândi Evelyn.

Cu ochii mijiţi, se gândi la Aynsley şi la tânăra lui soţie, îşi imagină cuvinte tandre murmurate de perechea fabuloasă, având oglinda ca singur martor discret…

— Descrie-mi conacul pe vremea splendorii lui, îi ceru ea cu o voce visătoare.

— Era superb…

Ecoul nostalgic din intonaţia lui Michael o tulbură. Gândurile lor chiar mergeau la unison?

— Zidurile aveau tenta blândă a fildeşului şi decoraţiunile sculptate cu motive vegetale erau pictate în culori naturale. Pentru Aynsley, nu putea exista nimic mai frumos pentru aleasa inimii lui. Pilaştrii de stuc erau de un alb imaculat. Albul tavanului, abia ghicit astăzi, se armoniza cu minunatele covoare de Asia aduse de Elizabeth în cufere grele odată cu venirea ei aici.

Preţ de o clipă, Evelyn reuşi să-şi imagineze locul aşa cum arăta el prin 1760, mobilierul delicat, bibelourile chinezeşti de pe şemineu, sofaua acoperită cu mătase fină…

„Dumnezeule!”, îşi spuse ea. „Cum să fiu oare în stare să refac atmosfera asta magică doar pentru câţiva privilegiaţi, reuniţi aici la vreun congres idiot, doar pentru plăcerea lor de a-şi bea cocktailul într-un cadru excepţional?”

Dorind să-şi alunge această izbucnire, Evelyn lansă o întrebare aiurea:

— De unde… de unde ştii atâtea detalii? Nu cumva şi tu eşti fantoma lui Aynsley?

Aşa după cum spera, Michael izbucni în râs.

— Tot ce se poate! Văd că Adams-ii nu sunt singurii care pot citi în suflet. De fapt, am avut informaţii de primă mână: jurnalul intim al lui Elizabeth! Apoi, mai există unele scrisori lăsate de Brandon Adams în care descrie conacul şi se plânge de reparaţiile care îl copleşesc.

— Cine era Brandon Adams?

— Stăpânul locurilor de pe vremea marii infamii.

Evelyn se încruntă.

— Te referi la goana după aur?

— Da. Noi evităm aici termenul ăsta. Vorbim mai degrabă de agresiune. Trebuie să înţelegi: nu e uşor să admiţi cu inima uşoară jafurile şi vandalismul.

— Bine. O să am grijă cum mă exprim.

— Nu eşti de prin partea locului, nu? Nu reuşesc să-ţi găsesc accentul.

— Nici nu-i de mirare! Acum locuiesc în ditamai metropola. Chiar dacă m-am născut aici, trebuie să recunosc că m-am plimbat prin cinci-şase state până să mă stabilesc înapoi în Seattle.

— Ştii? Bunicul a rătăcit şi el multă vreme…

— Un suflet vagabond, întotdeauna gata să plece mai departe… făcu Evelyn visătoare. Ştiu bine ce înseamnă, dar nu mă pot împiedica să nu-i invidiez pe cei care, asemenea ţie, au rădăcini. Cât de minunat trebuie să fie să trăieşti în casa

strămoşilor şi să evoci istoria familiei sub un acoperiş drag!

Se întrerupse brusc. Iată că începea din nou s-o ia razna!

„Nu prea ţi se potriveşte jocul dublu”, îi şopti neauzită Vocea cu amărăciune. „Sigur, nu minţi nici o clipă, dar ar trebui să pui capăt tentativei ăsteia de seducţie şi să-i mărturiseşti motivul venirii tale aici.”

— E minunat, recunoscu Michael. Totuşi, eu rămân un realist. Uneori mi se strânge inima când mă gândesc la lucrările pe care trebuie să le fac. În plus… când eşti ultimul descendent, singurul purtător al numelui şi încă celibatar… e bine să nu-ţi neglijezi responsabilitatea faţă de generaţiile viitoare.

Evelyn îl asculta atentă doar pe jumătate. Îşi căuta cuvintele pentru a-i dezvălui adevărul.

— Michael, eşti un ghid minunat şi, crede-mă, bunătatea şi răbdarea ta mă emoţionează. Totuşi, e un lucru pe care trebuie să-l ştii…

— Taci!

Pentru a-şi sublinia porunca, îi aşeză abia ghicit un deget autoritar peste buze şi continuă:

— Lasă-mă cu iluziile mele. Realitatea mai poate aştepta.

Evelyn înţelese sensul vorbelor lui. Şi ea avea impresia că destinul pusese la cale întâlnirea lor, oferindu-le rolul de reîncarnări ale primilor stăpâni de la Shadows.

— E dorinţa mea cea mai dragă, Michael, dar nu facem decât să ne amăgim!

— Lasă-mi capriciul ăsta, unul singur, fantoma mea frumoasă!

Bărbatul se îndrepta deja în grabă către casetofon. La scurt timp, o delicată melodie invadă încăperea. Preţ de o clipă, ascultară sunetul sensongului care ţesea note cristaline, apoi, cu cel mai natural gest din lume, Michael o prinse pe Evelyn în braţe.

— Deplâng starea jalnică a tavanului, Evelyn. Cu toate astea, sunt convins că paşii noştri de dans nu vor avea de suferit din pricina asta.

Porniră într-un balans molcom, ca şi cum s-ar fi cunoscut de o veşnicie. Păreau, fără îndoială, puţin ridicoli îmbrăcaţi astfel – el în hainele de lucru, ea în jeans şi tricou. Cu toate astea, i se părea că trecuseră în planul unei alte realităţi cu dimensiuni feerice, unde numai sentimentele aveau dreptul să stăpânească.

Cu pleoapele coborâte, îşi închipui costumele de epocă şi asta o ajută să străbată cu uşurinţă puntea celor două secole care îi separa de Elizabeth şi Aynsley. Da, se iubiseră încă de pe atunci, din epoca acea îndepărtată… Amanţi cuprinşi de pasiune, uniţi pe vecie în lanţuri mai tari decât viaţa… Mai tari decât moartea…

Atracţia pentru Michael era atât de mare, bucuria de a fi în braţele lui atât de vie, încât Evelyn uită hotărârile ei. Nu venise

clipa să-i dezvăluie raţiunile atât de materialiste care o aduseseră în acele locuri. Crezu şi mai mult în asta când bărbatul se aplecă spre ea…

Când puse stăpânire peste buzele ei, Evelyn avu o clipă de leşin, apoi, febril, îi înapoie sărutul la fel de înfocat.

Multă vreme se delectară cu savoarea acestei clipe. Michael, emoţionat de pasiunea lui Evelyn, îi mângâia pierdut părul mătăsos, măsurând în ritmul inimii creşterea dorinţei atotputernice.

Când îi abandonă buzele, îi cuprinse obrajii în palme şi, cu o voce gâtuită, murmură:

— Doamne, Eve! Mă înnebuneşti! Spune-mi adevărul, scumpa mea. Cine eşti?

Capitolul trei

Lacrimile îi înecară ochii. Acum era atât de fragilă, atât de vulnerabilă şi iată că stăpânul vremelnic al buzelor ei o împingea cu bună ştiinţă la marginea prăpastiei! Pierdută în emoţii, Evelyn îşi ascunse faţa în pânza moale a cămăşii lui.

— Michael! Ai să mă urăşti! şuşoti ea.

— Să te urăsc?

Neîncrederea şi neliniştea îi marcau vocea. Foarte tandru, trecu o mână prin părul ei.

— Şi de ce, Evelyn? Doresc, pur şi simplu, să-mi spui secretul tău. Vezi tu, sunt obsedat de ideea că nu-mi eşti deloc străină! M-am gândit serios că eşti vreo urmaşă a lui Elizabeth, din a doua căsătorie a ei cu fiul lui Ravenal.

Ca la un semn, Michael se lansă din nou în istorie.

— Aynsley murise de cinci ani şi Williams, fiul lui, era mare când Elizabeth a părăsit Shadows pentru Wesley Ravenal, care locuia ceva mai în amonte. A avut doi copii cu el pe când era încă foarte tânără, însă ramura asta a familiei a părăsit regiunea de multă vreme…

Văzând expresia răvăşită a lui Evelyn, Michael se întrerupse.

— Ce se întâmplă? Te-am rănit cu ceva?

— O, Michael… Nici nu ştii cât de mult mi-aş dori să fiu Elizabeth cea din visurile tale. Din păcate nu este aşa şi chiar tu ai să te dezici de părerea asta când vei cunoaşte motivul venirii mele aici!

Deranjat la culme de o enigmă care promitea să fie supărătoare, se încruntă.

— De ce, eşti… George te-a trimis? Şi societatea aceea de care ai amintit…

— Resorts America, făcu ea scurt, apoi lăsă capul pe spate şi se desprinse pe jumătate din îmbrăţişarea uitată. O, te rog! Hai să ne aşezăm undeva afară, pe malul apei, şi am să-ţi explic totul.

O urmă ca o umbră tăcută. Ea, cu inima strânsă, trecu privirile peste fâşia albastră a râului, peste nuferii de culoarea mierii şi geometria rebelă a grădinilor tară să mai simtă furnicăturile plăcute de adineaori.

„Asta a fost tot? S-a terminat visul chiar înainte de-a începe?”, gândi ea.

Alături, Michael o privea fără nici o vorbă. Aştepta.

— Acum câteva săptămâni, George a venit la birourile noastre din Seattle ca să-l întâlnească pe patronul meu, Charley God. Au făcut nişte planuri… pentru Shadows. Îi plăcuse foarte mult ce făcusem la Olympia.

— Renovarea proprietăţii MacArthur, aproape de Camden?

Evelyn îi aruncă o privire surprinsă.

— O ştii?

— Ca preşedinte al unei societăţii de conservare a clădirilor vechi, e şi normal să fiu informat. Trebuie să recunosc că societatea ta a făcut o treabă remarcabilă, dar mai bine mă spânzur decât să-mi las proprietatea să sufere aceeaşi soartă! O reşedinţă ultramodernă? Asta are în minte George?

Ea dădu din cap fără să îndrăznească să ridice ochii şi Michael îşi înăbuşi o exclamaţie furioasă.

— Ce aberaţie! Nu înţeleg! Unde vrea să ajungă? Cum să pună pe picior de egalitate reşedinţa MacArthur şi Shadows? E ridicol! Sigur, la prima vedere, se pare că Shadows dispune de o bună suprafaţă locuibilă, dar asta numai la prima vedere! De fapt, conacul este conceput pentru a adăposti un singur cuplu şi copiii lui! Asta-i tot!

În ciuda emoţiei sale, Evelyn se forţă să-şi păstreze calmul.

— E adevărat că proprietatea MacArthur are proporţiile unui castel. Am amenajat douăsprece e apartamente de mare lux; totuşi, George ne-a propus ceva cu totul diferit. Ar vrea să construiască, în capătul din spate al parcului, un hotel cu o sută de camere şi un centru de conferinţe. Amândouă clădirile ar fi ascunse înapoia arborilor din parc.

— Şi conacul? Ce-o să se întâmple cu el?

Evelyn ezită. Ideile lui George în această privinţă îi displăceau până şi ei. Avea, totuşi, o datorie morală faţă de Michael. Trebuia să joace cinstit.

— Vrea să treacă la o restaurare minuţioasa, să instaleze electricitate, să refacă instalaţiile şi să amenajeze… un club.

De data asta, era prea mult! Michael se ridică dintr-un salt mormăind ceva nu foarte ortodox. Mâinile îi cotrobăiră nervoase prin buzunare în căutarea ţigărilor.

Fără îndoială, renunţase foarte recent la acest obicei.

În sfârşit, cu ochii plini de furie şi cu amărăciune, exclamă:

— Niciodată! Doar peste cadavrul meu! Bănuiesc că George ţi-a vorbit despre testamentul bunicii mele! Ei bine, chiar dacă reuşeşti s-o convingi pe mătuşa mea Sulky să-şi cedeze partea, lucru de care mă îndoiesc, nu am să accept niciodată un asemenea târg. Doar dacă o să fiu complet ruinat!

La rândul ei, Evelyn se ridică. Era ameţită, inima îi bătea prea tare. Iată că se înfruntau ca doi duşmani când, abia cu zece minute înainte…

„Ce idioată poţi să fii!”, răbufni în ea Vocea.” De ce l-ai lăsat să te sărute? Cum ai să mai poţi uita dulceaţa sărutului lui?”

În acel moment, un strigăt se făcu auzit de departe. Un bătrân, gâfâind de oboseală, se apropia împiedicat.

— Domnule Michael! Domnul George la telefon! zice că-i urgent.

— Bine, Willie. Vin, răspunse Michael.

Cu un gest la limita brutalului, o luă pe Evelyn de mână.

— Vino cu mine. Ai destule lucruri să-i transmiţi vărului meu.

Spunând acestea, o duse ca pe un copil îndărătnic către o clădire de piatră cenuşie căreia Evelyn nu-i dăduse nici o atenţie. Michael mergea atât de repede, încât abia dacă-l putea urmări.

— Ce-ai să faci acum? întrebă ea.

— Ei bine! Planul B, de vreme ce planul A a căzut. Îmi trebuie o strategie nouă.

Iritată, Evelyn tresări şi se înfipse dinaintea lui. Cu pieptul înainte şi capul uşor dat pe spate, îl înfruntă în prag:

— Eşti drăguţ să-mi explici detaliile planului A?

— Chiar crezi că e nevoie?

Privirea lui întunecată o aţintea nemilos.

„Cu toate astea”, remarcă insinuant Vocea, „furia nu-i şterge nimic din farmec…”

Evelyn simţi că-i sare muştarul.

— Vreau doar să văd unde ai greşit, făcu ea încetişor.

— Nu cred că am greşit. Bine, am să fiu politicos şi am să te scutesc de chinul îndoielii. Probabil că George ţi-a sugerat să mă seduci. Era convins că n-am să rămân insensibil la farmecul tău. Acum, dacă-mi dai voie… făcu el îndepărtând-o blând din dreptul

uşii cu dosul palmei, sunt chemat la telefon.

Scandalizată de insinuările lui, Evelyn se lasă dată la o parte.

„Taci!”

„Calmează-te”, interveni din nou Vocea.” Nu spune lucruri pe care s-ar putea să le regreţi mai târziu. Nu există nici o speranţă să legi vreo relaţie intimă cu el. Dorinţele tale sunt absolut în van; dar dacă ţi-l faci duşman pe faţă, ar fi bine să-ţi uiţi proiectul şi să te întorci la Seattle imediat”.

Evelyn era de acord, însă nu era genul care să suporte nedreptatea fără să reacţioneze.

„Când o să termine de vorbit la telefon, am să-i demonstrez nevinovăţia mea… Măcar eu să-mi recapăt liniştea!”

Întărită de această hotărâre, îşi stăpâni emoţia şi intră, la rândul ei, în casă.

Preţ de o clipă, rămase îngheţată; aici era, deci, refugiul lui Michael! Moara cea veche, locul intim unde se retrăgea!

În vreme ce, în picioare lângă o canapea de culoarea piersicii, Michael se întreţinea la telefon cu vărul lui, Evelyn profită să observe cu ochi critic locul.

Un superb şemineu de piatră, foarte vechi, îi reţinu atenţia. Apoi Evelyn admiră splendidele fotolii de piele neagră, un covor oriental ale cărui modele îndulceau austeritatea dalelor de piatră, un cufăr pe care trona o colecţie de soldaţi de plumb.

Mai era lustra de fier atârnată de o bârnă de stejar, apoi, la celălalt capăt al încăperii, o masă de colţ şi un vas chinezesc de un rafinament extraordinar, demn să orneze vitrinele celor mai celebri anticari.

Scara în spirală ducea cu siguranţă către dormitor, „… şi către portretul frumoasei Elizabeth”, gândi Evelyn.

„Şi samovarul acela? Să-l fi moştenit de la părinţi?” se întreba ea.

Aflase, datorită unei mici indiscreţii a lui George, că îşi găsiseră moartea într-un accident de avion, alături de alte personaje influente din Tacoma. În micul bimotor care făcea naveta între Tacoma şi Seattle, se aflau atunci, din nefericire, şi ei.

O replică ceva mai apăsată a lui Michael o făcu să revină la realitate.

— Ce spune doctorul? Cât timp i-a mai rămas?

Urmă un moment de linişte.

— Am înţeles. Vin cât pot de repede.

Michael se răsuci pe loc, ca şi cum ar fi vrut să plece înainte chiar să pună receptorul în furcă, apoi, dând cu ochii de Evelyn, se răzgândi.

— A, era să uit. Este aici una dintre amicele tale. Sau să o numesc mai degrabă parteneră de afaceri? Vrei să-i spui ceva?

Aparent, George răspunse afirmativ, pentru că, o clipă mai târziu, Michael îi trecu ei receptorul.

— Ştii pe unde să ieşi. Eu trebuie să mă schimb.

Foarte demnă, Evelyn nu luă în seamă această replică răutăcioasă şi luă receptorul cu un gest blazat şi străin.

— Te-a surprins asupra faptului? întrebă amuzat George. Trebuia să-mi închipui! Întotdeauna vine să meşterească ceva când nu-i reţinut la birou.

Atâta dezinvoltură o agasă pe Evelyn. Cât tupeu! Nu numai că George considera nefericita ei aventură ca pe o farsă, dar iată că manifesta faţă de Michael o nepăsare suverană.

— Mai eşti pe fir? reluă el, vizibil amuzat.

Evelyn mormăi ceva de neînţeles.

— Ce păcat că a aflat de afacere! I-ai spus multe?

— Destule.

— Ce se întâmplă? Nu poţi vorbi?

Tânăra ezită. Auzea, la etaj, susurul duşului… O clipă, într-o fulgerare de nebunie, şi-l imagină pe Michael, încă furios, sub jetul de apă fierbinte…

— Ba da, cred că da…

— Cum a reacţionat?

— Se opune complet proiectului. Cel puţin, aşa spune.

— Mă aşteptam. O să se răzgândească poate când o să vadă planurile, când o să-şi dea seama că n-o să poată niciodată singur să restaureze Shadows aşa cum îi propui tu. Şi dacă tot am ajuns să vorbim despre asta, ce părere ai despre proprietate? Ţi se pare demnă de interes?

Spontan, Evelyn exclamă:

— O, e minunată!

În ciuda entuziasmului care o încerca, nu avea chef să-i spună mai multe lui George. O anume pudoare nedefinită o reţinea, acea pudoare care nu o încercase atunci când ar fi trebuit, în faţa lui Michael.

— Până acum, n-am văzut mare lucru. Am vizitat sala cea mare, mă rog, sala de recepţii…

— Formidabilă, nu? Şi unde te-ai întâlnit cu vărul meu?

— Chiar de la sosire. Îşi făcea de lucru.

— Bietul Michael! Te-a luat deci sub aripa lui şi ţi-a povestit romanţuri până ce a descoperit motivul vizitei.

Tonul acela familiar şi capricios o irita pe Evelyn. Nu căută să-şi ascundă sentimentele şi răspunse sec:

— Într-un fel.

George trebuie să fi înţeles că mersese prea departe şi păstră o tăcere de câteva clipe înainte să reia:

— Michael o să vină în oraş. Frances a căzut în comă şi, după spusele doctorului, nu mai are mult de trăit. De ce nu profiţi

ca să-ţi termini vizita? Dacă ai întrebări să-mi pui, o să-ţi stau la dispoziţie ceva mai târziu. Fireşte, dacă starea bunicii Frances n-o să se agraveze.

„Ce să fac?”, gândi Evelyn.

Grosolănia nu era în felul ei de a fi. Nu era momentul potrivit pentru discuţii mondene.

— Pentru un calcul mai exact, trebuie să mai cercetez… Sună-mă la hotel, deseară, ca să mă ţii la curent.

În timp ce rostea aceste vorbe, Evelyn deveni conştientă de liniştea care domnea la etaj, deasupra ei… Michael îşi terminase duşul.

„De nu m-ar fi auzit! Iar o să creadă că pun ceva la cale cu vărul lui.”

— Am înţeles, făcu George. Pe la ora şase e bine?

— Da, o să fiu acasă. La revedere.

Închise şi se aşeză îmbufnată pe canapea. Michael o concediase! Ei bine! Şi ce! O să-l forţeze totuşi să asculte şi versiunea ei.

Bosumflată, aruncă din nou o privire împrejur. Diversitatea pieselor care mobilau încăperea o frapa. Bătrâna clădire emana o armonie extraordinară, iar decoraţiunile vorbeau despre mâna unui om de gust şi de inimă.

Inutil să nege. În ochii ei, Michael era o fiinţă ieşită din comun, călduroasă, care nu se temea să se arate sentimental, ba chiar şi un pic superstiţios când era vorba de strămoşi şi de moştenirea lui.

„De ce nu l-am întâlnit în alte împrejurări?” îşi spuse ea întristată. „Destinul e uneori atât de crud!”

Într-un sfârşit, se auziră paşii lui coborând treptele.

Îmbrăcat elegant cu un pantalon bej şi o vestă bleumarin, părea încă mai seducător ca înainte.

— Tot aici eşti? Credeam că m-am făcut înţeles! făcu el pe un ton glacial.

Fără îndoială, era un fel de ai reaminti că se închisese capitolul Shadows. Poate că regreta până şi sărutul lor, poate că avea să-i ceară să uite până şi acel moment de rătăcire.

— Eu nu! Lucrez pentru Resorts America, e drept. Rolul meu este cel de a evalua posibilităţile de restaurare, dar ţie îţi revine decizia finală. Ar fi trebuit să-ţi explic asta încă de la început. N-am făcut-o şi te rog să mă scuzi. Acum, însă, este nedrept să pretinzi că am încercat să te seduc. Asemenea metode îmi sunt străine. Am fost perfect sinceră. Ceea ce s-a petrecut între noi este o farsă a destinului, nimic mai mult.

Preţ de o clipă, el o cercetă, încercând să se convingă de buna ei credinţă. Din păcate, se aflau într-o situaţie fără ieşire, un veritabil impas. Şi Evelyn ştia asta.

Aşa după cum se aştepta, Michael ridică din umeri.

— Bine, ţi-ai terminat discursul? Trebuie să ajung în oraş şi nu am timp să continui această discuţie, oricât de fermecătoare ar fi ea.

La aceste cuvinte, Evelyn se îmbujoră. Câteva minute mai târziu, pe alee, privea Jaguarul lui dispărând într-un nor de praf.

„Ce mult mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se petreacă altfel! Dacă am fi avut ocazia să ne cunoaştem mai bine!” îşi spuse ea cu jumătate de glas.

În loc de răspuns, ajunse la ea gânguritul batjocoritor al unei păsări vioaie de pe ramul unui stejar. Cu inima strânsă, intră din nou în casă. Trebuia să se întoarcă la studiul ei.

Însă, instinctiv, paşii o ghidară către sala de recepţii unde Michael o înlănţuise într-un balans de neuitat şi, fără să o gândească, porni din nou melodia care ritmase acele momente minunate. Accentele delicate ale melodiei o însoţiră în tot timpul care urmă.

Cu carneţelul în mână, îşi notă metodic toate lucrările necesare: trebuiau refăcute plafoanele, acoperişul, picturile, instalarea băilor, o bucătărie, climatizarea. Parcă nu se mai termina!

Pe de altă parte, era obligată să se gândească şi la mobilier. Pe scurt, ansamblul avea să coste o avere.

În tot acest timp, tânăra nu avu nici o umbră de îndoială: Shadows merita efortul. Era o adevărată bijuterie şi, din experienţă, Evelyn ştia că o renovaţie de acest fel nu putea decât să cunoască un succes fulgerător.

Cu toate astea, o emoţie curioasă îi chinuia inima. Înăuntrul ei şi în ciuda interesului pe care-l purta meseriei, Evelyn împărtăşea părerea lui Michael; conacul era făcut să adăpostească fericirea unei familii unite, nu membrii vreunui club, oricât de respectabil ar fi fost.

O familie unită… Cu câteva ore înainte oftă la ideea de a nu-şi fi întâlnit prinţul; acum, o privire căpruie şi aspră îi lumina visurile.

„Cum ar fi viaţa lângă el!?” se întrebă ea.

În clipa următoare, Vocea se apucă să o delecteze. Ce nu inventă! Ce himeră!

Cu părere de rău, Evelyn se aventură apoi către parc. Era timpul să facă prima recunoaştere şi să hotărască locul cel mai bun unde s-ar fi putut construi, deşi planurile lui George nu mai aveau, deocamdată, nici un sens.

Patru ore mai târziu, obosită, puţin deprimată, se întoarse la hotel. Când sună George, se feri să răspundă şi astfel află abia a doua zi de moartea lui Frances Adams.

— Condoleanţele mele cele mai sincere, reuşi ea să

îngaime, şocată de vestea pe care i-o dăduse George.

— Mulţumesc, Evelyn, dar nu trebuie să pui prea mult la suflet. Ţi-am spus, doar, că, după mine…

— Ştiu, ştiu, se grăbi ea să-l oprească. După tine, e mai bine că nu mai suferă.

— Cam aşa ceva.

— Deşi, îmi dai voie să nu fiu de acord.

— Mă rog, făcu el. Să nu mă judeci prea aspru pentru părerile mele.

După o clipă de tăcere, din partea cealaltă, George continuă:

— Ştii, înmormântarea o să fie mâine, la capelă Adams. Aşa a vrut Frances. Să rămână pe locul ăsta al nostru.

— Capela Adams? făcu ea nedumerită.

— Da. E dincolo de ruinele din parc. O să se odihnească printre ai ei, alături de mormintele vechi împrăştiate printre copaci. Unele sunt vechi de două secole.

— Ruine? întrebă Evelyn. N-am văzut nici una, deşi am cercetat tot domeniul.

— De fapt, biserica e situată pe un teren alăturat parcului şi aparţine acum comunităţii. Nu e decât un morman de cărămidă cu iz romantic, ascuns sub iederă. Dar, dacă vrei, poate fi şi o adevărată pagină de istorie. Biserica a ars de două ori până acum. Vino deci joi, o să vezi cu ochii tăi.

— Să asist la funeralii, eu? făcu ea uimită, cu un sentiment amestecat, ceva între spaimă şi revoltă.

— O să ai în sfârşit ocazia să întâlneşti membrii familiei pe care încă nu-i cunoşti.

În ochii lui Evelyn, această sugestie părea cu totul deplasată. Totuşi, avea nevoie de încă două zile de lucru până să termine prima recunoaştere. Pe de altă parte, îi promisese lui George să ia legătura cu Charley, apoi să-i transmită eventualele obiecţii ale patronului ei înainte să plece.

„Nu, n-am să mă duc”, îşi spuse ea joi dimineaţă, în faţa cănii de cafea. „George deliregază dacă-şi imaginează că o să reuşim. După părerea mea, Michael n-o să-mi permită niciodată să mă întorc la Shadows.”

Dar nu rezistă. La volanul Mustangului torcând de-a lungul râului Ashley, încercă să raţioneze. Demersul ei era absurd. Totuşi, inima îi rămânea surdă la aceste argumente. Evelyn ardea de nerăbdare să-l întâlnească din nou pe Michael.

Ajunse voit mai târziu şi parcă la marginea drumului ca să nu se facă remarcată.

Capela, acoperită cu iederă şi viţă sălbatică, era la o depărtare de câteva sute de metri şi se ascundea printre copaci. Vreo patruzeci de persoane se adunaseră în curtea invadată de

buruieni ca să dea un ultim omagiu lui Frances Adams. Comuniune într-o reculegere paşnică, abia tulburată de vânt şi ciripitul păsărilor. Pace.

Foarte simplu îmbrăcată cu o fustă dreaptă şi o cămaşă în dungi, ascunsă înapoia unor ochelari negri, se forţă să rămână ceva mai retrasă. Îl zări pe George şi încântătoarea roşcată care îl însoţea, dar făcu un efort să-l urmărească pe Michael, teribil de atrăgător în costumul lui sobru. Două femei îl încadrau. Una, destul de în vârstă, trebuia să fie mătuşa Sulky, iar cealaltă, abia ieşită din adolescenţă, verişoara lui. Alice, fără nici o umbră de îndoială.

„De ce nu stă alături de fratele ei George şi de soţia lui? se întrebă Evelyn.

În aceeaşi clipă, Alice ridică ochii şi Michael trecu un braţ protector peste umerii ei fragezi.

„Cum să nu cauţi pacea lângă el?” gândi Evelyn. „E atât de blând, atât de tandru!…”

Serviciul se apropia de sfârşit când Michael o remarcă. Spre marea spaimă a lui Evelyn, se desprinse imediat de grup şi se îndreptă spre ea.

— Îmi închipui că şi asta e o idee a lui George, făcu el lipsit de orice introducere.

Ea ocoli răspunsul la întrebare. Era adevărat, dar a o recunoaşte însemna să dea apă la moară bănuielilor lui Michael.

— Mă întorc la Seattle chiar astăzi. Crede-mă, te rog, sunt dezolată pentru pierderea bunicii tale.

„Trebuia să te mai văd o dată, chiar nu înţelegi?” adăugă ea în gând, cu inima bătându-i nebuneşte. „Şi Elizabeth ar fi reacţionat astfel faţă de Aynsley.”

— Îi venise ceasul, spuse el. Acum, te-aş sfătui să nu te mai întorci la Shadows în interes de serviciu. Totuşi, dacă o să vrei cândva să admiri portretul lui Elizabeth, sunt bucuros să te primesc la moara veche.

Capitolul patru

O lună mai târziu, Evelyn nu reuşise să-l uite pe Michael.

Rătăcea, cu picioarele goale, pe pietrişul insulei Langley din golful Puget Sound, având la orizontul de răsărit oraşul Seattle. Ultimele cuvinte ale lui Michael spuse lângă biserica ruinată îi reveneau în memorie. Era destul numai să se gândească la asta şi simţea o roşeaţa delicată încălzindu-i obrajii.

„Rămâne o dorinţă de neîndeplinit”, îşi spuse ea pe când un val ceva mai îndrăzneţ veni să-i lingă picioarele. „De ce nu pot să-l alung din minte?”

Într-adevăr, eforturile ei se dovedeau a fi în van. Se aruncase într-un nou proiect cu energia disperării, înlocuise un arhitect scutit pe motiv de boală şi supraveghea înaintarea lucrărilor la o clădire importantă de pe ţărm. Practic nu trecea o oră fără să trebuiască să rezolve vreo problemă.

Ce conta! Oriunde s-ar fi dus, amintirea lui Michael o urmărea fără putinţă de scăpare şi, vis după vis, trăia imaginea buzelor lui senzuale, frumuseţea ochilor călduroşi, blândeţea lui aristocratică, din păcate dezminţită de cuvintele reci şi politicoase de după destăinuirea ei.

„Cât de mult mi-ar fi plăcut să-i accept propunerea şi să-l urmez la moară!”, gândi Evelyn. „Oricum, episodul acela s-a terminat. Visul lui George s-a spulberat înainte chiar să facem un plan serios pentru Shadows. În ceea ce-l priveşte pe Michael, el n-o să-mi aparţină niciodată!”

Vocea interioară, acea entitate independentă şi atât de legată de senzaţiile ei intime, o stârnea cu indiferenţa cruzimii.

„Totuşi, cât de bine te simţeai la conac! Ai avut impresia că toată viaţa ai fost doar o rătăcită. Mai puţin în clipele petrecute la Shadows.”

Câteva ore mai târziu, îşi găsea de treabă în birou când Dan Taracy, un worker la compania lui Svolsen, detaşat temporar aici, deschise uşa cu energia lui obişnuită.

— Bună, Evelyn. Ştii vestea? Gresia o să mai întârzie. Nu se mai poate! Antreprenorii ăştia mă depăşesc! Am vorbit cu Charley… A! De fapt, vrea să te întorci cât mai repede la afacerea Tacoma. Se pare că a mişcat ceva.

„Ia te uită”, gândi Evelyn, răvăşită de un val de emoţie.

Odată singură, femeia nu mai pierdu nici o secundă şi formă numărul patronului.

Dan Taracy nu se înşelase.

— Încredinţează proiectul Langley lui Dan. Am să i-l trimit pe Yul în trei sau patru zile. Am nevoie de tine la Tacoma. Familia Adams ne cere un plan detaliat.

Aparent, George Ashe a reuşit să-l convingă pe vărul lui să se răzgândească în legătură cu propunerea noastră.

Evelyn rămase o clipă tăcută. Reflectă. Dan Taracy era destul de bun să continue proiectul. Era un observator scrupulos şi

avea concepţii pe care Evelyn le admira în secret. Dan Taracy lucra pentru artă, în vreme ce Charley God, şeful şi dumnezeul lor, prefera lucrurile din care să iasă bani. Mulţi bani. Ca din acea clădire a cărei renovare o supraveghea acum.

Acolo avea să fie, în scurtă vreme, un club feminist şi Charley o spunea de fiecare dată când avea ocazia că femeile sunt cea mai mare sursă de venituri pentru un bărbat cu capul pe umeri.

Gândurile îi fugiră aiurea. Şi ea care credea că no să-l mai vadă niciodată pe Michael!

— Ei, Evelyn? Pun rămăşag că eşti puţin surprinsă!

— Surprinsă e puţin spus. Oricum, nu-mi vine să cred că Michael Adams se interesează serios de oferta noastră.

Charles God izbucni în râs.

— Îl cunoşti mai bine ca mine. Poate că ai dreptate, Evelyn. Într-adevăr, a pus nişte condiţii. O să vorbeşti cu el luni, la biroul lui. Apoi, trebuie să ştii că a cerut în mod special să trateze cu tine. Interesant, nu? Să juri că şi el a fost marcat de întâlnirea voastră!

Nereuşind să se domine, Evelyn pufni în râs. Uneori, Charley îi ghicea gândurile de minune. Astăzi arăta din nou o intuiţie diabolică.

Inima îi tresărea de bucurie. Avea să-l revadă pe Michael! În acelaşi timp, se forţa să rămână calmă. Degeaba: vocea ei răsună a fericire şi emoţie când răspunse:

— Probabil nu vrea să-şi schimbe instrumentul de tortură, mai ales că şi-a lăsat o dată frâu liber furiei faţă de mine. Bine, alte porunci, Charley?

Imediat, şeful îşi regăsi tonul serios şi o bombardă cu o mulţime de indicaţii despre Tacoma, despre proiectul Langley. Apoi trase o concluzie:

— Ştiu că, după părerea ta, Shadows e o cauză pierdută, dar eu nu împărtăşesc acelaşi scepticism. Simt că afacerea asta o să fie cea mai mare reuşită a noastră. Nu ezita, fă toate concesiile posibile, cu condiţia să nu afecteze proiectul iniţial. Succes!

□

Luni după-amiază, vorbele lui Charles îi mai sunau încă în minte în vreme ce se apropia de biroul lui Michael, undeva pe King Street, acea arteră comercială unde magazinele la modă îşi disputau trotuarul cu clădirile vechi. Societatea de Conservare a Vechilor Imobile, al cărei preşedinte era Michael, era situată într-o clădire cu trei etaje şi faţadă austeră.

În holul de la intrare cu tavanul generos luminat nu găsi decât o canapea de piele neagră şi un seif demodat care făcea oficiul de masă joasă. Dorind să reflecteze şi să-şi astâmpere

sentimentele care o agitau, Evelyn se aşeză.

Câteva minute mai târziu, Michael, cu braţele încărcate de dosare, coborî treptele. De cum o zări, se opri, cu ochii măriţi de surpriză şi, poate, de un strop de emoţie.

— A! Ai venit mai devreme.

Evelyn schiţă un fel de zâmbet.

— Nu mai aveam o altă întâlnire. M-am trezit în mijlocul oraşului fără nici o treabă. Şi, oricum, nici un magazin nu mă atrăgea…

El ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să-i arate că nu o crede; cu toate astea, chiar dacă păstra distanţele, o urmă de zâmbet îi alergă peste buze.

— Duceam planurile astea unui client. Nu contează, poate să mai aştepte! Hai în biroul meu.

O invită să urce scara îngustă. Evelyn îl ascultă şi, trecând înaintea lui, nu reuşi să-i evite atingerea. Atingere fugară, desigur, dar teribil de electrizantă. Parfumul lui, mirosul pielii stârniră în Evelyn un freamăt de amintiri şi, dacă Michael afişa o nepăsare suverană, femeia era convinsă că-i împărtăşea emoţia.

O conduse direct la al treilea etaj, unde-şi amenajase un birou într-o încăpere spaţioasă şi luminoasă.

— Vrei o ceaşcă de ceai? o întrebă el ridicând receptorul telefonului.

Cum ea dădu din cap în semn că da, se grăbi să-i precizeze secretarei:

— Da, marca Earl Gray. Foarte bine… Mulţumesc.

Instalată în canapeaua confortabilă din faţa şemineului, Evelyn cercetă locul cu ochi de profesionist: biroul în semilună din lemn de acaju trona la un capăt al încăperii, iar etajere ticsite cu cărţi legate în piele prăfuită acopereau pereţii.

Ici-colo, picturi vechi în acuarelă de o fineţe rară adăugau o notă delicată ansamblului. Era imposibil să nu observe, într-o ramă maiestuoasă, harta oraşului, şi un pergament atestând apartenenţa lui Michael la societatea poeţilor.

„Elita din Tacoma”, îşi spuse Evelyn. „Nu uita! Să nu faci vreo greşeală!”

Sabia, la loc de onoare deasupra şemineului, confirma, dacă mai era nevoie, locul lui Michael Adams în lumea aristocratică.

„Haide”, o apostrofă Vocea, „ai visat destul! Eşti aici pentru afaceri. Nimeni nu ţi-a cerut să studiezi caracterul lui Michael. Dacă e să te iei după Charley, a pus nişte condiţii prealabile negocierilor. Ce vrea el, exact? Află!”

Orice ar fi încercat, Evelyn nu putea trece cu vederea atracţia pe care o avea pentru Michael atunci când se afla alături de el; Michael, care părea să aştepte răbdător ca ea să deschidă discuţia.

— Ei bine! Domnule Adams, trebuie să mă recunosc surprinsă. Te-ai gândit să cântăreşti din nou afacerea noastră? La ultima noastră întâlnire, ai…

— Ia te uită! De data asta nu mai avem parte de vreun preludiu romantic? În sfârşit, gurile rele poate că au dreptate. Se spune că, în zilele noastre, oamenii din metropolă au devenit teribil de duri. Totuşi, îmi făcusem o altă impresie despre tine!

— Poate că e o impresie falsă. Oricum, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai uita întâlnirile noastre de dinainte. Prefer să discut despre motivele pentru care m-ai chemat. Charley God mi-a spus că ai formulat nişte condiţii.

— Exact, şi ele te privesc personal, domnişoară Lawford. Doar dacă nu-mi dai voie să-ţi spun Evelyn? Tu mi-ai sugerat odată asta. Ai uitat? Eu nu.

Evelyn simţi că roşeşte când secretara intră cu un platou de argint, aducând un încântător serviciu de ceai de porţelan albastru şi alb. Se rugă în tăcere ca doamna acea oarecum în vârstă să-i atribuie roşeaţa din obraji urcării în grabă a celor trei etaje.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină. În timpul ăsta, Michael, foarte curtenitor, mulţumi amabilei doamne şi umplu ceştile cu o îndemânare dezarmantă. Fără îndoială, un gest expert, trădând o viaţă puţin altfel…

„Câtă linişte poate fi aici!”, gândi Evelyn cu o urmă de nostalgie.

— Gata! S-a făcut! Acum, să revenim la afaceri. I-am spus vărului meu că îl autorizez să pregătească un deviz complet al proprietăţii, să petreacă tot timpul pe care-l crede necesar la Shadows ca să examineze în detaliu planurile tale, ba chiar am promis să studiez serios propunerea, cu condiţia să faci la fel şi tu.

— La fel? repetă Evelyn fără să înţeleagă.

O lucire maliţioasă fulgeră în privirea lui Michael.

— Să nu tragi concluzii pripite! Nu-ţi fac nici o promisiune. Ca să fiu cinstit, nu mi-am schimbat părerile, chiar dacă George are dreptate când afirmă că societatea ta este singura capabilă să salveze Shadows.

— Bine, atunci…

— Taci! Ascultă-mă până la capăt.

— Am înţeles. O să fiu cuminte.

— Iar eu o să fiu cinstit şi o să fac tot posibilul să studiez proiectul fără idei preconcepute. În schimb, îţi cer o şansă să mă reabilitez în ochii tăi.

Evelyn tresări.

— Ce vrei să spui? Că Shadows va trebui să rămână o proprietate particulară chiar dacă nu ai mijloacele să faci reparaţiile necesare?

O expresie chinuită îi întunecă privirea. Expresie fugară,

însă intensă.

— Nu sunt dispus să discut treburile astea acum.

Între ei se lăsă liniştea până ce, într-un sfârşit, Evelyn, mai mult din profesionalism decât din curiozitate, întrebă:

— Care sunt condiţiile de care pomeneai? Şi apoi… de ce ai nevoie de sfaturile mele? Pentru tine nu sunt decât o străină oarecare…

— Credeam că îţi este destul de clar, Evelyn, spuse el blând.

— Ce?

— Că nu eşti o străină pentru mine. Acum, lasă-mă să-ţi explic ceva. Tacoma nu are nimic de-a face cu New Jersey, cu Seattle sau cu oricare loc unde societatea voastră a făcut lucrări de renovare. Aici, familiile noastre vechi sunt mândre de strămoşii şi de domeniile lor, domenii pe care le consideră drept o mărturie a personalităţii şi a trecutului lor. Sigur, ştii că există două tabere în oraş: bătrânii conservatori cu părerile pe care tocmai ţi le-am descris şi moderniştii care abia aşteaptă să transforme patrimoniul ca să tragă un oarecare profit şi să-şi facă rentabile afacerile. Eu mă aflu undeva între cele două extreme. Prefer să văd trecând în mâini străine una din aceste case decât s-o văd căzută în ruină. De altfel, meseria mea nu este să vând şi să cumpăr asemenea proprietăţi? Rămân însă convins că dezrădăcinarea duce la o adevărată tragedie, la împrăştierea familiei.

Când ajunse aici, tăcu.

— Cred că te înţeleg, spuse Evelyn. Totuşi, de ce te interesează părerea mea?

Răspunsul era evident pentru Michael, pentru că ridică din umeri.

— Să spunem că am ghicit în tine o înţelegere şi o intuiţie care m-a emoţionat. Am într-adevăr nevoie să conving un suflet sensibil, cultivat şi specialist în pietroaiele astea vechi să joace alături de mine şi împotriva moderniştilor. Apoi, am şi eu nevoie să mă destăinui cuiva… să-i vorbesc despre o mulţime de lucruri la care ţin.

„Lung discurs şi gândit mult!” îşi spuse Evelyn. Cu toate astea, Michael nu era pe de-a-ntregul logic. Trebuia să mai aibă un alt motiv…

„Să mă fi făcut să mă întorc la Tacoma pentru că dorea să mă revadă? A trecut şi el prin nopţile albe chinuite de amintiri dulci şi oarecum penibile?”

În timp ce reflecta astfel, Michael n-o părăsea din ochi, ca şi cum i-ar fi descifrat gândurile.

— Ei bine, Evelyn? Eşti de acord?

„De această dată trebuie să fii hotărâtă, asta dacă nu vrei să ratezi şi ultimă şansă cu el!” îi şopti Vocea.

— Charley God, preşedintele de la Resorts America, mi-a

dat mână liberă să accept orice propunere a ta dacă asta nu deranjează intenţia proiectului. Spera să ajungă la o înţelegere cu familia ta.

— Deci răspunsul tău este da pentru că aşa vrea patronul.

— Răspunsul meu este da, cu precizarea că Charley God nu are nimic de-a face cu asta.

O sclipire de bucurie lumină privirile lui Michael.

— Sunt indiscret dacă te întreb atunci care e motivul adevărat?

Evelyn clătina din cap.

— N-am să încerc să evit răspunsul la întrebarea ta. Totuşi, motivele mele nu sunt mai logice decât ale tale. Am chef să spun da, asta-i tot.

— Bine. Atunci, ne-am înţeles. Vom încerca să ne influenţăm reciproc.

El avu un surâs de încântare şi strânse mâna lui Evelyn care tremura abia ghicit.

O clipă mai târziu, Michael îşi retrase mâna şi afişă o mască pur amicală.

— Te deranjează fumul? întrebă el cu o voce neutră.

„Care va să zică s-a apucat din nou de fumat!” gândi Evelyn, privindu-l cum cotrobăia febril prin buzunare. „Să fi fost din pricina nopţilor fără somn?”

Fără să spună vreun cuvânt, îi contemplă mâinile fine, gesturile suple din care distila o senzualitate ascunsă…

— Evelyn! Dacă nu te împiedică nimic, aş vrea să stabilim termenii contractului încă din seara asta. Trebuie să prezidez o reuniune a societăţii. Aş dori să mă însoţeşti.

□

Pentru ocazia din acea seară, Evelyn avu o grijă deosebită pentru toaleta sa. După o baie de spumă în apartamentul ei din hotelul aflat la doi paşi de King Street, îşi unse trupul umed cu loţiunea ei preferată cu aloe, înainte să se învelească într-un nor de parfum.

Odată terminată această pregătire, îmbrăcă un pantalon mulat şi un pulover de lână peste care prinse o centură cu cataramă de argint pe care o cumpărase la Portland într-o misiune. Nu ştia exact ce-i plăcea mai mult la cureaua aceea: modelul ei sau talia subţire pe care aceasta o accentua în mod admirabil.

În sfârşit, îşi sublinie desenul ochilor cenuşii, îşi înnodă părul într-un ghem vaporos din care scăpau câteva bucle adorabile subliniindu-i ovalul feţei şi termină cu o pereche de cercei.

O privire aruncată în oglindă, un surâs încântat, ştrengăresc. Era clar, Evelyn voia să fie cât mai frumoasă, chiar

dacă seara nu promitea decât o etapă de lucru.

Câteva minute mai târziu, pe când se grăbea către locul unde o aştepta Michael, Evelyn resimţi acea emoţie dezordonată care îţi răscoleşte inima când te îndrepţi spre prima întâlnire. Voia să se închipuie ca o femeie care fugea să-şi întâlnească iubitul.

Senzaţia plăcută de ameţeală persistă până când intră în sala de reuniuni. Spre marea ei încântare, Michael o prezentă cunoscuţilor: membri ai consiliul de administraţie, jurnalişti şi chiar o damă de vreo şaizeci de ani, foarte elegantă, preşedintă de onoare a filialei din Tacoma.

Pe când se pregăteau să înceapă, Evelyn se aşează în ultimul rând şi aşteptă dezbaterile. Problema zilei era o negociere în curs între consiliu şi promotorul însărcinat să renoveze mai multe imobile vechi de pe strada Queen.

Proiectul avea oare să denatureze aspectul străzii? Discuţia se continuă aprinsă şi încăperea era cuprinsă de un murmur continuu.

În tot acest timp, Evelyn nu-l părăsi din ochi pe Michael. Îi făcea plăcere să-l studieze. Calm, curtenitor, perfect stăpân pe sine, conducea jocul cu un succes teribil. Cu toţii, de altfel, se arătau de o corectitudine remarcabilă, în ton cu reputaţia vechilor locuitori ai Tacomei.

Promotorul şi echipa sa acceptase un mare număr de concesii; cu toate astea, Evelyn rămânea convinsă că proiectul lor avea să fie refuzat, mai ales dacă Michael avea să-şi susţină punctul de vedere.

Fu însă surprinsă când el lua cuvântul şi propuse un acord de principiu pentru a putea permite intrarea pe rol a lucrărilor preliminare. Asta până ce se definitivau planurile.

„Michael deci n-a minţit!” gândi Evelyn.

Adopta, într-adevăr, o atitudine moderată în materie de urbanism. Totuşi, când venea vorba despre Shadows, reacţiile lui se schimbau complet.

— Ei bine? Ce părere aveţi? Nu, nu acum! Ce-ar fi să luăm un pahar de brandy Quo Vadis? E una din atracţiile serii, făcu el şi ridică şedinţa.

O conduse la Jaguar-ul lui parcat în spatele sălii de reuniuni şi îi deschise portiera cu o politeţe poate uşor exagerată.

Confortabil instalată în scaunul de piele, Evelyn se abandonă unei visări voluptoase al cărei personaj central era Michael. Parfumul lui amestecat cu iz de tutun o ameţea plăcut.

Cât de mult ar fi dorit ca acest drum să dureze ore întregi! Din păcate, Michael intră într-o alee umbrită ca să oprească în faţa unei clădiri de cărămidă cu înfăţişare de fortăreaţă.

— Cred că a venit clipa în care trebuie să te convingi de moderaţia mea, începu el cu o voce blândă.

După atâta tăcere, vorbele lui o făcură pe Evelyn să tresară şi să iasă din gânduri. Îl privi leneşă, îi răspunse la zâmbet şi ridică o sprânceană mirată în aşteptarea continuării.

— Împreună cu nişte amici, am investit ceva fonduri să construim locul ăsta. Acum o sută şi mai bine de ani era o tavernă. Acum… Dar mai bine să vezi cu ochii tăi.

Evelyn se supuse amuzată jocului lui. Michael voia s-o uimească, asta era sigur.

„Probabil vrea să-mi arate că şi el se pricepe la restaurări”, îşi spuse ea, aşteptând parcă o replică de la Vocea gândurilor ei.

„Oricum, nici nu era nevoie, ştii bine că se pricepe la amenajări”, îi răspunse într-adevăr Vocea. „I-ai văzut refugiul, i-ai văzut biroul…”

Cu un zâmbet misterios, Michael o conduse până la uşa grea de lemn masiv cu mânere groase de metal. Trase de un cordon cu pămătuf de mătase şi de dincolo de uşă se auzi clinchetul înfundat al unui clopoţel.

În câteva clipe, o ferestruică se deschise la înălţimea privirii şi o pereche de ochi îi studie scurt, atâta cât să se lumineze a surpriză.

— A, domnule Adams! exclamă vocea care însoţea privirea de dincolo. O clipă, vă rog.

Ferestruica se închise şi, aproape în acelaşi timp, uşa cea mare cu aspect impenetrabil se deschise larg. Evelyn, marcată de toată această atmosferă veche, se aştepta să audă scârţâitul balamalelor, scârţâit care însă nu mai veni. Dacă fusese intrigată de decorul exterior, când păşi în hol la braţul lui Michael se văzu cuprinsă de uimire. Nimic nu mai arăta aşa după cum s-ar fi aşteptat. Lumina roşiatică fluorescentă, venind de la neoanele cu model înşirate de-a lungul pereţilor, dădeau aerului o consistenţă de abur. Michael o privi, încântat de surpriza pe care Evelyn o afişa pe chip şi, fără să mai aştepte, o trase uşurel către uşile batante care îi despărţeau de salon.

— Ce-i asta, Michael? izbucni ea nedumerită, privind aproape cuprinsă de panică sala modernă a barului cufundată în semiobscuritate.

— Ce să fie, draga mea? N-ai mai văzut niciodată un bar? răspunse el amuzat.

— Ba da, dar tu spuneai…

— Ce spuneam?

— Că ai investit în asta!

— N-am minţit. Şi nici nu te-am adus aici din întâmplare. Voiam să-ţi arăt că nu sunt un moşneag cu idei fixe. Îmi place şi mie modernismul, cu condiţia ca el să fie elegant. Cred că e destul de elegant, nu?

— Elegant e puţin spus, răspunse Evelyn în vreme ce se

aşezau la o masă ceva mai retrasă.

Michael făcu un semn aproape inutil către chelnerul care se îndrepta deja, zâmbitor către ei.

— De două ori ca de obicei, făcu el către tânărul cu livrea roşie ca neoanele din hol.

Apoi, către Evelyn:

— Cred că n-ai nimic împotriva unui pahar de Garonne alb, nu?

— Din întâmplare, e băutura mea preferată, zâmbi ea. Din întâmplare, nu? ai comandat-o. Sau nu?

Bărbatul îi surâse cu subînţeles şi Evelyn renunţă să mai caute raţiuni pentru fiecare gest de-al lui. Îşi dovedise de prea multe ori intuiţia faţa de ea. De undeva de pe scenă se prelingea o melodie molcomă. Vocea răguşită şi plictisită a cântăreţului îi atrase atenţia. Nu-şi putuse închipui că o astfel de voce poate suna atât de plăcut.

— Cine e individul care cântă? făcu Evelyn intrigată de fiorii plăcuţi pe care îi stârnea inflexiunile aspre.

— E Kurt. Kurt Cobain. Un puşti genial, nu?

— Kurt? E neamţ?

— Nici pe departe. Nu din câte cunosc. L-a găsit un amic de-al meu într-un bar de mâna a doua din Seattle. L-am adus aici şi i-am găsit un agent. Cine ştie, în câţiva ani poate ajunge un nume.

— Nici nu-i urâţel... făcu Evelyn cu ochii la coama blond-cenuşie care aproape îi acoperea figura.

Kurt, pe scena abia luminată, cânta aplecat peste chitara lui, atent la vârful ghetelor, de parcă acolo s-ar fi aflat marele mister, numai de el ştiut. Vocea plictisită nu avea nimic ostentativ, poate doar o undă de tristeţe. Tristeţea celui care vede în fiecare dar al vieţii un pas către moarte.

— Vrei să mă faci gelos? îi zâmbi Michael, smulgând-o din contemplarea tragică.

— Gelos? mimă ea uimirea. Cum aşa? Gelozia aparţine numai îndrăgostiţilor...

Încurcat de replica ei, Michael îşi căută de lucru cu mâinile, cotrobăi după ţigările din buzunar, apoi se ridică încet.

— Scuză-mă, te rog. Am să te las o clipă singură, făcu el cu o figură rugătoare. Mă duc până la bar să iau un pachet de ţigări. Pe-ale mele le-am terminat sau le-am uitat acasă.

Evelyn rămase cu privirile în urma lui până ce, de la o masă vecină, se auzi un glas vesel de femeie.

— Şi eu care credeam că domnul Adams e imun la asemenea boală!...

Întoarse capul să privească în direcţia din care auzise remarca. O blondină cu figură de copil bosumflat îi zâmbea complice. Ca şi cum gestul lui Evelyn ar fi fost o invitaţie, blondina

cu părul lăsat până la umeri se ridică şi se aşează pe o parte pe unul dintre scaunele inutile de lângă masă.

— Scuză-mă, continuă noua venită. Sper să nu te sperie necunoscuţii care se bagă în vorbă. Eu sunt Tracy. Tracy Lords. Mă cunoaşte domnul Adams.

— Evelyn Lawford, făcu ea zâmbind şi întinzându-i o mână uşoară peste masă.

— Michael e întotdeauna plin de neprevăzut, nu?

„Doamne, ce fel de oraş e asta?”, îşi spuse Evelyn. „Toţi se pricep să citească în gânduri? Parcă am fi într-un film de Stephen King!”

— Mda, făcu ea cu o jumătate de glas, apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva: Spune-mi, îl cunoşti de multă vreme?

— Pe Michael? De vreo patru ani. De când a construit clubul ăsta. Dar nu te speria, nu ai de ce să fii geloasă pe mine. Mă ţine aici doar ca decoraţiune.

— Cum adică?

— Fizicul poate fi o mobilă mai preţioasă decât vechiturile acelea pe care le tot protejează când nu e pe-aici. Şi-apoi, e o persoană destul de influentă. Nu se ştie, poate prin el sau amicii lui găsesc şi eu un impresar. Ca puştiul ăla de acolo, făcu Tracy arătând cu bărbia către scenă.

— Să nu-mi spui că şi tu eşti cântăreaţă! făcu amuzată Evelyn.

— Nu. Dar mi-ar place să fiu actriţă. De orice fel, numai să apar pe ecran.

Tracy Lords era gata să se lanseze într-o tiradă care se promitea destul de picantă când Michael se întoarse de la bar, ţinând victorios un pachet de Marlboro în mână.

— Bună, Tracy. Văd că te-ai cunoscut cu Evelyn. Să nu-mi spui că te-ai apucat să-i povesteşti despre filme.

— N-am apucat, făcu îmbufnată Tracy.

„Hotărât lucru, în clubul ăsta dai numai peste indivizi ciudaţi”, se destăinui Vocea. „Un cântăreţ cu voce superbă, deşi blazată; o actriţă care e mai adorabilă când e îmbufnată decât atunci când zâmbeşte… şi cine mai ştie ce alte personaje…”

— Evelyn, făcu Michael fără să se aşeze înapoi pe locul lui. Nu ţi-am arătat un lucru interesant aici. Terasa de pe acoperiş.

— Niciodată nu mi-am imaginat un bar cu asemenea terasă, răspunse Evelyn bine dispusă.

El îi întinse o mână şi o ajută să se ridice. Tracy rămase surâzătoare la masa lor şi îi urmări cu privirea până la scară, apoi se ridică şi porni să colinde după altcineva dispus să o asculte. Cei doi urcară leneş treptele care se terminau lângă o uşă vopsită în roşu. Evelyn se aşteptase să găsească şi acolo mese şi zumzet de voci, dar se înşelase. Dincolo de uşa de culoarea interzisului dădu

cu ochii de o grădină suspendată, o semiramidă în miniatură. Viţa sălbatică şerpuia în bolţi savante şi băncile de lemn se oploşeau la adăpostul umbrelelor mari de pânză cauciucată.

Imprudentă, Evelyn se apropie de marginea terasei şi strigă:

— O, Michael, cât e de frumos!

— Fii atentă! Balustrada nu e destul de înaltă. Stai o clipă, să te sprijin.

Ceva mai târziu, braţele lui i se înnodau împrejurul taliei. Într-o clipă, Evelyn uită muzica, luminile şi oraşul ca să nu mai gândească decât la buzele lui îngropându-le dulce pe ale ei.

— Evelyn, Evelyn! Cum aş fi putut să te uit?

Capitolul cinci

La cuvintele lui, Evelyn se topi de emoţie. Mâinile care alergau pricepute peste lâna moale a flanelei îi stârneau mii de senzaţii delicioase. Un foc teribil îi ardea sângele. Tremura de plăcere. Cât mai visase la clipa asta!…

— Michael… Nici eu nu te-am uitat… şi numai eu ştiu cât am vrut…

Răspunsul lui Michael se pierdu într-un sărut însetat şi greu de focul dorinţei, greu de dulceaţă şi tandreţe, martor minunat al pasiunii pe care Evelyn o simţise lângă el încă de la prima lor întâlnire.

Răvăşită, tânăra gemu uşurel şi se strânse cu putere lângă pieptul puternic. Cu vârful degetelor, mângâie părul des grizonat pe care-l admira atât de mult.

Vreme de un suspin, el se reculese şi o contemplă. Privirea îi era aprinsă de o bucurie intensă. Apoi o prinse în braţe ca s-o sărute iarăşi cu o ardoare nebună.

— Michael… dac-ai şti… Deseori, întinsă în pat, îmi închipuiam…

— Ştiu, da. Am trecut şi eu prin asta. Taci, iubirea mea! Vreau atât de mult să te mângâi…

În clipa următoare, mâinile îi alunecau sub puloverul speriat şi tachinau dantela albă a sutienului, rotunjimile minunate ale

sânilor voluptoşi. Evelyn îşi pierdu, pentru o clipă teribil de lungă, minţile. I se părea că aşteptase o veşnicie venirea acelui bărbat.

Degetele fine cu unghii interminabile deveniră brusc cercetaşi timizi ai trupului cu iz de tutun scump. Străbătură încet, într-o mângâiere de o tandreţe infinită, spatele încordat al bărbatului şi găsiră calea spre ceafă, pe care o cuprinseră flămânde.

Evelyn îşi lipi obrazul de tâmpla lui Michael şi se lăsă pradă, cu ochii închişi, buzelor lui care îi tatonau, într-un gest de vampir, gâtul. Fiori o străbăteau fără încetare, lumea dimprejur dispăruse fără urmă.

Cu vârful limbii porni să exploreze, într-un gest expert – şi totuşi fragil şi nevinovat – lobul urechii lui. O mână părăsi ceafa bărbatului ca să se îndrepte pătimaşă în jos, tot mai jos.

Ceda – acolo, sub cerul liber, în noaptea caldă, pe terasa fortăreţei secrete a amantului ei. Cu pântecul repezit înainte, aştepta gestul lui definitiv.

□

— Michael! Eşti acolo?

Vocea feminină cu accente isterice veni ca un trăsnet. Înspăimântaţi, se retraseră de parcă trupurile lor ar fi fost cuprinse brusc de pară.

— Mi-a spus Tracy Lords că ai urcat pe terasă, continuă vocea.

Evelyn crezu că leşină. Michael se răsuci furios.

„Tracy Lords?” gândi Evelyn. „A, da, partenera mea de discuţii de adineaori; dar femeia asta cine e? O altă prietenă a lui Michael?”

Teribil de jenată, îşi aranjă în grabă ţinuta şi îşi prinse centura, pe care o culese fulgerător de jos, înapoi peste talie… În vremea asta, Michael, teribil de curtenitor, răspunse pe un ton poate cam încurcat:

— Vino, Lilith, suntem aici.

La replica lui, femeia pe care Michael o numise Lilith avu un râs agasant.

— Ia te uită! Întunericul nu te deranjează?

Pe când spunea acestea, ieşi din umbră în întâmpinarea lor.

Frumuseţea ei o frapă imediat pe Evelyn: înaltă, cu trăsăturile fine încadrate de o cascadă de păr roşu, Lilith avea, fără îndoială, distincţia celor din vechile familii obişnuite cu viaţa de lux. Sau, cel puţin, dezinvoltura lor.

„Totuşi, nu-mi este necunoscută”, îşi spuse Evelyn.

Brusc, îşi aminti. Lilith fusese de faţă la funeraliile lui Frances Adams… Alături de George.

„A, da! Soţia lui, fireşte! Care va să zică… fosta logodnică a lui Michael…”

— Evelyn, ţi-o prezint pe Lilith Ashe, verişoara mea prin alianţă. Ea este Evelyn Lawford, arhitect la Resorts America. Paul crede că o să fie în stare să mă convingă să renunţ la Shadows.

— Chiar? Văd că afacerea nu se prezintă chiar rău, replică Lilith cu un surâs parşiv.

În loc de răspuns, Michael îşi aprinse o ţigară.

— De fapt, situaţia stă exact pe dos, făcu Evelyn, încercând să dea situaţiei un aer destins. Michael este cel care încearcă să mă convingă pe mine că nu vrea să renunţe la proprietate.

Arboră un zâmbet larg şi condescendent, deşi, pe dinăuntru, fierbea. Lilith nu-i adresase nici o politeţe, şi doar era prima lor întâlnire!

Pe de altă parte, o nelinişte chinuitoare o invadă; n-o să interpreteze greşit Michael cuvintele veninoase ale verişoarei lui? Poate îşi va imagina din nou că se folosea de armele ei de seducţie ca să-şi atingă scopurile.

Doar dacă… şi el? Dacă a recurs la aceeaşi stratagemă ca să o constrângă să cedeze?

Lilith, de altfel, îi confirmă bănuielile.

— În locul tău, m-aş feri. Michael ştie ce face.

Timp de câteva minute, situaţia rămase insuportabilă. Michael studia suveran jarul ţigării şi nu participă deloc la conversaţia dintre cele două femei. De la o distanţă politicoasă, îşi aruncau nimicuri care nu făceau altceva decât să împrăştie şi mai mult răceala. Părea nerăbdător să coboare. Evelyn nu ştia ce să mai creadă despre aceasta situaţie. Oricum, Lilith îi era grozav de antipatică.

Era clar că Lilith, chiar şi măritată, păstra un sentiment de gelozie faţă de fostul ei amant. De această dată reuşise o lovitură bună: le stricase definitiv seara.

Fusese într-adevăr o lovitură? Poate. Pentru că Michael părea furios.

— Să coborâm. Trebuie să mai vorbesc ceva cu George înainte să plecăm.

Cei doi veri schimbară câteva cuvinte repezi; totuşi, între două fraze, George avu timp să arunce o privire complice în direcţia lui Evelyn, ca şi cum ar fi ghicit ce se petrecuse. Din fericire, Michael tăie scurt conversaţia şi plecară.

Ajunseseră la Jaguar când Michael remarcă:

— George şi cu mine avem păreri diametral opuse, dar trebuie să recunosc că e un arhitect de mare valoare.

Evelyn tresări. Relaţiile complicate şi atât de ciudate dintre membrii clanului Adams nu încetau s-o uimească. Se abţinu, totuşi, de la orice comentariu, şi nu schimbară nici un cuvânt până când

Michael parcă în faţa portalului cu stuc roşu al hotelului unde se adăpostea Evelyn.

— Evelyn, am petrecut o seară foarte plăcută.

Politeţea cu care făcuse remarca avu efect de gheară pentru inima lui Evelyn. De ce aborda masca asta binevoitoare?

Ca şi cum ar fi vrut să adauge la dezamăgirea ei, Michael continuă:

— Nu te întreb dacă am reuşit să te conving. E încă prea devreme, sunt sigur.

„Câtă dezinvoltură! Nu numai că pare obsedat de ideea absolut idioată că eu aş încerca să mă bag pe sub pielea lui, ba chiar se preface că a uitat scena de pe terasă!”

— Vrei să mă mai gândesc?

— Cum să interpretez răspunsul tău? Să sper?…

— Să sperăm! Noapte bună… şi mulţumesc.

Dădu să coboare din maşina când el o opri cu un gest.

— Deci, e imposibil, nu?

— Ce?

— O prietenie… sau ceva mai mult între noi. Cel puţin, cât ai să fii prinsă în treaba de aici. Ar fi prea complicat…

De undeva, de departe, în mintea lui Evelyn răsuna o voce, ca un semnal de alarmă, ca o prevestire proastă: Lilith?

Într-adevăr, Michael nu greşea. Dacă se hotăra să vândă în sfârşit conacul Shadows, aveau să pornească bârfele. Ea avea să fie bănuită, poate chiar acuzată. Până la urmă avea să ajungă la reproşuri. Şi asta era ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea.

Cu regret, ea clătină din cap. Michael profită ca să scoată din buzunar o carte de vizită şi să-i explice:

— Aş vrea să iei legătura cu una dintre prietenele mele. Madia Mangalen este directoarea filialei din Tacoma a societăţii mele. Nu a reuşit să ajungă la întâlnirea din seara asta. Cred că ar trebui să vă vedeţi. Pe de altă parte, poate să-ţi spună multe despre lupta dintre conservatori şi modernişti.

□

A doua zi dimineaţă, pe terasa hotelului, Evelyn reflecta la evenimentele de seara sorbind, cu înghiţituri mici, cafeaua oferită de patronul casei.

Nu avea rost să se ascundă: îl plăcea mult pe Michael, poate prea mult. Risca să se îndrăgostească de el. Nu cedase niciodată prea uşor avansurilor unui bărbat. Şi iată că de data asta se aruncase singură în braţele lui Michael.

Trebuia să recunoască – Michael nu semăna cu nici unul dintre bărbaţii de dinainte. O fascina, o încânta.

Numai pentru atât lucru, însă, trebuia să-şi neglijeze

misiunea? Cu siguranţă, nu. Chiar dacă împărtăşea părerea lui Michael faţă de soarta proprietăţii Shadows, Evelyn nu avea dreptul să se sustragă misiunii ei. Prin urmare, după cum stabilise în ajun, îi telefonă Madiei Mangalen.

□

Evelyn o zări pe micuţa prietenă brunetă a lui Michael de îndată ce intră în Bakery, fermecătorul şi discretul salonaş de ceai de pe King Street.

Madia Mangalen nu păru să aibă greutăţi în a o recunoaşte, pentru că se îndreptă imediat către masa la care se aşezase Evelyn.

— Evelyn, nu?

Evelyn ridică privirile, mult mai puţin surprinsă decât ar fi vrut să pară. Madia continuă fără să-i lase nici o clipă de răgaz.

— Da? Eram sigură. Michael mi-a descris o persoană cu părul de culoarea paiului, cu o meşă platinată şi cu ochi mari cenuşii. În plus, mi te-a lăudat teribil. Din pricina competenţei tale.

— Madia? făcu Evelyn amuzată abia acum.

Tânăra rămasă în picioare lângă masă în tot timpul discursului grăbit nu reuşi să-şi înfrâneze un surâs.

— Madia, mă iei prea repede. Ce trebuie să fac acum? Să roşesc şi să aplec ochii?

Madia pufni în râs.

— Nu, te rog! Spune-mi, îţi place locul ăsta? Este unul dintre refugiile mele preferate.

Nu era greu să-ţi dai seama de farmecul deosebit al salonaşului Bakery. Decorul era foarte simplu şi aerisit, vesela albă şi albastră adăuga o notă aproape rustică meselor de brad alb.

Pe pereţi, picturi cu temă haitiană invitau la visare, iar în spatele unei tejghele de mozaic învechit, din vitrinele cu sticlă pândeau apetisante piese de patiserie de mai toate soiurile.

Cele două femei nu rezistară tentaţiei şi comandară iute câte ceva, poate şi din pricină că drăgălaşa Madia nu avea la dispoziţie decât o oră pentru masă.

— Madia, făcu Evelyn punând coatele pe masă şi împletindu-şi degetele la nivelul bărbiei. Spune-mi, te rog, ce-i tot circul ăsta cu casele?

Văzând figura nedumerită afişată de brunetă, Evelyn se simţi datoare cu o explicaţie.

— Conservatorii şi moderniştii. Mă refer la diferenţele lor de păreri.

Puţin mai luminată, Madia se lăsă mai comod peste spătar şi îşi aprinse o ţigară.

— Draga mea – cred că îmi dai voie să-ţi spun aşa, măcar

atunci când nu-i nimeni de faţă – hai să stabilim de la început de pe ce poziţii vorbim.

Fu rândul lui Evelyn să ridice mirată privirile.

— Uite, de exemplu, eu sunt, dacă vrei neapărat, o modernistă.

Această ultimă replică a Madiei avu darul să-i încreţească fruntea. Nu mai pricepea nimic. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Madia întinse o mână cu palma înainte, vrând parcă s-o oprească.

— Da, eu una sunt de acord cu renovările. Fireşte, cu condiţia ca lucrările să nu denatureze prea mult vechiul concept al clădirii. Şi, înainte să mă întrebi altceva, am să-ţi spun că şi Michael e de aceeaşi părere cu mine.

„Poate că are dreptate”, şopti Vocea la urechea lui Evelyn. „Ai văzut cum s-a purtat Mike la şedinţa de aseară…”

— Mulţi se opun sălbatic oricărei schimbări, continuă Madia cu un ton care ameninţa să bată în profesionalism. Trebuie să înţelegi că majoritatea au în jur de şaptezeci de ani, ba unii chiar optzeci, şi sunt de o încăpăţânare înfiorătoare când vine vorba de proprietatea lor, chiar dacă este ameninţată cu ruina!

Ultimele cuvinte Madia le însoţi cu un gest mânios al mâinii.

— După cum îţi spuneam, continuă ea după o clipă, Michael împărtăşeşte punctul meu de vedere. Rămâne de văzut cum va reacţiona pentru Shadows; mă îndoiesc că se va lăsa uşor convins.

— După câte mi-a spus, vrea să rămână definitiv acolo.

— Ai dreptate, răspunse Madia.

„Din păcate, ceea ce vrea el nu se poate”, gândi Evelyn.

Rămase cu privirile ţintă în ochii verzi ai Madiei şi realiză atunci pentru prima oară atracţia pe care ar fi trebuit s-o stârnească bărbaţilor. De o jumătate de oră stătea de vorbă cu o femeie frumoasă şi nici o clipă nu-i trecuse prin minte că Michael ar fi putut fi şi el atras. Brusc, Madia deveni, într-un fel, o rivală, cu atât mai mult cu cât priceperea ei în ale arhitecturii era indispensabilă lui Michael.

„Bărbatul ăsta trebuie să fie al tău”, îi şopti perfidă Vocea. „Chiar dacă e înconjurat de o mulţime de femei frumoase, chiar dacă banii şi educaţia lui sunt o momeală apetisantă pentru celelalte”.

Evelyn nu reuşi să se abţină şi spuse:

— Pariez că îl cunoşti pe Michael de multă vreme Mi te-a lăudat foarte mult.

Lucirea care cuprinse ochii Madiei îi dădu de înţeles lui Evelyn că femeia înţelesese motivul ascuns al replicii. Gelozia. Cu toate astea, Madia nu-şi schimbă tonul. Dimpotrivă, răspunse foarte calmă:

— Michael mi-a plăcut dintotdeauna. Observaţia ta nu mă surprinde. Dar el nu-mi împărtăşeşte sentimentele. Suntem deci

prieteni, numai atât! Avem o mulţime de puncte în comun şi ştim să lucrăm împreună. Asta-i tot.

În faţa unei asemenea sincerităţi, Evelyn roşi.

— Nu voiam să fiu indiscretă.

Cu blândeţe, Madia îi atinse mâna cu vârful degetelor şi, pe un ton indulgent, remarcă:

— Fii liniştită. Cred că două femei atrase de acelaşi bărbat se pot înţelege dincolo de cuvinte. În ceea ce ne priveşte, am impresia că asta nu ne împiedică să fim bune prietene, ba chiar dimpotrivă.

Brusc, Evelyn ridică fruntea şi o privi pe Madia ţintă în ochii verzi.

— Aşa sper! De altfel, te găsesc foarte simpatică.

— Şi eu!

Preţ de o clipă, Madia rămase gânditoare.

— Nu cred că Michael să fi întâlnit vreodată femeia inimii lui. Poate că te aştepta pe tine, spuse ea în sfârşit, după o clipă de ezitare.

Evelyn, emoţionată, lăsă o mână moale peste braţul Madiei şi îi zâmbi tandru. Ca o promisiune secretă.

□

La despărţire, Evelyn părea cu adevărat fericită. Vreme de o oră vagabondă pe King Street, admiră vitrinele anticarilor şi ascultă ritmul oraşului. În mintea ei înfierbântată, munca trecuse pe planul doi.

„De fapt, de ce să mă neliniştesc? Şi ce dacă Michael a uitat să-mi spună data următoarei noastre întâlniri?”

Discuţia cu Madia o liniştise şi o excitase în acelaşi timp. Acum avea mai mult decât un iubit – căpătase o prietenă, altfel decât toate celelalte de dinainte. Totul avea să se aranjeze. Era sigură.

Dintr-o vitrină, un serviciu de ceai în argint masiv îi atrase atenţia. Înainte să mai aibă timp să reflecteze, Evelyn deschisese deja uşa prăvăliei. Spre marea ei surpriză, îi trebui mai puţin de cinci minute să încheie târgul şi să iasă, triumfătoare, cu pachetul în braţe.

Evelyn câştiga bani frumoşi; cu toate astea, rareori se arunca în asemenea cheltuieli.

„E şi normal”, îşi spuse ea, aranjându-şi pachetul în braţe ca să-i fie mai comod de dus până la maşină.

„Niciodată n-am avut o casă adevărată. Şi poate că nu voi avea niciodată… Dar, poate că încep să simt nevoia să prind rădăcini pe undeva.”

Târziu în după-amiază, Evelyn gară Mustangul în faţa vilei impozante aparţinând mătuşii Sulky Rawls. O clipă, admiră faţada cu tonuri rozii, decorată cu trei balconaşe sprijinite pe coloane, apoi se grăbi să intre pe poartă. Nu voia să întârzie. George o invitase la un ceai aici, la mătuşa lui, şi Evelyn nu voia să facă impresie proastă de la început.

„Sper să nu dau de Lilith pe aici!”, tremură Vocea. Ideea asta o agasa.

— Mătuşă Sulky, ea e Evelyn Lawford, despre care ai tot auzit, făcu George la un pas înapoia bătrânei.

Evelyn, ţi-o prezint pe mătuşa Sulky.

Femeia zâmbi larg şi deschise braţele, apoi făcu un pas în lături.

— Ei, ce spui de casa noastră? Îţi place, nu?

Evelyn avu timp numai să facă un semn din cap şi să zâmbească, înainte ca Sulky să continue:

— Sunt încântată, dar nu şi mirată.

Evelyn o observă în fugă: ochi strălucitori, gesturi vii – Sulky se ţinea bine la cei şaizeci de ani ai ei.

— Mi se pare firesc. Tacoma este cel mai frumos orăşel din vest.

Apoi, cu un gest al bărbiei, adăugă:

— Intră, o să servim ceaiul în salon. Alice ne va face plăcerea să ne servească.

Abia atunci Evelyn remarcă fetiţa sprijinită de tocul uşii salonului. Da, fetiţă, pentru că, în ciuda celor optsprezece ani pe care trupul ei îi arăta cu prisosinţă, rochiţa cu fundă mare şi expresia uşor capricioasă a feţei o trimitea pe Evelyn cu gândul la imaginea clasică a unei copile răsfăţate de familie bună.

Imediat, tânăra pe care Michael – îşi aminti ea – o mângâia la înmormântarea lui Frances Adams înaintă şi declară politicos:

— Bună ziua. Vă rog să intraţi şi să vă faceţi comodă.

Ascultătoare, Evelyn se aşeză lângă o masă pe care trona un platou cu un munte de prăjiturele apetisante. Nu reuşea să se abţină să arunce priviri furişate în direcţia celor trei. Păreau să fie în largul lor în decorul acela aranjat ca o bomboniera. Tapetul de mătase se armoniza plăcut cu modelul draperiilor somptuoase şi chiar cu desenele delicate ale covorului persan adus – avea ea să afle mai târziu şi cu totul întâmplător – tocmai din Caucaz. Farmecul şi distincţia erau cuvintele cheie cu care Evelyn îşi descrise în minte armonia locului.

În scurt timp, Evelyn începu să se simtă bine. Conversaţia curgea agreabil şi, sedusă de jovialitatea mătuşii Sulky, se abandonă bunei dispoziţii.

— Sper să nu vă supăr dacă vă spun că sunteţi cea mai fermecătoare doamnă pe care am întâlnit-o până acum, făcu la un moment dat Evelyn râzând.

— Doamne bătrâne şi fermecătoare găseşti aici pe toate drumurile, răspunse la fel de bine dispusă mătuşa Sulky.

Comod instalat în fotoliul de piele din colţ, George interveni:

— Tacoma e un orăşel vechi, ştii bine. Ce poate fi mai potrivit decât imaginea clasică pe care tocmai a evocat-o mătuşa?

— Da, recunoscu bătrâna cu o clătinare a capului. Adevăraţi chinezi, draga mea Evelyn! Adevăraţi chinezi, locuitorii orăşelului nostru! Trăiesc cu orez şi îşi reglează existenţa după cultul strămoşilor.

Ca şi cum ar fi fost obsedată de o anume întrebare, Evelyn se foi uşor pe scaun şi făcu roată cu privirea prin încăpere.

— Ştiţi, mă întrebam de ce sunt atât de puţine ferestre către nord…

George râse scurt.

— Evelyn, tu chiar nu poţi să-ţi uiţi nici o clipă meseria?

— E un reflex de care nu scapi uşor, recunoscu ea amuzată, ridicând din umeri.

— Am să-ţi spun eu.

Evelyn se răsuci pe jumătate ca să o privească pe Alice, aşezată cuminte pe sofa. Discreţia cu care asistase până atunci la discuţii o făcuse pe Evelyn aproape să uite de prezenţa ei.

— Aici există o tradiţie, continuă fetiţa. Mai toate casele au faţa către răsărit şi străduţele laterale trec, aproape întotdeauna, pe lângă latura nordică. Ori, e destul de neplăcut ca seara, cu toată lumina din cameră, să te simţi spionat din stradă…

„Nu e de mirare că Michael are atâta afecţiune pentru ea”, gândi Evelyn.

Alice avea un farmec nebun şi, în mod evident, ştia să se folosească de aerul ei de copil. Unii ar fi numit-o ingenuă.

— Şi dacă tot a venit vorba de casă… făcu mătuşa Sulky ezitând uşor. Spune-mi, dragă, tu unde locuieşti acum?

Evelyn lăsă leneş pe farfurie ceaşca de ceai şi, cu aer indiferent, răspunse:

— La hotelul Paradise. E un loc destul de drăguţ…

— Da, sări mătuşa Sulky. Cunosc locul şi, într-adevăr, e mai mult decât acceptabil.

Rămase o clipă cu privirea aţintită pe toarta de porţelan a ceştii chinezeşti şi adăugă într-o doară:

— Nu ţi-ar place să locuieşti în altă parte?

Evelyn ridică mirată din sprâncene.

— Ştii, continuă repede bătrâna, pot să-ţi ofer o cameră, chiar aici, în aripa veche. Pe vremuri, acolo locuiau oamenii de serviciu. Aş fi încântată să stai printre noi. Patsy găteşte de

minune. Hai, recunoaşte că eşti tentată! adăugă mătuşa veselă.

Încurcată, Evelyn bâigui:

— Eu… nu ştiu dacă ar trebui să accept… date fiind circumstanţele…

— Bla, bla, bla. Ador compania ta. George, spune-i şi tu, se repezi Sulky.

— E adevărat, făcu George calm şi zâmbind din colţul gurii. De altfel, când are ea o idee, e foarte greu să-i mai schimbi hotărârea.

Evelyn ezita. Totul părea un complot, deşi nu vedea în ăsta nimic primejdios. Fără îndoială, aranjamentul ăsta îi convenea lui George – nu era asta metoda cea mai bună pentru a-şi atinge scopul? Dar, dacă oportunismul lui o agasa, trebuia să recunoască înăuntrul ei că perspectiva de a se lega mai strâns de familia Adams îi surâdea.

Alice, cu mutrişoara ei bosumflată, puse ultima picătură care o făcu să se hotărască.

— Spune da, Evelyn. Ar fi chiar formidabil.

Emoţionată, Evelyn râse nervos „Dar Michael… ce-o să creadă el despre asta?”

— Am înţeles. M-aţi convins. Am să merg să-mi iau lucrurile de la hotel, făcu ea zâmbind.

— Vin să te ajut, declară George grăbit.

De pe sofaua ei, Alice îşi împleti degetele timid şi rosti cu privirile în pământ:

— Eu nu pot, am o groază de treburi!

— Fii fără grijă, Alice, făcu Evelyn cu o undă de tandreţe. Vă mulţumesc tuturor, dar, George, am prea puţin bagaj. Nu mă gândeam că am să locuiesc mai mult timp la Tacoma.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc de ceva, adăugă:

— Aţi mai încercat să vedeţi dacă Michael şi-a schimbat gândurile?

— Cine, eu? exclamă George. Haida de, Evelyn, tu l-ai vrăjit şi n-am să te întreb cum de-ai reuşit. Apropo, sunt foarte fericit să constat că eşti atât de simpatică mătuşii Sulky!

— Închipuieşte-ţi că şi eu simt acelaşi lucru, şopti ea în timp ce se ridica.

Aluzia asta la relaţiile ei cu Michael o jenau teribil. Firește, George o tachina; spera, însă, din tot sufletul ca mătuşa Sulky să nu fi dat atenţie. La ce bun să dea naştere la asemenea zvonuri supărătoare?

În sfârşit, se stăpâni şi întrebă pe un ton lejer:

— Alice locuieşte aici? Credeam că stă cu fratele ei.

— George şi Lilith au o casă mare la sud de Broad Street, într-un cartier vechi. Dar casa e în lucrări de ani de zile. A fost un pretext minunat să o iau pe Alice la mine. Şi, ca să-ţi spun

adevărul, Lilith şi micuţa nu se înţeleg deloc.

□

Mult mai târziu, după ce Evelyn se întoarse cu bagajele de la hotel şi se instală într-o cameră confortabilă cu ferestre mari şi balcon, Patsy le servi cina. Din motive numai de el ştiute, George rămăsese şi el, chiar dacă locuinţa lui se afla la numai un sfert de oră de mers cu maşina. Evelyn refuză să-şi închipuie raţiunile lui, deşi imaginea lui Lilith continua s-o obsedeze.

„Poate că nu se înţeleg nici ei prea bine”, gândi Evelyn privind peste masă către bărbatul elegant şi indiferent. „Poate că Lilith nici nu-i acolo să-l aştepte…”

Alungă din minte gândurile astea şi rămase numai cu satisfacţia că fosta logodnică a lui Michael nu era şi ea de faţă. Sejurul ei în casa mătuşii Sulky începea bine.

Odată cina terminată, Evelyn se îndreptă către grădina din spatele casei, cu gândul să se plimbe puţin şi să respire aerul dulce al serii. Acolo o găsi pe Alice, aşezată cuminte pe o bancă sub un pâlc stufos de arbuşti, ţinând în poale o păpuşa veche cu înfăţişare tragică.

„E prea mult cufundată în gânduri fata asta”, îşi spuse ea.

Intrigată de comportamentul ciudat de care dădea dovadă fetiţa, Evelyn se apropie leneş.

— E ceva în neregulă, Alice? Te deranjez? Ce faci, visezi la vreun băiat?

Din întâmplare, Evelyn părea să fi ghicit, pentru că Alice tresări şi ridică brusc privirile.

— Mă gândeam într-adevăr la cineva, dar nu la prietenul meu… Lewis Carroll… Michael şi mătuşa Sulky cunosc toată povestea. Am întrerupt legătura cu el de vreo două săptămâni.

— Confidenţele mele n-o să te ajute, fireşte. Totuşi, pot să-ţi spun că tatăl meu îi urmărea îndeaproape pe aceia pe care îi frecventam şi avea o plăcere sadică să-i îndepărteze pe cei care îmi făceau curte.

— Nu mă plâng; voiam oricum să termin cu povestea asta, pentru că, din nefericire, Michael şi mătuşa Sulky aveau dreptate. Nu era un băiat interesant.

O umbră de tristeţe îi voală privirea. Apoi, ca să schimbe subiectul, continuă:

— Ştii? Sunt bucuroasă să te ştiu printre noi. În sfârşit, am cu cine să vorbesc. Am să încerc să-mi revin cât mai repede. Acum, iartă-mă, dar am o treabă de terminat până mâine.

Alice se ridică şi se îndepărtă cu aerul unui călugăr în plină penitenţă.

Rămasă singură, Evelyn se răsuci pe călcâie, nehotărâtă,

apoi se îndreptă către colţul grădinii care dădea spre East Battery. Acolo, aplecată pe parapet, contemplă portul şi bacurile licărind blând sub clarul de lună lăptos. După câteva minute, o voce cunoscută o făcu să tresară.

— De la balconul meu, de la al doilea etaj, se vede mult mai bine. Am chiar şi un telescop!

Evelyn se întoarse brusc şi privirea ei întâlni ochii căprui ai lui Michael.

— Care al doilea etaj? întrebă ea stupid.

Puţin amuzat, bărbatul arătă, cu o mişcare a capului, casa mătuşii Sulky.

— Sunt zile când nu mai am chef să fac tot drumul până la Shadows; şi, decât să iau un apartament în oraş, am preferat găzduirea mătuşii Sulky.

Evelyn deschise larg ochii.

— Dar… Nu mi-a spus nimeni nimic!

O urmă de zâmbet lumină chipul lui Michael.

— Credeau, fireşte, că eşti la curent. Ei bine, ce spui de locul ăsta? Dacă vrei să admiri portul în toată splendoarea lui nocturnă, e încă prea devreme. Hai să-ţi arăt împrejurimile, vecina mea dragă.

„Vecină? Doar atât am ajuns pentru el?” îşi spuse ea.

Noua situaţie o neliniştea. Dacă ar fi ştiut că Michael locuia aici, chiar dacă ocazional, n-ar fi acceptat găzduirea. E ca şi cum ar fi turnat gaz peste foc. Îşi închipuia deja discuţiile la care avea să dea naştere!

Evelyn se simţea cuprinsă de panică. Ardea de dorinţa să-i spună da, să accepte astfel orice propunere a lui, oricât de indecentă, însă mândria şi circumstanţele o împiedicau.

Michael rămase surprins când ea murmură câteva scuze încurcate: trebuia să se trezească devreme ca să viziteze Shadows cu George, apoi munca, oboseala…

Cu un aer gânditor, o conduse până la intrare.

Ajunsă în cameră, Evelyn se aruncă în pat, fără să se gândească să-şi schimbe toaleta cu aceea de noapte.

Cu ochii pe jumătate închişi, Evelyn visa. Visa la plimbarea neînfăptuită sub clar de lună, alături de Michael, la plăcerea contemplării apelor întunecate ale portului sfâşiate de siajul barjelor. Fără să vrea, îşi imagină un sărut pe fondul unei melodii vechi.

O emoţie sfâşietoare îi strângea inima. Să se adăpostească în braţele puternice ale lui Michael – iată suprema dorinţă!

Nu era, din păcate, nici locul şi nici momentul de a se abandona în felul acesta minunat.

Cu toate că, a locui sub acelaşi acoperiş fără să cedeze dorinţei era, cu siguranţă, o adevărată tortură.

Un ciocănit în uşă o făcu să sară din pat şi să uite toate gândurile negre în care se înecase până atunci.

„Michael!”, tresări Vocea şi Evelyn se repezi să deschidă uşa.

O aştepta, însă o decepţie. În prag, cu o mână sprijinită de tocul uşii şi în cealaltă cu un pahar de scotch, stătea zâmbitor George.

Evelyn dădu un pas înapoi, cuprinsă de o uşoară panică.

— Pot să intru? făcu el dulceag.

— Crezi că asta e o oră potrivită pentru vizite? spuse ea în loc de răspuns, mai mult ca să-şi ascundă reacţia.

I se părea că e o fetiţă surprinsă de fratele mai mare în timp ce se admira în oglindă cu fustiţa ridicată mai mult decât permitea ruşinea.

— Nu ştiu dacă e chiar o vizită, şopti George. Eu o consider mai mult o întâlnire de taină.

— Nu pricep… făcu ea încurcată.

„Că doar n-o să încerce să…”, îi fulgeră prin minte.

— Dacă îmi dai voie să intru, ai să înţelegi.

— Bine. Intră, dar să fii băiat cuminte.

Reacţia din privirile lui o ruşină într-o clipă. Se vedea clar că intenţiile lui George erau departe de cele pe care, încă sub impresia reveriei de mai devreme, le bănuise Evelyn.

— Mai cuminte decât îţi închipui, înţepă bărbatul şi trecu pe lângă ea cu un aer superior.

Abia atunci Evelyn îşi dădu seama că singura lumină din încăpere era cea a lunii. Se grăbi să aprindă o veioză şi se îndreptă către fereastra coborând până la o palmă de podea.

— Te-ai întâlnit cu Michael? întrebă el într-o doară, aşezându-se confortabil într-un fotoliu.

— M-am întâlnit. Dar dacă aş fi ştiut că locuieşte şi el aici…

— N-ai mai fi acceptat să te muţi la mătuşa Sulky, nu?

— Cam aşa ceva.

— Spune-mi, acum că suntem singuri şi nu ne aude nimeni, care sunt relaţiile tale cu vărul meu?

Evelyn avu o reacţie violentă. Se răsuci cu privirea aprinsă către George şi şuiera:

— Asta nu te priveşte nici o clipă.

Fără să fie şocat de ieşirea ei, bărbatul zâmbi cu subînţeles şi sorbi din pahar.

— Fireşte. Nu am nici o intenţie să aflu cât de profundă e legătura voastră, ci numai care e natura ei. Uite ce-i, făcu el foindu-se în fotoliu de parcă ar fi căutat o poziţie mai comodă, Michael e un tip periculos. Nici o femeie care l-a dorit n-a avut parte de el. Şi au fost destule.

— Şi soţia ta? făcu răutăcioasă Evelyn.

— Faptul că Lilith e căsătorită cu mine nu-ţi spune nimic?

Evelyn rămase pe gânduri, însă George nu o lăsă multă vreme în starea asta.

— Dacă ai de gând să te îndrăgosteşti de el, faci o mare greşeală. Nu numai că n-o să-l ai niciodată, dar s-ar putea să pierdem şi afacerea de la Shadows. Michael o să te bănuiască de şantaj sentimental şi o să refuze să mai lucreze cu tine.

— M-am gândit şi eu la asta…

— Apoi, vărul ăsta drag al meu are nişte plăceri ciudate…

— Ce vrei să spui?

— Trăieşte foarte mult în trecut. Iubeşte un tablou.

„Elizabeth…”, îi trecu prin minte lui Evelyn.

— Şi, dacă vrei s-o iei aşa, continuă George, iubirea asta a lui e un soi de incest. În fond, femeia pictată acolo e o străbunică de-a lui, nu?

— Cred că deviezi prea mult, făcu ea cu un gest de lehamite şi privind afară prin fereastră.

— Ţi se pare, se apără el. Vreau să-ţi subliniez că Michael e capabil de iubire doar în sânul familiei lui. Uite, de pildă, Alice…

— Ce-i cu Alice? Fireşte că o iubeşte, doar e nepoata lui, e sora ta…

— Mă rog, dacă ai să stai mai mult pe la noi, ai să vezi că Alice e mai mult decât o fetiţă nevinovată, iar Michael mai mult decât un unchi bun… Nu, nu! se grăbi el să adauge când Evelyn deschise gura şi trase aer în piept cu gândul să-i arunce o replică usturătoare. Nu-l acuz de vreo relaţie nesănătoasă cu Alice. Să spunem că între ei e o dragoste platonică, o dragoste care depăşeşte afecţiunea familială fără să ajungă o legătură intimă.

Evelyn era dezarmată. Prea complicate relaţiile familiei ăsteia.

— Încă o dată îţi spun, Michael nu e capabil să iubească dincolo de pragul familiei. În schimb, poate urî. Am venit aici doar să te pun în gardă. În fond, e şi interesul meu în joc…

Evelyn se desprinse de la fereastră şi făcu un pas nesigur către bărbatul care se ridică cu intenţia să plece.

— George…

— Da?

— Iartă-mă. Te-am judecat greşit. Nu eşti un băiat chiar atât de rău, chiar dacă unele idei de-ale tale nu mă încântă.

— Ce să-i faci, draga mea? Nimeni nu e perfect.

— George…

Bărbatul rămase în aşteptare. Atmosfera se încărcase brusc de confidenţă.

— George, eu îl iubesc pe Michael.

— Ştiu. De aceea am venit.

— Chiar crezi sincer că nu am nici o şansă?

— Să te ajute Dumnezeu, dar eu nu cred. Mi-ar place să te am în familia mea. Poţi să iei asta ca pe un compliment.

George se îndreptă către uşă, o deschise, apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, se întoarse, o privi o clipă în ezitare, apoi şopti:

— Uneori, când mă gândesc la tine, îmi pare rău că s-a născut Lilith.

Clinchetul uşii o făcu pe Evelyn să tresară imperceptibil. Noaptea asta avea ceva magic. Părea să schimbe atâtea lucruri!…

Trecu pe lângă pat, stinse veioza şi se apropie din nou de uşa balconului. Ridică privirea către al doilea etaj al aripii vecine, acolo unde ştia că se află adăpostul vremelnic al lui Michael. Scutură apoi din cap şi se îndepărtă grăbită.

„Nu, trebuie să mi-l şterg din minte! Începând chiar cu seara asta…”

Începu să-şi descheie nasturii taiorului pe care-l îmbrăcase special pentru cină. Din reflex, se apropie de oglindă, uitând că încăperea nu era luminată decât de razele lunii pline. Semiobscuritatea gălbuie îi dezvălui în partea cealaltă a oglinzii un chip ireal, uşor înceţoşat.

Continuă să descheie nasturii privindu-se fără încetare, golită de gânduri, pradă unei amărăciuni nedefinite. Aruncă taiorul pe fotoliul care mai păstra încă urma caldă a lui George, apoi îşi lăsă fusta să-i cadă adormită la podea.

Zări atunci cu surprindere un trup armonios, respirând dorinţă şi voluptate. Ca şi cum n-ar fi crezut în existenţa reală a lui, începu să-l recunoască cu palma, să-i traseze din nou conturul, insistând peste rotunjimile care promiteau fiori.

După câteva minute în care se lăsă pradă acestei contemplări de orb, într-un colţ al minţii sclipi o amăgire de gând. Scânteia se dovedi de ajuns ca s-o rupă din reveria erotică.

Parcă enervată de faptul că se lăsase atât de uşor în voia senzaţiilor, Evelyn se răsuci brusc pe călcâie, îşi înlătură slipul cu un gest brutal şi trase cămaşa de noapte care o aştepta de multă vreme pe o margine a patului.

Apoi, ca pentru a-şi lua un rămas bun, se apropie de fereastră să mai privească o dată spre balconul lui Michael.

În clipa următoare, făcu un gest să se întoarcă la pat când, în noaptea târzie, zări abia ghicită licărirea unei ţigări.

„Nici el nu doarme”, îi şopti bucuroasă Vocea. „Du-te, spune-i şi lui ce ai avut curajul să recunoşti în faţa lui George. Spune-i că-l iubeşti!”

Evelyn făcu doi paşi către uşă, apoi se opri. În ea se ducea o luptă dureroasă. Ar fi vrut să fugă până în braţele lui, să facă atâtea lucruri. Raţiunea însă îi punea piedică, o certă, o blestema.

„O să pierd Shadows, poate că o să-l pierd şi pe el”, strigă Evelyn în gând.

„Preferi să trăieşti aşa, fără să ştii cu siguranţă care sunt sentimentele lui pentru tine?” o certă Vocea, „Îţi place să te amăgeşti în halul ăsta? Du-te!”

„Dar…”

„Du-te…”

Cu sentimentul unui fur pătruns noaptea într-o locuinţă din care nu plecase proprietarul, Evelyn deschise uşa şi păşi, cu tălpile goale, pe mocheta din hol. Străbătu în grabă distanţa până la scări, urcă lipită de perete, iscodind fără încetare în sus, apoi intră pe palierul care o lăsă să ajungă la uşa lui Michael.

Cu răsuflarea tăiată, depăşi colţul şi făcu un pas în holul îngust, când uşa se deschise cu un zgomot care îi păru infernal în liniştea nopţii. Înspăimântată, Evelyn se retrase la adăpostul colţului pe care tocmai îl depăşise, într-o nişă ornamentală.

Închise ochii, îi strânse cu putere, odată cu buzele, apoi ciuli urechea la paşii care se apropiau. Din locul în care se ascunsese, reuşi să zărească o siluetă fină, într-o cămaşă de noapte roz.

„Alice!”, îşi spuse ea îngrozită. „George avea dreptate! Sau poate… nici el nu ştie cât de adâncă e legătura lor…”

Din nou simţi acea strângere de inimă care îi semnală gelozia. Da, era geloasă. Dacă dragostea ei era imposibilă, legătura pe care o bănuia între Michael şi Alice era strigătoare la cer.

Rămase un minut nemişcată, din teamă să nu fie observată şi din dorinţa de a-şi consuma nervii.

Când ieşi din ascunzătoare, făcu gestul să coboare treptele şi să se întoarcă în dormitor. Însă în clipa următoare se opri. Venise până aici ca să afle ceva şi iată că acum pleca încărcată de o nedumerire în plus. Nu numai că nu ştia dacă Michael ar fi fost în stare să o iubească; acum se întreba dacă nu cumva iubirea lui se consuma asupra lui Alice.

Chinul ăsta îi dădea forţe şi curaj. Se apropie de uşă şi bătu încetişor.

— Intră, Alice! se auzi vocea îndepărtată a bărbatului, venind probabil tocmai de pe balcon.

Evelyn intră şi închise uşa înapoia ei. Cu spatele, pipăi broasca şi găsi mânerul mic cu care putea încuia. Îl răsuci hotărâtă şi păşi fără zgomot spre balcon.

Michael stătea sprijinit de balustradă şi fuma, neatent la silueta care se apropia din spate.

„Crede că sunt Alice”, îşi spuse Evelyn. „Fie, am să joc rolul până la capăt, să vedem până unde merge”.

Când ajunse la un pas de el, Evelyn întinse mâinile şi îl mângâie tandru pe ceafă.

Cu un gest de surpriză neplăcută, Michael se răsuci brusc şi o prinse de încheieturi.

— Alice! Ce faci?!

În clipa următoare, bărbatul îşi realiza greşeala.

— Eve… Tu aici?…

Evelyn dădu un pas înapoi, cuprinsă de un sentiment amestecat în care ruşinea ocupa locul cel mai mărunt.

— Michael… Trebuia să vin… Trebuia să ştiu…

— Ce?

— Dacă… Dacă…

Evelyn se răsuci brusc şi porni în fugă spre uşă. Când mai avea un pas şi întinsese deja mâna spre încuietoare, o mână fermă i se înfăşură pe talie. Rămase nemişcată, lipită cu spatele de trupul fierbinte al bărbatului.

— Eve… îi şopti el la ureche. Ce te-a apucat?

Se desprinse încet din îmbrăţişare, se întoarse, făcu un pas înapoi şi se lipi cu spatele de uşă.

— Poate că e din pricina lunii pline, bâigui ea. Am auzit că nopţile astea sunt prielnice nebuniei.

— Vino, făcu el luând-o de mână. Aşează-te şi spune-mi tot.

Evelyn îl urmă docilă şi se aşeză pe marginea patului, cu ochii în pământ.

— Michael, ce înseamnă Alice pentru tine?

Bărbatul pufni amuzat.

— Ai văzut-o ieşind de la mine şi ai şi tras concluzii pripite.

— Mă rog, făcu ea jucându-se cu degetele de la picioare în covorul moale. Concluzii am tras. Nu ştiu însă cât sunt ele de pripite…

— Alice îmi este dragă. Dar e nepoata mea, pentru numele lui Dumnezeu. În seara asta era foarte abătută şi i-am mai ridicat moralul. Ştii, şi-a părăsit vechiul prieten…

— Mi-a spus după cină, în grădină…

— Alungă-ţi din minte prostiile, adăuga el cu aerul că voia să termine discuţia asta. Sunt convins că nu despre asta ai venit să vorbim.

— Aşa este.

— Haide, draga mea, şopti el, mângâind-o uşor pe spate. Nu mă face să trag cuvintele cu cleştele de la tine.

Mângâierea lui, tonul şoptit – toate astea o făcură pe Evelyn să prindă un dram de curaj. Ridică privirea şi întoarse faţa către el.

— Michael, spune-mi ce simţi pentru mine!…

Bărbatul zâmbi tandru şi o sărută scurt pe buze.

— Asta simt, răspunse el imediat.

Şi, după ce îşi repetă sărutul, de această dată pe umărul pe jumătate dezgolit:

— Şi asta simt…

Evelyn, tulburată şi ameţită de fiorii pe care buzele lui îi stârnea în carne, îşi împleti degetele în părul argintat şi mai mult

de lumina lunii şi alunecă în genunchi lângă pat. Acum, răsuflările lor se amestecau într-un sărut lung, însetat.

Fără nici o vorbă, Michael desfăcu şnurul cămăşuţei de noapte, lărgind astfel gulerul pe care îl trase uşurel peste umeri.

Degetele ei căutară febril încuietorile veşmintelor bărbăteşti care o despărţeau de atingerea atât de dorită a pielii cu miros de tutun şi, pe măsură ce le găseau, le îndepărtau furioase.

Cămaşa de noapte deveni un aşternut preţios din care răsărea, ca un opal într-o casetă de bijuterii, trupul gol îngenunchiat al femeii.

Mângâierile lor, prelungite până târziu, obosiră.

Atunci îşi făcu loc furia sângelui şi, înlănţuiţi, se răsturnară pe covor, martor discret şi culcuş îngăduitor.

În port, tăind apele calde, pătrundea un vas de pescari.

Capitolul şase

Dimineaţă, Evelyn scăpase de toate gândurile negre. Se întorsese în cameră la prima licărire străină nopţii, tremurând, obosită şi îmbătată. Două ceasuri de somn se dovediră suficiente pentru a şterge şi ultimele urme ale nebuniei. Debordând de energie, îmbrăcă fluierând o cămaşă în carouri, un pantalon mulat pe picior şi îşi trase cizmele înalte pe care le împrumutase de la Alice cea pe care o bănuise pe nedrept, apoi îşi aranjă machiajul cu grija minuţioasă a celui care vrea să ascundă ceva. Se făcuse frumoasă pentru Michael, dar eforturile ei se dovediră în zadar. Nici urmă de iubitul ei când intră în salonul însorit unde Sulky, radioasă, trona la capătul mesei.

— Bună dimineaţa, draga mea, făcu înveselită bătrâna.

— Bună dimineaţa, doamnă.

— Evelyn, rosti ea tărăgănat, ca o dojană. Nu mă fă să mă simt mai bătrână decât sunt. Pentru tine sunt doar Sulky. Bine?

— Bine, Sulky, am să ţin minte!

— Uite, aş vrea să ţi-l prezint pe cavalerul meu, râse mătuşa arătând către un bărbat intrat bine în ultima vârstă. El e judecătorul Samuel Clemens. Samuel, ea e încântătoarea

domnişoară de care ţi-am vorbit, Evelyn.

Cu părul alb ca zăpada, mustaţa argintată şi ochii de un albastru intens, personajul inspira demnitate. Cu o voce melodioasă, îi prezentă foarte curtenitor omagiile lui fără să pară nici o clipă fals. Era evident că judecătorul Clemens punea suflet în interesele mătuşii Sulky, şi sentimentele pentru ea i se ghiceau pe figură.

În sfârşit, apăru şi Alice. Cuminte, se strecură la locul ei şi Patsy, ca şi cum nu ar fi aşteptat decât semnalul acesta, le servi micul dejun încheiat cu o cafea. Nimeni nu suflă un cuvânt despre Michael. Evelyn trase concluzia că trebuia să fi plecat de dimineaţă.

„Poate că nu am să-l văd chiar atât de des pe cât sperasem”, gândi Evelyn decepţionată.

Câteva minute mai târziu, un pas bărbătesc o făcu să tresară, dar nu era decât George. Venea să-şi bea cafeaua înainte să plece către Shadows. Foarte elegant, într-un costum englezesc, părea destins, mulţumit.

Aşezată în mijlocul familiei Adams, Evelyn le asculta discuţiile, o observă pe Alice care moţăia peste farfurie şi visa la ceva. Să devină parte a familiei Adams, să prindă rădăcini în trecutul lor… să aparţină lui Michael! La această idee, Evelyn tresări. Trebuia s-o recunoască, măcar faţă de ea: era îndrăgostită nebuneşte de Michael.

— Ce se întâmplă cu tine, Evelyn? Eşti foarte tăcută în dimineaţa asta. Sper că nu te-ai răzgândit şi că îţi continui proiectele! exclamă George.

— Fireşte, sunt gata.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se ridică de la masă, apoi îşi ceru politicos permisiunea să-i părăsească. Nu era înnebunită să se apuce de treabă, nu după cele petrecute în noaptea trecută; însă, cu cât se termina mai repede această afacere, cu atât afla mai repede la ce se putea aştepta – sau nu – de la Michael.

— Perfect, Evelyn. Ne întâlnim în grădină? făcu George cu un zâmbet generos.

Un sfert de oră mai târziu, regăsi coroanele umbroase ale stejarilor care punctau drumul către Shadows, mirosul arbuştilor şi… un strop de nostalgie.

„Oricum, nu am să-l văd astăzi pe Michael”, îşi spuse ea privind fix la Porche-ul negru al lui George care îi deschidea calea. „A fost nevoit, fără îndoială, să rezolve nişte afaceri urgenţe. De altfel, e foarte bine aşa. Mai bine să lucrez singură cu George; în felul ăsta pot să discut liniştită despre proiect.”

Totuşi, abia ajunşi în faţa clădirii celei vechi, Evelyn zări Jaguarul cenuşiu parcat alături de un Alfa Romeo galben.

— Mă întreb ce face Lilith aici, exclamă George atunci când

veni să-i deschidă portiera.

Apoi ridică din umeri.

— Ce întrebare mai pun şi eu! A venit să scoată la plimbare caii cumnatului ei preferat. Cât altruism, nu-i aşa?

Discretă, Evelyn se abţinu de la orice comentariu; totuşi, dezinvoltura şi ironia lui George o surprindeau. Cum putea să admită atât de uşor atitudinea ciudată a soţiei lui faţă de Michael?

Ca şi cum ar fi făcut-o dinadins, Lilith şi Michael se întoarseră la grajdul cailor în momentul în care Evelyn şi George încălecau.

Evelyn observă cu un strop de invidie eleganţa femeii. Roşcata cu forme superbe alesese, în dimineaţa aceea, o pereche de jeans strâmţi şi un pulover galben.

Alegere foarte potrivită, pentru că Michael avea şi el o pereche de jeans şi un pulover de caşmir cu guler rulat.

Pe scurt, amândoi formau un cuplu superb, şi Evelyn păli de gelozie.

Foarte destinsă, roşcata se apropie, prinse de frâu calul soţului ei şi se alintă:

— Bună, scumpule!

Cuvinte de tandreţe pe care le punctă cu un sărut uşor pe obraz înainte să se întoarcă spre Evelyn şi să-i arunce pe un ton de gheaţă:

— Domnişoară Lawford! E ca un făcut! Vrem, nu vrem, ne tot întâlnim.

— Bună dimineaţa, doamnă Ashe, replică Evelyn fără să pară mişcată de lipsa de politeţe a rivalei.

Foarte demnă, îl salută cu o aplecare a capului pe Michael fără să se arate prea caldă. El se fâstâci, încurcat la culme.

— Bună dimineaţa. Scuză-mă, trebuie să scot caii…

Evident, părea jenat că fusese surprins în compania lui Lilith.

„Dimineţile tale cu Lilith! Ce importanţă au pentru mine?” gândi Evelyn agasată.

Proasta dispoziţie puse stăpânire pe ea. În acele clipe nu mai era atât de convinsă de sentimentele lui pe cât fusese cu o seară în urmă.

Se întoarse mândră, îndemnă calul şi se îndepărtă, însă avu vreme să vadă cu colţul ochiului cum Michael o însoţea pe Lilith către maşină.

Stăpânită de un impuls mult prea puternic pentru ea, Evelyn închise ochii şi se rugă Vocii: „Fă ceva să nu mă mai gândesc!”

Dorinţă copilărească şi inutilă. În sfârşit, nu într-atât de inutilă, pentru că farmecul proprietăţii Shadows reuşi până la urmă să o liniştească. Preţ de încă un ceas rătăci călare alături de George.

Parcul era o dezordine de stejari, pini, magnolii cu miros încântător. Aerul parfumat vălurea greu şi leneş ca un parfum încăpăţânat. Raze cristaline curgeau peste ramurile umezi încă de lacrimile dimineţii şi desenau pe solul acoperit cu muşchi o dantelă delicată.

Spre marea ei surpriză, Evelyn descoperi în George un arhitect destul de priceput ca să-i merite respectul. În spatele măştii mondene, întrezărea un spirit pasionat, diabolic de competent şi bântuit de un vis de putere. Îl crezuse avid după bani; acum îşi dădea seama că, în realitate, era obsedat de viitorul proprietăţii Shadows, că nu se gândea decât la salvarea ei, fără să ia seama la vorbele care puteau să-i iasă. În felul lui, era la fel de hotărât ca şi Michael; şi tot ca şi el, era dispus să facă imposibilul ca să redea vechii clădiri splendoarea de dinainte.

Ziua trecu repede şi rezolvară o mulţime de probleme. George privi la un moment dat ceasul de la mână, ridică o sprânceană şi se întoarse către Evelyn.

— Mi-e teamă că va trebui să te părăsesc. Sunt nevoit să mă întorc la birou. Sau, dacă vrei, te conduc până în oraş.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea. Am să mai dau o raită pe aici.

Parcă împinsă de un demon misterios, se hotărî, de îndată ce sunetul maşinii lui George se pierdu în depărtare, să inspecteze din nou corpul principal al clădirii. De data asta era singură şi voia să profite de asta. Avea în sfârşit destulă linişte să cerceteze cu amănunţime conacul.

Intră în salonul cel mare când auzi scârţâitul treptelor de la intrare.

— O, credeam că ai plecat.

Abia rosti cuvintele că îşi şi muşcă buzele. Replica ei suna ca o dovadă că se gândise tot timpul la Michael, totuşi, nu păru surprins. Surâdea, calm. Îi dispăruse îmbufnarea de dimineaţă.

— Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să mă însoţeşti până la vechea biserică Adams; fireşte, dacă ai terminat treaba pe-aici. Am să profit să-ţi spun povestea lui Elizabeth şi, la întoarcere, am să-ţi pot arăta portretul ei... Hai, spune da! E cea mai bună ocazie să facem o plimbare călare.

Evelyn ezita. Oare îşi bătea joc de ea? Cuvintele lui îi aminteau de o replică îngrozitoare rostită de el cu câtva timp înainte, în cimitirul aceleiaşi biserici.

Supus tăcerii ei, Michael nu se putu împiedica să nu remarce:

— Cât entuziasm!

Se înşela, pentru că, până la urmă, Evelyn nu reuşi să reziste tentaţiei.

— De ce râzi de un om cufundat în gânduri? De altfel, am

chef să te însoţesc.

Accentuă fiecare cuvânt. Timiditatea, pudoarea, îndoiala nu mai contau. Evelyn nu mai avea decât o dorinţă: să profite de momentele acelea, de sfârşitul cald de amiază lângă Michael. El îi înţelese gândurile, pentru că dezvălui un surâs tandru, apoi, hotărât, o conduse până la peronul unde îi aşteptau doi cai.

„S-a gândit, deci, la toate!” îşi spuse ea, încântată pe undeva, în timp ce bărbatul o ajuta să încalece.

Îl observă în timp ce încăleca la rândul lui cu graţia celui obişnuit cu astfel de lucruri. Emana dinspre el fericire şi ochii lui lăsau să se întrevadă mii de promisiuni, ca şi cum ar fi renunţat brusc la prudenţă.

— Hai! Treci înainte, Evelyn. Pe alee, apoi la dreapta după grilaj, asta în caz că ai uitat drumul.

Imediat, Evelyn îndemnă hotărâtă calul şi plecă la pas grăbit, cu părul răvăşit de vântul răcoros. Cuprinsă de un sentiment plăcut, ceva între bucurie şi fericire, se abandonă frumuseţii peisajului, maiestăţii arborilor bătrâni; se lăsă încântată de cântecul păsărilor, de sunetul cristalin al copitelor peste pietrele rătăcite. Câteva minute mai târziu, ajunseră la marginea cimitirului cu gardul cotropit de viţă sălbatică. Coborâră din şea şi legară caii de acelaşi arbust înainte să ajungă la biserica pe jumătate în ruină şi cuprinsă de pace. O emoţie intensă puse stăpânire brusc pe Evelyn. Îşi dădea seama de timpul imens din spatele acelor locuri, de greutatea trecutului; realiză cu putere cât de fragilă părea viaţa unui om în faţa istoriei unei întregi familii. O istorie pe care ea, fără să intenţioneze asta, încercă să o distrugă. Acolo, sub câţiva metri sub pământ, se ancorau pentru totdeauna vestigiile unei poveşti unice şi întreţesute cu dragoste, sfâşieri, amintiri… Michael trebui să-i fi înţeles emoţia, pentru că o luă de mână şi o conduse către o bancă de piatră din apropiere.

— Vino. Să profităm de ultimele raze de soare.

În vreme ce Evelyn se aşeza, el se sprijini leneş de trunchiul unui copac şi îşi aprinse o ţigară.

— Spuneai că ai o poveste pentru mine, spuse ea cu jumătate de glas.

— Am. Dacă ai răbdare…

— Să spunem că pentru azi am terminat treaba. Aşa că am tot timpul.

— Fie, oftă el şi îşi sprijini o talpă de trunchiul de care se sprijinise. Hai să începem cu începutul.

Evelyn se aşează mai bine şi bătu uşurel cu palma locul rămas lângă ea pe bancă. Michael se desprinse din locul unde stătuse până atunci şi se aşeză, docil, nu înainte de a-i lua, protector, o mână. Gestul lui nu mai părea acum deplasat, cum ar fi fost cu numai un ceas înainte. Erau acum doar nişte copii care îşi

împărtăşeau cea mai minunată poveste auzită vreodată.

— Deşi Aynsley avea cu vreo douăzeci de ani mai mult că Elizabeth, începu Michael pe un ton cald, căsătoria lor a fost din dragoste. Se întâlniseră la Londra pe când Aynsley trăsese acolo cu nişte afaceri.

— Şi cele câteva zile cât zici că a stat Aynsley acolo au fost suficiente? nu se putu abţine Evelyn să nu-l întrerupă.

— A, fireşte, s-au respectat convenienţele, cei doi şi-au promis să schimbe câteva scrisori şi, un an mai târziu, Elizabeth a sosit la Tacoma cu toate bagajele, cu toată zestrea în care se aflau şi o mare parte dintre antichităţile aparţinând familiei ei. Ştii, tot atunci a adus şi covorul splendid de care vorbeam ieri. Aynsley, nebun de nerăbdare, s-a grăbit să se căsătorească cu logodnica lui. Dacă e să ne luăm după jurnalul lui Elizabeth, primii ani ai lor au fost fericiţi. Au avut un copil, pe William, au pierdut încă doi la vârstă fragedă, dar au trăit destul de fericiţi, până când s-a descoperit aurul din Alaska.

— Şi atunci?

— În perioada aceea, Aynsley a trebuit să plece de multe ori din Shadows. Din pricina asta şi relaţia lor a început să se strice, dar faptul cel mai important... Ai auzit de Mike Grames?

— Unul din şefii minelor?

— El e. Aynsley, care avea vreo cincizeci de ani la vremea aceea, era un om de afaceri extraordinar. Pe de o parte, îl cunoştea pe Mike de multă vreme şi, împreună, cei doi au făcut lucruri mari. Aynsley, pe de altă parte, suferea de o gelozie bolnavă, poate şi datorită diferenţei de vârstă sau frumuseţii lui Elizabeth.

Oricum, supraveghea cu străşnicie pe oricine se apropia de ea. Într-o zi, Mike a căzut într-o ambuscadă pe când transporta nişte aur de la minele lui şi abia a avut vreme să se adăpostească la Shadows. Cel puţin, aşa se spune.

— Nu eşti sigur?

— Nu. Jurnalul lui Elizabeth din perioada asta nu s-a păstrat. Doar dacă n-a renunţat să scrie în perioada aceea tulbure. Cei care se mai pricep la istoria locurilor pun mâna în foc că Mike Grames s-ar fi adăpostit în conacul ăsta vreo două săptămâni. Gurile rele spun că Elizabeth ar fi acceptat să adăpostească rămăşiţele caravanei numai din pricina lui Mike, ca să-l salveze, să-l facă scăpat.

Evelyn deschise larg ochii.

— Ce? Aynsley era gelos pentru că îl bănuia pe Mike că avusese cu Elizabeth o legătură în absenţa lui?

— Odată întors din călătoria aceea, a început să se poarte altfel. De fapt, era obsedat de ghinionul lui şi de trădarea soţiei. Eu o cred nevinovată, dar ai să vezi şi tu, dacă ai să-i citeşti jurnalul,

că neînţelegerile au continuat până la moartea lui Aynsley.

— Ce păcat! Aşa un eşec! Se iubeau atât, exclamă Evelyn.

Michael ridică din umeri.

— Orice ar fi, Elizabeth a salvat Shadows.

În timp ce rostea ultimele cuvinte, Michael se ridică şi o îndemnă uşurel pe Evelyn să se ridice şi ea.

— E îngropată aici, ştii? Te-ar deranja un mic pelerinaj?

Mână în mână, contemplară piatra albă austeră acoperită de muşchi, piatră care pecetluia destinul lui Elizabeth Adams, apoi, împreună, se întoarseră la cai.

Ajunseră înapoi la conac fără să simtă nevoia rostirii vreunui cuvânt.

— Acum, hai să-ţi arăt portretul, spuse Michael de cum ieşi pe uşa grajdului.

Evelyn se lăsă condusă, ca o fetiţă de către unchiul bătrân, până în moara veche.

Când atinse ultimele trepte ale scării în spirală, zări tabloul agăţat deasupra patului lui Michael.

— Hai, înaintează, făcu el.

Fascinată, Evelyn se opri. Tânăra cu ochi cenuşii care stătea imperturbabilă în faţa ei îi semăna ca o soră geamănă. Deşi anii îşi lăsaseră o tristă amprentă peste pictură, nu reuşiseră să denatureze nuanţele părului cu bucle suple, nici carnaţia fragilă de un roziu delicat. Doar nasul era puţin altfel, ceva mai acvilin.

— Aveai dreptate! Asemănarea este frapantă, exclamă Evelyn.

Preţ de o clipă, Michael o contemplă fără să răspundă. În ochii lui strălucea flacăra pasiunii. Aerul părea să se fi încărcat de o ciudată stare de tensiune.

În sfârşit, cu voce gravă, Michael declară:

— Nu. Tocmai am înţeles că nu eşti o fantomă a secolelor trecute. Nu, Evelyn, tabloul acela nu te reprezintă. Elizabeth rămâne ea însăşi, însă tu eşti unică.

Pierdută de emoţie, Evelyn nu găsi nici un răspuns, dar Michael o salvă. Făcu un pas către ea, apoi altul, altul… Îi luă mâinile în ale lui.

— Să nu crezi că am uitat ce s-a petrecut între noi. Totul în situaţia de faţă ne este defavorabil. Poate că ar fi preferabil să nu cedăm tentaţiei. Totuşi, ideile astea nobile mă cam depăşesc acum.

Ea îl privea, aşteptând să ajungă la o concluzie. Trebuia să fie ceva cu adevărat important de vreme ce ocolea atât. Înainte însă să găsească singură răspunsul la nedumerirea ei, Michael i-o luă înainte.

— Evelyn, te doresc mai mult ca orice. Nu mă refuza.

Capitolul şapte

— Michael Adams! Încă n-ai aflat cât de mult te doresc şi eu?

În timp ce vorbea, îşi înnodă braţele împrejurul gâtului lui. Michael puse stăpânire peste buzele ei cu o ploaie de sărutări nebune mustind de pasiune.

Ghemuită la pieptul lui puternic, ameţită de mirosul lui delicat în care se amesteca aroma tutunului cu izul de parfum, Evelyn îşi pierdu minţile.

Cu câtă emoţie ghicea desenul acelui corp atât de iubit! Pentru o clipă, îşi aminti de o oglindă lucind sub razele lunii pline, îşi aminti de un trup gol de femeie, acelaşi cu cel pe care Michael îl mângâia acum, stârnind furtuni de voluptate.

Michael repetă cu mai multă pricepere acele gesturi, îi dezmierda sânii speriaţi şi coapsele. Degetele ei repetau şi ele alte gesturi, făcute pentru prima dată cu o seară în urmă, îi desfăceau cămaşa pentru a-i simţi mai bine pielea fierbinte şi netedă.

Cu o voce răguşită şi răvăşită, el şopti:

— Dumnezeule! Cât de mult te doresc, Evelyn! De zile întregi nu pot dormi, munci… nu mă mai gândesc decât la tine…

— Ştiu, murmură ea. Ştiu…

— Evelyn…

Degetele lui, nerăbdătoare, se încrâncenau peste nasturii încăpăţânaţi. Cămăşuţa fină zbură prin încăpere, un fluture plin de promisiuni.

— Vreau să te privesc, vreau să te acopăr cu sărutări… scumpa mea…

Ochii îi alergau acum peste pieptul ei dezvelit.

— Ce frumoasă eşti! îi susură la ureche.

Abia atunci o ridică în braţe şi o aşeză în culcuşul patului cu o atenţie infinită, ca pe o comoară nepreţuită. O mai admiră o secundă, se încântă de fragilitatea ei, apoi palmele puternice îi alunecară peste pantalonii ei, înainte să-i scoată cizmele care îi ţineau prizoniere picioarele.

Apoi se întinse alături de Evelyn care fremăta de nerăbdare

şi puse stăpânire pe sânii ei întăriţi, plini ca fructele de primăvară. Gura lui se închise peste carnea mătăsoasă, mângâiere expertă aprinzând un foc sublim. Evelyn, în pragul leşinului, gemu, imploră:

— Michael, Michael, lipeşte-te de mine!

El nu o asculta. Buzele îi vagabondau peste trupul femeii, desenau arabescuri fabuloase peste pulpele docile, peste pântecul neted şi fierbinte ca un deşert, în căutarea izvorului.

Evelyn, surprinsă, minunată, se lăsă în ghearele voluptăţii. Plutea într-un univers în care doar plăcerea avea dreptul să existe.

Ameţită, tânăra descoperi în acele clipe o dimensiune nouă, o legătură cu infinitul, un drum către adevăr.

„Îi aparţin cu totul – şi asta e minunat”, îşi repeta ea, cu inima strânsă de fericire.

Focuri de artificii… stele căzătoare… Evelyn se lăsă să cadă într-un vârtej de senzaţii nebune. Gemu, se încordă sub el, strigă, bolborosi cuvinte de neînţeles.

Nu mai putea aştepta. Sângele îi fierbea în vine, înaintea ei se deschideau vaste teritorii neexplorate… Deja, ea se aruncase…

Câteva clipe mai târziu, Michael o ajunse din urmă şi, împreună, se zguduiră sub lovitura plăcerii fulgerătoare.

Bulversată, Evelyn se agăţă de umerii lui largi şi îşi înnodă picioarele în jurul taliei lui. Îl strânse din toate puterile pentru a prelungi vraja unirii lor, comuniunea delicioasă care îi făcea o singură fiinţă.

Înăuntrul ei, cuvinte de dragoste se năpusteau: Michael, Michael, te iubesc, te iubesc atât de mult…

Mai târziu, amestecaţi tandru unul cu celălalt, reveniră încet către realitate. O dulce oboseală îi ameţea. Michael trase atunci pătura peste cele două trupuri fericite, o prinse pe Evelyn în braţe, apoi murmură:

— Rămâi cu mine, Evelyn. Să dormim împreună la Shadows în noaptea asta.

În loc de răspuns, tânăra se strânse mai tare lângă el. Vreme de o clipă se gândi la George, la Alice, la mătuşa Sulky.

„Au să afle!”

„Şi ce! Nu contează”, îi răspunse Vocea înainte să se prăbuşească în somnul fără vise.

Când se treziră, umbre lungi pătau podeaua, ultima răsuflare a unei zile sfârşite. Dormiseră aproape două ore.

— Bună, prietene, făcu Evelyn.

Vocea ei – un cântec, dulce ca o mângâiere; fericirea ei – lumină în ochii cenuşii.

— Încă nu-mi vine să cred! Îmi aparţii cu adevărat, Evelyn!

Michael părea fericit ca un adolescent.

„Da, îţi aparţin, Michael. Te iubesc cu tot sufletul, deşi n-am să ţi-o spun. Încă n-a venit timpul”, gândi ea.

— Tu eşti cel care îmi aparţine, Michael Adams.

În faţa acestei mici răutăţi, Michael găsi o replică imediată. Cu o mişcare rapidă, se răsuci şi se întinse peste Evelyn cu toată greutatea. Apoi, fals autoritar, aruncă:

— Domnişoară Lawford… Cine aparţine cui? Vrei să mai discutăm problema asta?

Evelyn pufni în râs. Dumnezeule! Cât îi mai plăcea Michael! Descoperea la el atâtea faţete fermecătoare! Murea de dorinţa de a-l cunoaşte mai bine pe acest moştenitor al tradiţiilor, demn aristocrat romantic.

— Nu, domnule Adams! Aveţi dreptate, dar eu îmi menţin părerea.

Se iubiră, de această dată cu râsete şi complicitate tandră, se rostogoliră în aşternuturile răcoroase şi Michael o făcu din nou să-şi uite de sine.

În liniştea care urmă zbaterilor lor, Evelyn se surprinse visând la viitor. Avea chef de eternitate, dar nici despre asta nu-i suflă vreo vorbă lui Michael.

„La ce bun?” recunoscu ea Vocii care părea s-o urmărească din umbră cu un aer dojenitor. „E prea devreme. Mulţumeşte-te cu planurile imediate”.

Din fericire, Michael puse capăt acestor gânduri. Ca o felină, se întinse leneş şi declară:

— Cred că e vremea să ne ridicăm. Nu ştiu ce gândeşti, draga mea, dar eu mor de foame. Ce zici de un duş? Apoi am să te las să guşti din bucătăria mea.

Duşul de care pomenise Michael se dovedi o mică nebunie. Ca doi copii, reinventară regulile unui joc destinat doar lor, fericiţi să-l joace sub jetul de apă caldă, şi râseră mult, descoperiră plăceri noi. Apoi, înlănţuiţi tandru, îşi oferiră ploii binefăcătoare trupurile obosite.

Petrecură momente fabuloase pe care Evelyn şi le dori din nou şi din nou, tot mai puternice.

— Ar fi mai bine să ne uscăm, altfel risc să uit de orice pudoare! făcu ea cu o izbucnire de veselie.

— Draga mea! Dorinţa ta mă miră. Eşti atât de femeie, atât de pasională…

Traseră peste ei un prosop uriaş de baie unde se ascunseră, încă împreună, ca şi cum n-ar fi suportat să fie separaţi nici o clipă.

Schimbară zeci de săruturi, comori de tandreţe, apoi Michael o înveli într-un halat maroniu şi îi înnodă chiar el cordonul în jurul taliei fine.

— Inutil să ne dăm la tot felul de maniere, nu-i aşa, de

vreme ce ai să petreci noaptea aici, făcu el pe un ton glumeţ.

Mingea roşie a soarelui tremura dezechilibrată pe crestele orizontului când coborâră scara îngustă. Seara promitea să fie răcoroasă. Michael se desprinse din îmbrăţişarea prelungită să aprindă focul în şemineul uriaş de piatră. Îşi continuă drumul până în bucătărie, cu gândul să pregătească cina. În mai puţin timp decât s-ar fi aşteptat Evelyn, se şi întorsese ţinând în mâini un bol uriaş cu salată de mandarine.

Abia la prima înghiţitură Evelyn îşi dădu seama cât de foame îi era. Urmă o luptă străpunsă de râsete şi chicoteli pe teritoriul mandarinelor zemoase. În sfârşit, victorioasă, ferindu-se cu cotul de atacul inamic, Evelyn înfulecă şi ultima felie în promisiunile de răzbunare ale lui Michael. Drept mulţumire, ca un premiu de consolare, aruncă superioară către învinsul ei drag:

— Eşti un bucătar incredibil!

— Pentru un celibatar?

— Ei bine, da.

— De fapt, profit de multe ori de talentele lui Patsy atunci când stau în oraş; deşi, prin locurile astea e plin de restaurante. Îmi place, totuşi, să mă murdăresc pe mâini în felul ăsta. Gândeşte-te, am 38 de ani şi eram cât pe ce să mă căsătoresc…

— Cu Lilith!

Evelyn îşi muşcă buzele, dar era prea târziu. Intrigat, Michael o privi îngândurat.

— Mă întrebam eu dacă nu ţi-a spus George. De fapt, ce ţi-a spus, exact?

— Că după câte ştie el, n-ai propus căsătoria decât unei singure femei. Şi aceea îi aparţine acum.

— Nu e chiar aşa. Lilith e foarte seducătoare şi am fost foarte legaţi, asta cu ani în urmă. I-am propus să ne căsătorim dar, atunci când George a intrat în viaţa ei, eu am dispărut.

Când termină, se răsuci pe călcâie şi Evelyn înţelese că nu mai avea să vorbească despre asta. În ciuda curiozităţii care o devora, nu insistă şi îl urmă pe Michael în bucătărie.

O remarcă aparent fără importanţă îi rămăsese, totuşi, în minte. Michael recunoscuse că Lilith era seducătoare. Preţ de o clipă, întârzie cu gândul asupra implicaţiilor acestui cuvânt, cântărindu-l pe fiecare parte cu îndoială.

„Hei, întoarce-te pe pământ!” o certă Vocea. „La dracu’! Michael nu-i orb, orice-ai spune! Cum să te superi pe adevăr? Doar ai recunoscut şi tu că Lilith e aşa după cum spune Michael…”

Seara întârziase mult când reuşiră să se aşeze fără griji pe canapeaua de culoarea fildeşului, în faţa şemineului unde pocnea încetişor focul.

— Michael, spune-mi, în timpul revoltelor de la mină, Shadows nu a fost ameninţat cu incendiul? Am văzut că, ceva mai

la vale, pe proprietatea Middleton, nu au mai rămas decât nişte dependinţe. Ce s-a întâmplat? A existat o a doua Elizabeth?

El avu un surâs fermecător. Atât de fermecător încât Evelyn uită pe dată incidentul cu Lilith.

— Nu. Pe vremea aceea, spiritul bun al conacului era Alisha – soţia lui Brandon Adams. Ca şi Elizabeth, se afla singură în casă pe când a început scandalul. Alisha nu şi-a pierdut sângele rece şi a trimis un servitor în faţa revoltaţilor, cu un drapel. Nu a trebuit să spună decât două cuvinte şi toată proprietatea a fost ocolită la distanţă de o milă.

— Adică?

— Febră galbenă!

Evelyn îşi reţinu un surâs.

„Conacul ăsta a fost salvat de o mulţime de femei”. Apoi: „Şi eu? Eu care îl iubesc pe bărbatul ăsta din tot sufletul, voi fi cea care va distruge proprietatea?”

□

Dimineaţă, Michael se văzu nevoit să plece foarte devreme. Trebuia să evalueze o mică proprietate aproape de Olympia. Iar Evelyn se trezi că să pregătească micul dejun şi să profite de acele ultime clipe alături de Michael.

Înainte de a pleca, el îi ridică uşor bărbia cu degetul, într-un gest de tandreţe suverană:

— Aşteaptă-mă, Eve. Nu voi întârzia. De altfel, nici nu ţi-ai terminat treaba aici, ştiu asta. Te-am întrerupt ieri seară.

Nu era nevoie să insiste mai mult. Privirea lui parcă poruncea. Cum ar fi putut ea rezista?

— Bine, făcu ea. Ai să mă găseşti pe aici, pe undeva, când te întorci.

Nu reuşi însă să lucreze. Gândurile ei, cotropite de fericire, vagabondau dintr-o reverie în alta. Rătăci prin bârlogul lui Michael fără să ştie unde şi de ce. Să fi fost mânată de curiozitate? De dorinţa de a pătrunde în intimitatea lui Michael pentru a-l cunoaşte mai bine? Nu avea nici cea mai mică idee.

Un obiect îi reţinu brusc atenţia. Era un mic cufăr de lemn de trandafir, aşa cum fusese la modă în secolul optsprezece. Evelyn era sigură de asta. Mama ei vitregă, Dona Lawford, cumpărase una asemănătoare, cu multă vreme în urmă, pe când se afla la Londra.

„Da, perfect asemănătoare”, îşi spuse ea. Aceeaşi mărime, acelaşi model. Să aibă oare şi acelaşi compartiment secret?

Fără să stea prea mult pe gânduri, înălţă capacul, îndepărtă cutia de dinăuntru, trecu degetele în spaţiul astfel eliberat şi împinse un panou ascuns cu măiestrie. Nici nu fu surprinsă când,

dintr-o latură a casetei, culisă un sertăraş. Şi iată că în interior se adăpostea un carnet cu file îngălbenite şi aspect de pergament.

Bineînţeles, Evelyn se grăbi să-l extragă, grijulie, din ascunzătoarea lui. Avea în mâini jurnalul lui Elizabeth. Partea care lipsea, cea scrisă în timpul cât îl ocrotise pe Mike.

Chiar dacă ardea de nerăbdare să descifreze conţinutul manuscrisului, preferă totuşi să-l aştepte pe Michael. Petrecu deci restul dimineţii rătăcind prin parc, ascultând păsările guralive şi murmurul vântului prin ramuri.

Aşezată pe o piatră la marginea masivului de azalee, contempla visătoare o statuetă de îngeraş când auzi Jaguarul urcând pe alee.

Câteva minute mai târziu, gâfâind uşor de emoţie şi de grabă cu care voia să-i împărtăşească descoperirea ei, îi povesti lui Michael totul.

— Cum?! În caseta aceea? exclamă el. Dar am umblat cu ea ani de-a rândul!

— Mai mult ca sigur că şi Aynsley a făcut acelaşi lucru şi uite că nici el nu a găsit secretul.

— Bine, dar la vremea aceea astfel de casete erau ceva obişnuit. Cum de nu i-a trecut prin minte?

— Sunt convinsă că Elizabeth avea caseta printre lucrurile aduse de ea din Anglia, atunci când s-a mutat aici. Probabil caseta era un model special…

Răvăşit, Michael se lăsă condus la pas grăbit, nerăbdător să verifice spusele ei.

— Nu-mi vine să cred! Ai reuşit acolo unde eu am eşuat ani de-a rândul. Eram convins că şi-a ţinut jurnalul chiar şi în acea perioadă! exclamă el luând documentul în mâini.

— Haide, Michael, n-am un merit prea mare. Mama mea vitregă are replica exactă a acestei casete şi… sunt îngrozitor de curioasă.

— Şi eu!

Devoraţi de nerăbdare, se lăsară pe canapea şi începură să citească. Unele colţuri de pagină lipseau; pe ici, pe colo cerneala pierduse din culoare. Oricum, ansamblul rămânea lizibil şi Michael începu:

„Pe vremuri ca astea, e primejdios să mergi în oraş, chiar şi cu vaporaşul. Dumnezeu ştie cum mă înăbuş aici, acum că Aynsley e plecat. Mi-e teamă pentru William, care îşi revine încet din laringită. Sper să nu aibă vreo complicaţie. Ce să fac? Sunt sigură că aerul bălţilor nu îi prieşte deloc. Cum să-l îngrijesc fără medicamente, doar cu fierturile acelea oribile pe care le folosesc servitorii? Wesley Ravenal îmi spune că bandiţii se îndreaptă spre noi şi că au să dea foc casei dacă nu-i primesc s-o cerceteze.”

Era clar că Michael căuta altceva, pentru că întoarse repede

câteva pagini înainte să declare pe un ton triumfător:

— Aici, uite, vorbeşte de Mike!

„Mike Grames a sosit astăzi la Shadows. Foarte târziu. Doar Bessie şi Tom l-au văzut intrând. L-au recunoscut, fireşte, pentru că, în vremuri mai fericite, ne făcea deseori onoarea de a împărţi masa cu noi, dar ei nu au să sufle nici o vorbă dacă nu le dau voie eu.

Sigur, Mike e binevenit, cu toată primejdia pe care ne-o aduce. L-am condus în camera noastră. La nevoie, ar putea fugi pe scară din spate."

— Nici nu-i de mirare că a ascuns partea asta de jurnal. Se temea de gelozia lui Aynsley, remarcă Evelyn.

— Stai! Citeşte mai departe.

Cu voce emoţionată, Michael continuă să citească din manuscris:

„După ce i-am pansat rănile, Mike şi-a revenit, apoi mi-a povestit ultimele grozăvii. Wesley Ravenal a spus adevărul. Tâlhari sunt aproape la uşa noastră.

Mike e doar cu puţin înaintea lor. Vrea să petreacă noaptea cu noi înainte să fugă din nou cu oamenii lui către fortul de graniţă."

Fascinată, Evelyn sorbea cuvintele lui Michael. O auzea pe Elizabeth povestind. O vedea aşezată lângă fereastră, cum veghea asupra prietenului soţului ei, recitând psalmi ca să rămână trează, în vreme ce fidelul Tom, bătrânul servitor, făcea acelaşi lucru pentru micuţul William. Dimineaţă, Ravenal o anunţase printr-un mesager despre sosirea tâlharilor. Elizabeth nu avea decât o oră să-i oprească.

„M-am hotărât să mă ascund chiar sub nasul lor. L-am îmbrăcat jerpelit pe Mike, să pară unul dintre servitorii noştri, l-am mânjit cu noroi pe mâini şi pe faţă, ca să arate de parcă ar fi săpat toată ziua. În felul ăsta, am sperat că o să i se dea prea puţină atenţie. La sfârşit, Mike arăta mai jalnic decât ultimul porcar din zonă. Şi asta era bine. Nu am avut decât o soluţie. Trebuia să-i primesc cu braţele deschise, ca şi cum aş fi fost de acord cu ei. I-am poruncit lui Bessie să-mi aducă parfumurile şi rochia de mătase lavandă pe care soţul meu o iubeşte atât. Când au sosit bandiţii, şeful lor mi-a cerut imediat să mă înfăţişez lui."

Preţ de o secundă, Michael se opri, apoi reluă, cuprins de focul nerăbdării:

— Elizabeth s-a folosit de tot farmecul ei, l-a invitat la masă. Ba chiar, ca să arate câtă încredere avea în ei, a scos toată argintăria pe masă. A reuşit. În noaptea aceea, Mike a scăpat sub pretextul că merge să caute medicamente pentru William. Bineînţeles, l-a însoţit un soldat, dar nici unul, nici celălalt nu s-au mai întors.

Michael se opri şi aruncă o privire emoţionată către Evelyn.

— Îţi dai seama, Evelyn? Avem dovada nevinovăţiei lui Elizabeth şi a geloziei fără rost a lui Aynsley! Câtă nefericire se putea scuti!

Multă vreme, Evelyn şi Michael rămaseră tăcuţi, în vreme ce gândurile lor străbăteau peste secole, îndemnaţi de foame, încropiră nişte tartine şi le completară cu bere, apoi îşi continuară lectura. Seara căzuse demult când îşi sfârşiră călătoria în timp. Pe când închidea coperţile manuscrisului, Michael se întoarse către Evelyn.

— Îţi mulţumesc nespus, Evelyn. Nici nu-ţi poţi imagina cât de preţios este pentru mine documentul ăsta!

— Sunt fericită că l-am regăsit.

Preţ de o clipă, el o fixă din priviri, apoi, cu o voce surdă, făcu:

— Evelyn?

— Da, dragul meu?

— Mi-a venit o idee puţin cam nebună, ca în prima zi când ne-am întâlnit. Ştii, când te-am invitat să dansezi.

— Spune.

O flacără străluci în ochii lui Michael.

— Evelyn, am chef să ne iubim în camera care adăpostea iubirea lui Elizabeth şi a lui Aynsley. Vreau să alung ghinionul care le-a marcat destinul, după atâta fericire. Vrei să mă urmezi?

Capitolul opt

Dinaintea tăcerii lui Evelyn, Michael insistă:

— Mă urmezi, draga mea?

— Până la capătul lumii, Michael! Nu ştiai?

— Atunci vino, draga mea, spuse el pe un ton straniu şi tremurat.

Michael petrecu o mână pe după mijlocul ei şi porniră agale către conac.

„Poate crede că nu înţelegi, auzi Evelyn şoapta Vocii.

„Îl înţeleg”, îi răspunse ea în gând. „Fireşte, atitudinea lui

poate să pară fără sens, nebunească. Dar ea e urmarea unui vis minunat, venit într-o altă lume. Împărtăşesc dorinţa lui de a şterge tristul trecut al lui Elizabeth şi Aynsley pentru că – uite, asta e un lucru curios – destinul ne-a unit de parcă am fi reîncarnarea lor!”

Câteva clipe mai târziu, Michael o conducea până la scara somptuoasă în lemn sculptat de acaju, cu aceleaşi gesturi pe care le făcuse poate Aynsley atunci când îşi conducea soţia către camera nupţială.

În lumina zilei pe sfârşite filtrată prin vitraliile grele, Michael aranjă culcuşul, apoi, încet, o dezbrăcă pe Evelyn murmurând mii de vorbe de dragoste.

Emoţia îi punea un nod în gât. În sfârşit, împinsă de instinct, Evelyn întinse mâna… Degetele ei se prinseră de nasturii cămăşii lui, de cureaua de piele…

Curând, rămaseră faţă în faţă, goi, în lumina lăptoasă a lunii răsărind care le pudra trupurile cu reflexe de opal.

Ameţită că de o băutură mult prea puternică, Evelyn se lăsă în genunchi. Cuprinsă de o nouă inspiraţie, gesturile îi veneau naturale.

Sub dezmierdările ei, Michael închise ochii, savurând clipa. Mâna îi alunecă prin părul ei aurit şi mătăsos, degetele mângâiau şi obligau în acelaşi timp.

— Evelyn, Evelyn, mă înnebuneşti! murmură el.

Pierdută de fericire, Evelyn nu mai era de multă vreme conştientă. Înlănţuiţi aşa, ca pentru vecie, încărnau perfecţiunea amanţilor. Ea, fragilă şi graţioasă, el, atletic şi puternic, litere de forţă în cartea vechilor zei.

Dar Evelyn nu vedea nimic din toate astea, prizonieră de voie coapselor lui încordate, atentă la gesturile savante ale buzelor.

Când, în sfârşit, el puse stăpânire pe trupul ei acolo, în încăperea luminată de amintiri, Evelyn fremăta din toată fiinţa. Niciodată, niciodată nu trecuse prin asemenea febră, nici chiar în braţele lui.

„Michael”, îşi spuse ea înfierbântată, „îmi aparţii cu totul de acum.”

Încă de la prima lor privire împărtăşită, atracţia care îi aruncase unul către celălalt depăşise simpla atracţie fizică. În acea clipă, Evelyn întrezărea adevărul absolut. Înţelegea în sfârşit că dorinţa ei cea mai dragă era să-şi unească destinul cu acela al lui Michael, să trăiască aici, la Shadows, pentru că iubea locul acesta la fel de mult ca pe Michael.

Toate astea le gândea fără să le conştientizeze însă. Beţia plăcerii o ameţea.

Mai târziu, pe când tânăra aluneca în somn, se gândi brusc să demisioneze.

„La ce bun să continui proiectul ăsta? Michael a câştigat… şi eu!”

□

A doua zi dimineaţă, totuşi, situaţia nu-i păru chiar atât de simplă. Dacă ar fi demisionat, ce pretext ar fi avut să mai rămână în Tacoma? Oare Michael îşi închipuia într-adevăr o relaţie de durată? În orice caz, nu-şi exprimase niciodată o asemenea intenţie.

„Haide! N-are rost să te chinui atât”, îi spuse Vocea într-un sfârşit. „E încă prea devreme să iei o hotărâre.”

Cu toate astea, cu o seară în urmă petrecuseră minunat, în intimitate. Niciodată nu avea să uite timbrul vocii lui când declarase cu o urmă de umor că, dacă nu alungaseră fantomele, măcar le dăruiseră pacea!

Dar dacă el avea să-i ceară brusc să renunţe la acest proiect, ar fi putut ea s-o facă? Nu!

Şi Charley? Nu avea datorii faţă de el? De cinci ani, de când îi murise mama şi de când tatăl se căsătorise cu Dona şi se stabilise la Londra, Evelyn găsise în Charley God un adevărat părinte.

„Trebuie să merg până la capăt”, puse ea capăt gândurilor înainte să coboare, să-l sărute pe Michael şi să se întoarcă în oraş.

„Măcar atât pot face pentru Charley. Şi apoi, ce-o să gândească Michael dacă îmi uit datoria doar ca să prind o ocazie?”

„Dacă dragostea voastră e adevărată, o să treceţi peste greutăţi, oricare ar fi ele”, încercă să o liniştească Vocea. „Apoi, proiectul… Ştiai la ce să te aştepţi. Michael o să se opună categoric, o să refuze pe faţă Resorts America… şi, poate, o să-ţi ceară să rămâi alături de el.”

Această dilemă o chinui toată săptămâna următoare în timp ce, în tovărăşia lui George şi a echipei lui, punea la punct planurile renovării. Munci din răsputeri şi petrecu ore lungi tot revizuind proiectul lui George, pentru că Evelyn încerca disperată să excludă conacul din viitorul complex arhitectural.

Trebui până la urmă să cedeze în faţa evidenţei, era imposibil. Oricât de larg i-ar fi fost sufletul, Charley nu se putea mulţumi cu jumătăţi de măsură. Resorts America urmărea întotdeauna perfecţiunea. Nu trebuia să uite că renovările de la Shadows erau menite, după cum spunea el, să dea faima finală talentului şi priceperii companiei lui.

Fără tragere de inimă, Evelyn sfârşi prin a ajunge la o soluţie de compromis: singurul lucru pe care îl putea oferi lui Michael în stăpânire era bârlogul lui, moara cea veche. În plus, putea păstra o jumătate de hectar de teren doar pentru el şi

accesul liber la toate zonele comune ale proprietăţii, inclusiv la grajdul cailor.

Simţea însă că acest compromis nu era suficient de mulţumitor. Prea semăna a surghiun.

„N-o să accepte niciodată”, îşi spuse ea luând o înghiţitură de cafea. „Să-şi contemple în fiecare zi paradisul pierdut!... După câte îl cunosc, pariez că ar prefera să părăsească domeniul pentru totdeauna!”

În toată această perioadă, Evelyn nu găsi timp să-l petreacă alături de Michael. Chiar şi el avea o groază de treburi şi nu se regăseau decât târziu în noapte. Evitară deci să discute subiectul acela delicat.

Evelyn trăia cu impresia unei săbii suspendate de un fir de păr deasupra capetelor lor. Focul iubirii lor nu se potolise; cu toate astea, ghicea o urmă de boală dincolo de săruturile lor pasionale.

În sfârşit, inevitabilul se produse. Planurile ajunseră la forma lor finală. O copie fu trimisă lui Charley, care trimise de îndată un răspuns mulţumit. George insistă să sărbătorească evenimentul.

— Până una, alta, un pahar de vin, Evelyn! făcu el. O să luăm şampanie de îndată ce ajungem în oraş. De fapt, şampania o s-o bem în contul lucrărilor pe care o să le pornim.

Uimită de atâta siguranţă, Evelyn clătină din cap:

— Doar nu-ţi închipui că planul o să fie acceptat?

Imperturbabil, George ridică din umeri.

— O, nu imediat, dar sunt convins că ceva mai târziu vom avea şanse mari. Ai făcut o impresie excelentă mătuşii Sulky. La drept vorbind, e încântată să vadă o intrigă amoroasă desfăşurându-se chiar sub acoperişul ei. Sulky are o mare influenţa asupra lui Michael, ştii? Ţi-am zis că pregăteşte o cină specială, numai pentru familie, vineri seară Ca să sărbătorim sfârşitul studiului?

Agasată de această aluzie la relaţia ei cu Michael, Evelyn răspunse:

— Nu mi-ai spus şi sunt sigură că bunăvoinţa mătuşii Sulky faţă de mine n-o să influenţeze hotărârea lui Michael.

Pe măsură ce ziua de vineri se apropia, starea ei nervoasă lua proporţii dramatice. Evelyn pierdu ceva din greutate şi, când veni timpul să îmbrace fusta elegantă de nuanţa fildeşului, i se păru ceva mai largă. Se felicită, totuşi, pentru că optase pentru această ţinută; aşa cum se aştepta, o cină de familie la Adams cerea toaletă.

Michael era deja prezent şi discuta liniştit cu Alice. Fetiţa – cum nu încetase să o numească Evelyn din prima zi când o văzuse – era mai adorabilă ca niciodată în rochiţa ei oranj cu mâneci scurte bufante. De partea cealaltă, Michael i se păru teribil de seducător. Purta un costum superb de mătase, gri perlă, făcut la

comandă. O cravată de un gri ceva mai închis venea peste cămaşa albă, subliniindu-i trăsăturile puternice ale feţei.

— Vrei să ne răspunzi, Evelyn? întrebă el brusc.

Flacăra maliţioasă care-i ardea în ochi dezminţea formularea preţioasă a întrebării lui.

— O, scuză-mă, nu eram atentă.

Alice pufni în râs.

— Îţi făcea complimente. Eu, în locul tău, n-aş pierde nici un cuvânt de-al lui, făcu ea vioaie.

Atunci îşi făcură intrarea judecătorul Clemens, George şi Lilith. Vioaie ca întotdeauna, Sulky îi primi bucuroasă, apoi îi invită pe fiecare să se aşeze la masă. În ciuda farmecului dovedit de Alice şi a moderaţiei lui Michael, Evelyn simţi plutind în aer încordarea. Lilith, splendidă într-o rochie argintie, o urmărea cu priviri îngheţate. Fără îndoială, roşcata îi simţea stânjeneala.

„Crede, probabil, că Michael n-o să se încurce prea multă vreme cu o femeie ca tine”, veni în întâmpinare Vocea.

„Îmi pun aceeaşi întrebare”, gândi Evelyn. „El mă doreşte şi nu face din asta un secret. Dar astăzi zarurile au fost aruncate. Ce-o să facă el acum? O să mai joace câtva timp rolul îndrăgostitului – asta doar de dragul amintirilor – înainte să-mi mulţumească frumos pentru clipele fericite petrecute împreună?”

Evelyn îşi dădu seama atunci că nu se gândise destul la promisiunea pe care i-o făcuse lui Michael.

„Ce să-i răspund dacă o să mă întrebe?”

„Sigur, renovarea proprietăţii Shadows îmi pare o soluţie draconică, dar va putea oare Michael să finanţeze lucrări atât de importante fără ajutorul lui Resorts America?”

Odată terminată cina, Evelyn se ridică să-l ajute pe George să potrivească ecranul proiectorului. Cu un aer serios, evită să privească înspre Michael. Cu colţul ochiului, îl văzu trăgând perdelele de damasc roşu şi aşezându-se alături de Lilith, în vreme ce Alice, îmbufnată, îşi căută un loc între Sulky şi cavalerul ei trecut, judecătorul Clemens.

— Începem! Fiecare la locul lui! strigă George stingând lumina.

Proiectară diapozitive cu planurile renovării. Evelyn, ciudat de absentă, făcea comentarii, se exprima cu voce monotonă, ca şi cum nimic din ceea ce făcea nu avea importanţă.

Totuşi, când veni momentul concluziilor, conştiinţa profesională îşi recâştigă toate drepturile.

„Oricum”, îşi spuse ea. „Trebuie să fiu naturală şi să-i fac să înţeleagă avantajele proiectului.”

Începu să analizeze cu grijă fiecare clişeu, apoi termină printr-o estimare a costurilor lucrărilor.

Când George aprinse lumina, Evelyn crezu că vede în

Michael o urmă de enervare.

„Sunt dezolată, Michael”, gândi ea. „A venit vremea să înfrunţi realitatea. Iată ce te aşteaptă dacă vrei să te apuci singur de treabă.”

George nu le lăsă prea mult timp de gândire.

— Proiectul ăsta, dacă îl acceptaţi, o să ţină în viaţă proprietatea de la Shadows. După umila mea părere, este singura şansa să ne salvăm proprietatea.

Se făcură auzite câteva întrebări. Judecătorul Clemens, mânat de interesele mătuşii Sulky, căută să se informeze despre detalii a căror importanţă numai el o cunoştea. Apoi veni rândul lui Sulky şi Alice, puţin pierdute în detalii tehnice.

Michael se mulţumi să îi felicite pe George şi Evelyn pentru calitatea studiului lor înainte să plece, în felul cel mai politicos posibil:

— Sper să mă iertaţi, dar trebuie să mă trezesc devreme. Am un meci de polo mâine şi am promis echipei să trec pe acolo în seara asta.

Dinaintea privirilor întrebătoare, adaugă:

— Am să profit de sfârşitul de săptămână ca să mă gândesc şi să iau o hotărâre cât mai repede posibil.

Plecarea sa marca sfârşitul serii şi Evelyn înţelese că era în van să aştepte mai departe; nu avea să capete răspunsul prea curând.

Michael stătea gata să iasă când, în prag, o chemă pe Evelyn şi îi murmură la ureche:

— Nu-ţi uita promisiunea…

Rosti aceste cuvinte şi dispăru.

„Nu mai e nici o îndoială, deja s-a hotărât”, îşi spuse ea cu inima strânsă.

Şi acum avea s-o pună cu spatele la zid. Avea oare s-o oblige să aleagă? Cum putea ea să renunţe la nopţile minunate petrecute în braţele lui Michael?

George şi Lilith îi întrerupseră gândurile. Trebuiau să se întoarcă acasă. Alice bolborosi câteva cuvinte aproape neauzite, în care spunea ceva despre o plimbare cu un prieten.

Sulky, radioasă şi adorabilă ca de obicei, se apropie şi declară cu voce înaltă:

— Bravo, draga mea! Prezentarea ta a fost remarcabilă! Fireşte, trebuie să vorbesc cu judecătorul Clemens. Şi asta chiar acum, pentru care am pregătit ceva. De ce nu te duci să te schimbi? Se vede că eşti obosită. Treci şi tu la o ţinută mai confortabilă.

Mătuşa Sulky avea dreptate şi, câteva minute mai târziu, Evelyn, în ţinută uşoară, se aventură în grădină. Aşezată pe trepte, admiră multă vreme noaptea şi stelele, până când un zgomot îi

atrase atenţia. Alice, însoţită de un băiat cu gesturi curtenitoare, se întorcea acasă.

Discretă, Evelyn întoarse privirile, dar mult prea târziu. Se vedea limpede că Alice îşi găsise un altul care să ofteze după ea.

Câteva clipe mai târziu, tânăra, fără să pară jenată, apăru alături de Evelyn.

— Mă văd cu Don înainte ca el să plece la colegiu, în toamnă, explică Alice.

— E drăguţ băiatul şi pare foarte bine crescut, făcu Evelyn.

Îşi reproşă cuvintele fără rost. Ce să spună? Evelyn nu cunoştea mai nimic din viaţa fetiţei. Alice, fără s-o ia în seamă, continuă:

— O, e mai mult decât atât! Evelyn, îţi mai aminteşti? M-ai întrebat dacă mă mai gândesc încă la Lewis. Ţi-am răspuns că nu, că mă gândesc la cineva mai interesant. Ei bine, el e, Don Simon!

Mai vorbiră câtva timp mici prostioare. Evelyn avu la un moment dat impresia că, în ciuda veseliei pe care o afişa, Alice părea preocupată, distrată. În sfârşit, fetiţa şopti:

— Cred că ar fi mai bine să merg la culcare! Întârzie, totuşi, încă o clipă înainte să întrebe cu voce stinsă:

— O să asişti la meciul de mâine? Cred că Michael contează pe prezenţa ta.

— Nu sunt sigură. N-am vorbit despre asta, dar... poate că acum vrea să rămână singur.

— O, deloc! Michael e nebun după tine!

Abia pronunţă aceste cuvinte că se opri, apoi bâigui:

— Îmi pare rău... Mă amestec în treburi care nu mă privesc! Oricum, dacă ai să vrei să mergi, mă iei şi pe mine? Aş vrea să-mi mai schimb şi eu gândurile...

□

Către ora prânzului, sâmbătă, Evelyn parcă Mustangul în faţa clădirii Boone Hall, unde se afla terenul de polo. Alice, debordând de entuziasm şi vitalitate, sări din maşină şi o luă pe Evelyn de braţ strigând:

— Haide! Hai să vedem caii!

Evelyn, puţin încurcată, mormăi un răspuns confuz, dar o urmă.

Michael, elegant în ţinuta lui verde şi alb, veni repede în întâmpinarea lor. În lumina aruncată de începutul amiezii, ochii lui păreau verzi şi luceau de tandreţe, de parcă ar fi uitat cu totul scena din seara trecută.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Evelyn, şi pentru că ai adus-o pe Alice. Îmi aduce noroc puştoaica, ştiai?

Cu toată bunăvoinţa de care dădea dovadă, Michael era

prea nervos ca să vorbească mai mult. Se grăbi astfel să le dea câte o sarcină. Alice trebuia să încălzească un cal, în vreme ce Evelyn trebuia să potolească un altul, ceva mai nărăvaş.

Împrejur se auzeau ordine peste ordine. Un jucător trecea în fugă să pună la punct un ultim detaliu în timp ce un altul repara un nimic cu precauţii infinite.

În câteva minute, cele două femei se găsiră prinse într-un adevărat vârtej de furie şi grabă.

Evelyn, care încă nu mai pusese piciorul pe un teren de polo, se văzu obligată să reziste la interminabile explicaţii despre regulile jocului. Suportă cu brio, mai ales când cineva îi şopti că eroul zilei avea să fie nimeni altul decât Michael.

Michael, cel care venea către ea, gata să încalece, care se aplecă şi îi murmură:

— Sărută-mă, draga mea, sărută-mă ca să-mi poarte noroc.

Uimită şi încântată, Evelyn îi întinse buzele. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Atâtea gesturi de afecţiune... şi încă în public! Ce însemna ea pentru el? Emoţionată, îşi refuză nedumerirea. Nu era vreme pentru asta.

Capitolul nouă

Evelyn abia avu timp să scoată binoclul lui Sulky din teacă şi Michael intra deja pe teren.

— Numărul trei pentru Tacoma, Michael Adams. Doi contra unu, anunţă megafonul.

Declaraţia se făcu imediat urmată de o salvă de aplauze. Contaminată de agitaţia publicului, Evelyn simţi emoţia invadând-o. O bucurie ciudată se amesteca cu nelinişte. În ciuda măştii care îi proteja figura, Evelyn ghicea surâsul pe buzele lui Michael, nerăbdarea lui să înceapă partida.

— Vrei să ne aşezăm pe maşina? De acolo vedem mai bine partida, îi sugeră ea lui Alice.

Căţărate pe capota Mustangului, Evelyn şi Alice reuşiră, în sfârşit, să vadă desfăşurarea celor două formaţii. Echipele, gata de atac, stăteau faţă în faţă şi se sfidau din priviri.

Zgomotul sec al unei lovituri de crosă o avertiză pe Evelyn de începerea meciului. Într-o clipă, ordinea perfectă de dinainte se transformă într-o busculadă. Sub copitele cailor, bucăţi de gazon zburau în toate părţile, în vreme ce stadionul era cuprins de un vacarm de aclamaţii entuziaste.

Jocul părea un balet greu cu violenţă calculată, reţinută, în care fiecare risca totul. Să câştige, asta era miza care îi ţinea pe toţi, pe Michael mai mult decât alţii, poate.

Când un jucător deschise scorul, izbucniră urletele. Michael, atât de demn, atât de stăpân pe sine până atunci, ajunse până la a bate pe umăr unul dintre coechipieri.

Când jocul se reluă, mulţimea în delir scanda încurajări. Atmosfera încinsă era punctată de fluierături şi strigăte stridente care traduceau emoţia, admiraţia… sau teamă.

Michael, în acest timp, se dedica trup şi suflet partidei.

— E impresionant, nu? lansă Alice care o urmărea cu colţul ochiului.

— Vorbeşti despre Michael? Cred că ai dreptate.

Evelyn sublinie răspunsul cu un surâs indulgent, apoi adăugă:

— Alice, citeşti în mine ca într-o carte!

— Mai degrabă ca într-o oglindă, şopti Alice misterios.

În pauza dinaintea celei de-a treia reprize, echipa lui Michael conducea cu un punct. Entuziasmul lui Evelyn era însă oarecum ştirbit; Alice o lăsase să înţeleagă că Lilith avea să apară dintr-o clipă în alta.

Într-adevăr, ceva mai târziu, o zări pe frumoasa roşcată care, cu termosul în mână, se strecură printre căi spre Michael, graţioasă şi plină de promisiuni.

Michael abia avu timp să pună piciorul pe pământ că ea îi şi întinse o ceaşcă de cafea…

— Mergem şi noi acolo? propuse Alice care îi urmărise privirea.

— O, nu. Mor de foame. Vino, hai să-ţi dau un hamburger.

La braţ, merseră la trap până la dughenele colorate unde se vindeau cartofi prăjiţi, hamburgeri şi hot-dog. Odată potolită foamea, cele două se întoarseră la maşină. O parte dintre spectatori, cum era obiceiul, puneau la loc cu grijă gazonul smuls de copite în timpul jocului.

Restul partidei trecu fără importanţă, ca într-un vis.

Cu sufletul ars de gelozie, Evelyn stătea îmbufnată. În minte îi rămăsese imaginea frumoasei Lilith, surâzătoare, atrăgătoare. Brusc, îşi dădu seama că forţa sentimentelor ei pentru Michael o lipsea de siguranţa ei obişnuită. Pentru prima dată în viaţă, se simţea cuprinsă de disperare.

Cu preţul unui imens efort, reuşi să-şi domine tristeţea când

se apropie de Michael la sfârşitul meciului, cu gândul să-l felicite. Tocmai se hotărâse să se poarte cu o neutralitate politicoasă când, nebun de bucuria câştigului, Michael o prinse în braţe şi o sărută cu dragoste. Evelyn trecu o clipă peste pragul leşinului.

Momentul ei de fericire se sfârşi mai repede decât ar fi dorit. Alice, cuminte strecurată înapoia ei, îi sugeră să-l lase să profite de triumful lui, acum când îl cereau admiratorii.

Se îndepărtară, însă Evelyn, rămânând atentă la toate mişcările dimprejur, o căută din colţul ochiului pe Lilith. O zări abia când se îndepărtă pe şosea la volanul maşinii ei galbene.

Câteva minute mai târziu, Evelyn îşi reproşă bănuielile, pentru că Michael, reuşind cu greu să scape de suporteri, fugi în întâmpinarea lor. Tocmai se hotărâseră să urce în maşină.

— Vrei să ne întâlnim la club deseară?

Îşi însoţi vorbele pline de ceremonie cu un semn maliţios din ochi la adresa lui Alice, apoi explică:

— Echipa sărbătoreşte victoria. Întâlnirea e programată pentru ora şapte. Ia-o şi pe Alice. Iar tu, făcu el spre fetiţă, poţi să-l aduci şi pe Don.

— Excelentă idee! făcu Evelyn.

„Michael!” gândi ea, „Eşti omul cel mai grozav pe care l-am cunoscut! Din fericire, cu tot darul tău de a citi în gânduri, tot nu reuşeşti să mi le ghiceşti pe toate!”

□

Pregătindu-se agitată pentru serată, Evelyn reflectă. În ultimele zile nu avuseseră deloc timp pentru intimitate şi acea fericire în doi îi lipsea. O idee trăsnită i se născu în minte. Astăzi avea să fie seducătoare!

Încântată de această hotărâre ca un copil pus pe şotii, îşi cercetă garderoba cu un ochi critic. De altfel, Alice o prevenise; sâmbătă la club, era mai bine să ai ţinută!

Se hotărî pentru o rochie lungă de jersey al cărei decolteu vertiginos avea darul să tulbure privirile inocente. Se apropie de oglindă pentru a cântări rezultatul. Un surâs îi înflori pe chip. Rochia se mula admirabil.

„Poate puţin prea îndrăzneaţă”, îi susură Vocea.

Alice, fermecătoare într-o rochiţă roz bombon, o găsi în faţa oglinzii şi îi şterse toate îndoielile. Cu entuziasmul ei obişnuit, exclamă:

— O, când o să te vadă Michael, o să crape! Evelyn, eşti grozavă!

Evelyn zâmbi la gândul că Michael o cunoştea şi în ţinute cu mult mai sumare. Avea însă dreptate şi Alice. În felul ăsta, avea să-i ofere plăcerea diabolică să o dezbrace de pânza obraznic de

subţire…

Veselă, Evelyn o urmă pe Alice şi se înghesuiră, chicotind, pe bancheta din spate a maşinii lui Don.

Câteva minute mai târziu, cei trei străbăteau în viteză drumul către insula Langley, unde se găsea clubul.

Radioul şoptea o melodie tristă cântată de o voce plictisită şi răguşită. Vocea aceea îi amintea lui Evelyn de cineva. Rămase nedumerită până în clipa în care comentatorul, la sfârşitul melodiei, pronunţă numele interpretului: Kurt Cobain.

„A, Kurt!” îşi aminti Evelyn. „Tânărul acela simpatic din clubul lui Michael… A avut dreptate: pare să aibă un viitor, băiatul ăsta.”

Gândurile îi fură întrerupte de o altă voce, de această dată aparţinând crainicului care voia cu tot dinadinsul să prezinte buletinul meteo. Din reflex, Don privi la ceasul de la mână şi ridică mirat din sprâncene, apoi spuse, cu ochii ţintă pe oglinda retrovizoare:

— E cam ciudat programul ăstora. Dau buletinul meteo în mijlocul topului şi încă la ora şase şi douăzeci. Nici măcar n-au aşteptat să se facă de fix.

— Staţiile noastre marine anunţă apropierea unei furtuni de gradul opt dinspre coastele canadiene, interveni crainicul cu voce metalică. După toate previziunile, furtuna îşi va dubla intensitatea până mâine dimineaţă, când va atinge coastele noastre.

La această veste, Evelyn se simţi străbătută de un frison. Cunoscuse mai multe furtuni, iar ultima îi lăsase amintiri de neşters.

— La ora actuală, nu e nimic de temut în zonă, dar rămâneţi să ascultaţi programele noastre. Următorul flash meteo la ora douăzeci.

Neliniştită, Alice se întoarse către Don:

— Crezi că o să ajungă şi aici?

— Greu de spus. Totuşi, am avut câteva furtuni anul ăsta.

Noaptea, blândă şi liniştită, nu prevedea nimic ameninţător. Cei trei uitară iute teama şi traseră veseli dinaintea clubului luminat, în plină aglomeraţie. Abia coborâţi din maşină, Don şi Alice fură prinşi în vârtejul prietenilor. Toată mulţimea veselă se scurgea către bar. Evelyn, pe jumătate disperată, îl căută pe Michael. Scrută multă vreme marea sală rotundă care se deschidea maiestuos peste ocean, dar degeaba. Şi, ca să pună capac la toate, nu reuşi nici să-l evite pe George care o invită să se aşeze la masa lui unde trona frumoasa Lilith.

— Michael ne-a spus c-o să întârzie, explică George prezentând-o pe Evelyn celorlalţi.

Mai era acolo fratele lui Lilith, Buzz, şi soţia lui, o brunetă cu botic simpatic, ca şi un jucător în echipa lui Michael, Indio Paladin.

Schimbară politeţuri până când orchestra atacă un slow.

Don şi Alice răbdară câteva clipe, apoi dispărură, amândoi nerăbdători să danseze.

Privindu-i, Evelyn simţi o urmă de invidie, mai ales că privirea tăioasă a lui Lilith o stânjenea. De aceea oftă de uşurare când Paladin o invită pentru dansul următor.

— Nu eşti în termeni prea buni cu Lilith, dacă nu mă înşel, făcu el. Hai, nu protesta! După părerea mea, e aproape un compliment!

La dansul următor se angajă George. Totul începea să pară o mişcare de culise, ca şi cum dansul le-ar fi oferit, pe rând, prilejul să mai pună ceva la cale. Firește, Lilith afişa o mină la limita dispreţului.

— Ce o să hotărască Michael până la urmă? Ai vreo idee? aruncă George.

— Nu prea am avut vreme să discutăm zilele astea.

— Da? Cred că în seara asta o să fie altfel.

Subînţelesul era atât de clar încât Evelyn tresări.

Imediat, George îşi schimbă atitudinea.

— Scuză-mă, Evelyn. Te tachinez, dar să ştii că îţi port o mare simpatie. Ai făcut o treabă grozavă. Dacă întunecatul meu văr te face fericită, cu atât mai bine. În ceea ce-l priveşte, nu cred că putea să nimerească mai bine.

Evelyn ridică mirată privirea. Serios, George o privea cu mare blândeţe.

— Să ştii că sunt sincer, Evelyn. Nu te încrede în aparenţe. Ştiu de ce este în stare Lilith, ştiu că este o seducătoare înnăscută! Chiar îmi faci un mare serviciu că o îndepărtezi de Michael.

Această mărturisire simplă şi mirosind de la o poştă a sinceritate îi merse lui Evelyn drept la inimă. Ce diferenţă faţă de atitudinea dezinvoltă pe care o afişase la prima lor întâlnire din restaurantul Thomas.

— George… nu trebuie…

El îi puse discret un deget autoritar peste buze.

— Taci! Fără melodrame. Hai să ieşim să vedem apusul. E mai bine să aşteptăm pe terasă venirea iubitului tău.

Într-adevăr, priveliştea era splendidă. Ultimele raze ameţite de lumină dezmierdau metropola Seattle, scoţând scântei din vârfurile metalice ale acoperişurilor.

În preludiul acela al nopţii se ghiceau ferestrele abia luminate.

Multă vreme, Evelyn şi George rămaseră acolo, fără să schimbe un cuvânt, pierduţi în contemplarea priveliştii.

„Mă ataşez de Michael pe zi ce trece”, gândi ea, puţin înspăimântată de violenţa sentimentelor.

Regretă absenţa lui Michael în momentele acelea teribile în

care roziul cerului translucid se topea în umbrele albastre ale crepusculului.

George îi simţi emoţia, pentru că declară cu voce stinsă:

— Cât de minunat, nu? Vino, am să-ţi arăt ceva.

Se căţăraseră pe un rambleu demult invadat de vegetaţie sălbatică atunci când ajunse la ei sunetul unor voci. În acelaşi moment, Alice, plângând, trecu în goană pe alături. Printre arbuşti, flacăra unei brichete lumină faţa lui Don.

Mirată, Evelyn se întoarse către George.

— Scuză-mă, vreau să văd ce s-a întâmplat.

El ridică din umeri.

— Pot să te ajut cu ceva?

— În nici un caz. Mi se pare că aici e o treabă numai pentru femei.

Se grăbi s-o ajungă din urmă pe Alice, dar nu reuşi să o regăsească decât în vestiare. Aşezată în faţa unei oglinzi, fetiţa se chinuia să-şi refacă machiajul în grabă. Din păcate, din câte observă Evelyn, lacrimile o împiedicau să ducă la bun sfârşit o treabă atât de delicată.

Mişcată, Evelyn o luă în braţe şi o legănă şi o mângâie ca pe un copil, fără să spună nimic. Într-un sfârşit, Alice reuşi să se domine.

— E mai bine acum? întrebă Evelyn cu blândeţe.

Vreme de o secundă, Alice clătină din cap înainte să se închidă din nou în tăcere.

— Nu vrei să vorbeşti?

— Nu... Nu ştiu. Cum ai putea să mă ajuţi? E imposibil.

În faţa unei asemenea disperări, Evelyn simţi o imensă compasiune. Care să fi fost neliniştea lui Alice, a cărei privire infinit de tristă o intrigase în mai multe rânduri?

— De multe ori, când te destăinui, te linişteşti.

Oricât de curioasă ar fi fost, Evelyn se ferea să o bruscheze. La ce bun să forţeze confidenţele?

Multă vreme, tânăra ezită, apoi, după ce se asigură că nu o asculta nimeni, îi explică pe un ton abia auzit:

— Don a ţinut neapărat să-mi reiau studiile. Niciodată nu mă iartă de subiectul ăsta când ne revedem. Cu toate astea, îmi spune că mă iubeşte şi că vrea să trăiască alături de mine.

Evelyn deschise larg ochii.

— Şi tu plângi pentru atâta lucru? Haide! După părerea mea, o să accepte până la urmă să-ţi alegi o altă facultate! Se gândeşte numai la viitorul tău, atât.

Abia îşi terminase fraza când lacrimile lui Alice porniră şi mai tare.

— Evelyn, nu înţelegi! M-aş întoarce acolo... dacă aş putea.

— Dar care este problema? Dacă e doar o problemă

financiară, deşi mă îndoiesc, mai există şi burse.

— Ai dreptate, nu e vorba de bani.

Disperarea îi punea un nod în gât.

— Ţi-am vorbit de Lewis, prietenul meu de dinainte. Într-o zi, m-am pierdut cu firea… şi, acum, aştept un copil. Numai tu şi doctorul Buck ştiţi.

— O, draga mea!

Răscolită de această destăinuire, Evelyn o îmbrăţişă pe tânăra cu înfăţişare atât de fragilă. Era mânată de un instinct profund, cel de a o proteja de răutăţi, de priviri indiscrete, de replici fără perdea…

— Alice! De ce tot secretul ăsta? Cu toţii te iubesc! Nu trebuie să te retragi în singurătate!

— Nu voiam să îi decepţionez şi mă temeam mai ales de Lilith, de vorbele ei perfide. Lucrul cel mai îngrozitor este că îl iubesc cu adevărat pe Don! N-am mai iubit aşa până acum. Lewis nu a fost decât o nebunie trecătoare; o să trebuiască să-l uit pe Don, el n-o să înţeleagă niciodată. Nici George n-o să înţeleagă şi nici ceilalţi prieteni. Până la urmă, o să afle cu toţii, pentru că vreau să păstrez copilul. O, Evelyn, ce să fac?

Evelyn o strânse mai tare la piept.

— O să vorbim cu Michael. Sigur, o să-l certe pe Lewis pentru inconştienţa lui, dar n-o să te pedepsească. Ţine mult la tine şi ştie să te sfătuiască.

Brusc, o lucire de speranţă lumină privirea lui Alice.

— Mai ales lui aş vrea să mă destăinui. Totuşi, Michael este un bărbat; asta mă jenează teribil. Apoi… vreau să-mi păstrez stima lui.

— Am să-i vorbesc eu dacă vrei.

— Chiar?

— Da, dar nu în seara asta. Acum, fă-mi plăcerea şi întoarce-te la Don. Împacă-te cu el. Spune-i că te întorci la studii imediat ce-ţi rezolvi nişte probleme. Apoi, profitaţi de seara asta şi distraţi-vă ca tinerii, uitaţi de restul. Ai înţeles?

Emoţionată, încântată, Alice lăsă să-i scape un zâmbet.

— Chiar crezi că pot? Până acum m-am simţit atât de vinovată…

— Ce rău poate să ţi se întâmple dacă te relaxezi puţin? Şi un orb vede că ai nevoie de asta.

Dintr-o singură mişcare, Alice se întoarse către oglindă şi începu să-şi repare cu grijă machiajul aflat în stare jalnică.

— Nu-i spui nimic lui Lilith, nu? întrebă ea, uşor tulburată de acest gând.

— Linişteşte-te. Nu rişti nimic.

Noaptea intrase în drepturi depline când ieşiră din vestiar. Michael o aştepta nerăbdător. Încântată să-l regăsească, Evelyn i

se aruncă în braţe. El o trase curios către ringul de dans şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Am să-ţi spun mai târziu. Dar tu de ce ai întârziat, dragule?

— Unul dintre cai nu se simţea bine. A trebuit să chem veterinarul. S-a rezolvat acum.

— Mă bucur.

Se strânse la pieptul lui. Cât îi mai plăcea mirosul lui, căldura corpului!… Acolo, cu el, nu i se putea întâmpla nimic, era sigură de asta. El era îngerul ei păzitor, campionul ei, sprijinul…

Michael se aplecă spre ea şi, tandru, mărturisi:

— Ştii, draga mea, rochia asta îţi şade de minune. Mi-ai lipsit în ultimele zile, Eve. Mi-ai lipsit teribil.

Mai petrecură ceva timp la club, dansând, discutând cu prietenii lui Michael şi râzând din orice, înainte să se îndrepte la pas leneş către terasă şi peluză. El aşteptă să ajungă lângă maşină ca să-i explice:

— Am chef să fiu singur cu tine în seara asta.

Putem dormi într-o căsuţă cumpărată de mine aici, pe malul mării. Hai, curaj, nu-i departe. De altfel, nici nu ai de ales: să presupunem că te-am răpit!

Schimbară o privire complice şi izbucniră în râs.

Se înţeleseseră. Câteva clipe mai târziu, Jaguarul străpungea noaptea…

— A, că veni vorba, poţi să-mi mulţumeşti. Am fost prevăzător, n-o să trebuiască să te întorci în ţinuta asta uşoară mâine dimineaţă.

— Cum aşa?

— Patsy a avut bunătatea să-mi deschidă uşa de la camera ta. Am furat de acolo o pereche de pantaloni, pantofii de tenis şi alte frivolităţi pe care voi, femeile, aveţi pretenţia să le consideraţi drept lenjerie intimă.

Această remarcă îi smulse un zâmbet. Era adevărat că îi plăcea lenjeria provocantă. Totuşi, şi-l imagină pe Michael scormonind printre acele mătăsuri vaporoase. Ca răzbunare, îl tachină:

— Eşti cu inima împăcată pentru fapta pe care ai comis-o, domnule Adams?

— Dacă stau bine să mă gândesc, ăsta-i omul pe care-l iubeşti, domnişoară Lawford.

Îşi însoţi vorbele cu un gest îndrăzneţ, aruncându-şi mâna în decolteul vertiginos. Încântat de această obrăznicie, surâse. Ameţită de dulceaţa mângâierilor, Evelyn se lăsă în voia lui. Rămaseră multă vreme aşa, uniţi în deliciul aventurii indecente.

— Iată-ne ajunşi, draga mea, spuse el ceva mai târziu.

Dinaintea lor se ridica o căsuţă simplă de lemn alb, construită pe piloni, pierdută într-o mare de arbuşti şi primejdios de aproape de valuri. Mână în mână, intrară în încăperea principală decorată după moda anilor cincizeci. În faţă, patul aştepta, scăldat în lumina lunii căzând în apus.

— Ca o gazdă bună ce sunt, am să-ţi ofer o băutură, cu toată nerăbdarea care mă roade. Mi-e sete de tine, Eve!

— Şi mie de tine, Michael! Te iubesc atât de mult, făcu ea fără să-şi gândească vorbele.

— Eve!... Îmi jurasem să tac, iubito, dar... ştii cât de mult te iubesc?

O privi. Ochii lui străluceau de iubire.

— Mai mult decât viaţa mea, adăugă el.

O luă atunci în braţe şi depuse o ploaie de sărutări peste umerii mătăsoşi, în gropiţele gâtului, peste rotunjimile sânilor iviţi din decolteu.

— Eve, vreau să-ţi ştiu toate secretele...

Mâna lui puternică se aşeză peste bretelele subţiri ale rochiei albe care alunecă speriată la pământ, ascunzându-se printre picioarele femeii. Apoi fu rândul lenjeriei până ce Evelyn se regăsi goală, lipită strâns de el. Apoi ea lua iniţiativa şi îl dezbrăcă, pentru ca apoi să-şi îngroape faţa în pieptul lui puternic.

— Michael, îmi eşti atât de drag...

— Vino, iubito...

O duse până la patul răbdător şi o posedă aşa cum nu o mai făcuse niciodată. Minutele, orele trecură peste suflul acelei iubiri, însă ei, îmbătaţi de fericire, nu vedeau decât valuri de voluptate care îi duceau departe, tot mai departe...

Capitolul zece

Noaptea era foarte târzie când ajunseră pe ţărmurile realităţii. Încetişor, Michael îi mărturisi atunci din nou iubirea lui.

— Voiam să mai aştept, Eve. Mai avem atâtea probleme de rezolvat!

— Şi eu gândeam la fel, Michael, dar cuvintele mi-au scăpat.

— Ştiu. La fel am păţit şi eu. Până acum, m-am forţat să trăiesc fără să mă gândesc la ziua de mâine. Totuşi, mă simt fericit şi eliberat acum.

O clipă, Evelyn păstra tăcerea. Se gândi la consecinţele mărturisirilor pe care tocmai şi le făcuseră.

Michael profită ca să schimbe subiectul. I se părea mult mai cuminte să evite subiecte atât de delicate precum renovarea proprietăţii Shadows.

Cu aparentă dezinvoltură, îşi aprinse o ţigară şi începu să-i spună povestea căsuţei:

— De fapt, Lilith a fost prima care a aflat că e de vânzare. Era convinsă că o să-mi placă. M-am gândit că era o investiţie bună. Bunica se ţinea bine la vremea aceea şi locuia la Shadows. Astăzi, bineînţeles, aş folosi banii la restaurarea proprietăţii.

Când pronunţă numele roşcatei Lilith, chipul lui Evelyn se întunecă.

„Lilith”, gândi ea, „tot timpul Lilith. De ce trebuie să ne otrăvească viaţa chiar şi în clipele astea?”

— Eve? Ce s-a întâmplat, draga mea?

— Nimic. Nimic…

— Atunci, uită-te la mine.

O obligă să-l privească şi, cu o voce dulce, insistă:

— Din pricina lui Lilith, aşa-i? Mi-ai pus întrebarea cu jumătate de gură mai deunăzi, dar nu ţi-am răspuns. Ţi-a spus ceva în timpul meciului de polo?

Teribil de jenată, Evelyn se gândea să fugă. Ruşinea o sufoca.

— Nu, n-am schimbat nici măcar un cuvânt, recunoscu ea.

— Atunci ce s-a întâmplat? Un strop de gelozie? Haide, nu aveţi nici un motiv să vă duşmăniţi.

— Ba bine că nu!

Răspunsul ei fusese aprig. Michael înţelese atunci dimensiunea uriaşă a forţelor care opuneau cele două rivale închipuite. Oftă uşor şi o luă în braţe, declarând pe un ton indulgent:

— Cum se face că tu eşti aici, lângă mine, dacă mă crezi capabil de…

— Nu, Michael, nu cred nimic. Ştiu că n-ai să ridici niciodată ochii asupra soţiei vărului tău, totuşi…

— Draga mea! În faţa noastră stau o groază de probleme adevărate şi, dacă te-am adus aici, în seara asta, e pentru că am preferat să avem o clipă de linişte. Eve, te rog, Lilith Ashe n-are nici o importanţă pentru noi.

Cum tânăra se închidea într-un mutism încăpăţânat, el continuă:

— Aveam 24 de ani când am cunoscut-o pe Lilith. Când a

început războiul din Vietnam, am fost chemat la arme. Viaţa de cazarma îmi părea ternă, murdară, lipsită de orice strălucire. Imaginează-ţi reacţia mea când am văzut creatura asta splendidă, aparent nebună după mine. Cu toate astea, imediat ce m-am întors la regiment, un amic mi-a destăinuit că dulcineea mea se afişa deja cu fiul unui bogat crescător de cai. Foarte demn, am sunat-o ca să închei legătura asta sentimentală. Trebuie să recunosc că, în focul pasiunii mele, i-am oferit un diamant. Larg la suflet şi la mână, i-am spus să facă cu bijuteria aceea ce voia, chiar şi s-o arunce în apă.

Această dovadă de încredere oarbă şi prostească aduse un surâs peste buzele lui Evelyn.

— De fapt, Lilith a continuat să poarte inelul meu ca să-l momească pe George care, din nefericire, a dorit întotdeauna să pună mâna pe lucrurile ce-mi aparţin. Săracul de el, a muşcat din momeală.

— O, iartă-mă, Michael! Iartă-mă că m-am îndoit de tine.

— Hai, draga mea, fără scuze! E inutil. N-am să accept ca alt bărbat să-ţi facă curte. De altfel, trebuia să-ţi explic mai devreme povestea asta veche. Cred însă că m-a împiedicat un anume respect pentru George.

— Cred că are un mare curaj şi multă demnitate.

— Şi eu, Eve.

Un surâs tandru încheie această discuţie.

Îngrămădiţi unul în braţele celuilalt, alunecau într-un somn binefăcător când Evelyn îşi aminti de Alice.

„Fie ce-o fi! Am să-i spun mâine”, îşi spuse ea, uşor deranjată de neatenţia de care dăduse dovadă.

„Pe de altă parte, prefer să nu-mi stric seara cu Michael. Câteva ore n-au să schimbe cu nimic situaţia. Sunt sigură.”

□

Dimineaţă, cerul era apăsător ca un capac sub presiune, împrumutând cenuşiul ameninţător de la valurile furioase ce se spărgeau pe ţărmul stâncos.

Mână în mână, Evelyn şi Michael porniră către plajă într-o plimbare matinală. Un nou fel de intimitate îi lega acum şi urmele paşilor lor amestecându-se în nisipul umed o dovedea. Acum formau un cuplu. Un adevărat cuplu.

Deasupra capetelor lor, hoarde de pescăruşi se roteau nebuneşte cu ţipete care electrizau aerul. Domnea în jur o ciudată tensiune şi Evelyn, obsedată de problema cu care adormise în gând, căută cuvintele potrivite să abordeze problema lui Alice.

— Sigur e vreo furtună pe aproape, remarca Michael. Să juri că păsările vor să se ascundă în pământ.

Brusc, Evelyn îşi aminti de buletinul meteo auzit cu o seară înainte. O furtună? Poate! Fusese cuprinsă de aceeaşi nelinişte la ultima furtună, cea de la Fort Myers.

Îndepărtă iute ideea această neplăcută. Apoi, crainicul precizase că regiunea lor nu risca nimic.

— Michael, dragul meu, trebuie să-ţi vorbesc, făcu ea.

— Sper că nu despre proiect. Am hotărât să nu vorbim despre asta până luni dimineaţă.

— N-am uitat. Nu, mă gândeam la Alice. Nu ţi s-a părut... puţin preocupată în ultimele zile?

— Da, dacă mă gândesc bine, aşa este. La vârstă ei, însă, nu mi se pare de mirare. Fetele se îndrăgostesc repede şi fără minte. Sunt totuşi încântat să văd că s-a împăcat cu Don Simon. Băiatul pe care-l frecventa înainte nu-i ajungea, ca valoare, nici la gleznă.

— Alice mi-a mărturisit că nu-l placi şi că...

Michael deja nu o mai asculta, pentru că un domn în vârstă, însoţit de un cocker tembel în lesă, se apropia cu pas lent.

— Bună ziua, domnule Hoban! Tot pe plajă şi pe o vreme ca asta? Cum se face? Dumneavoastră şi soţia ar fi trebuit să fiţi demult la căldurică, în faţa şemineului, la Greenville!

— Aşa i-am spus şi eu, mai ales acum, cu furtuna asta care ameninţă!

Michael se încruntă.

— Despre ce vorbiţi? Am înţeles că se petrece câte ceva, dar departe!

— Da. Ar fi trebuit să ascultaţi ştirile de dimineaţă. Furtuna se îndreaptă încoace. Eu unul mi-am închis deja geamurile şi o să ne întoarcem în oraş de cum terminăm toate pregătirile.

La aceste cuvinte, Evelyn şi Michael schimbară o privire îngrijorată.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem imediat! La revedere şi transmiteţi respectele mele doamnei Hoban, declară Michael.

Făcu imediat cale întoarsă şi luă drumul înapoi către căsuţă cu un pas atât de larg încât Evelyn trebui să alerge pe lângă el.

— Mă întreb dacă situaţia e chiar atât de gravă, gâfâi el.

— O să aflăm curând!

Evelyn trebui să se recunoască învinsă de situaţie. Nu era vremea potrivită să-i vorbească despre Alice.

În vreme ce Michael se ocupa de aparatul de radio, ea pregăti în grabă cafeaua.

Ultimul buletin meteo se dovedi cu adevărat prost. Bătrânul vecin de vacanţă spusese adevărul. Dacă furtuna continua să înainteze către ei, autorităţile aveau să declare stare de urgenţă.

Câteva minute mai târziu, crainicul anunţă că, în curând, furtuna avea să lovească insula Langley. Care va să zică erau chiar

în calea ei. Înspăimântată, Evelyn aruncă o privire întrebătoare către Michael.

El, impasibil, se mulţumi să remarce pe un ton neutru:

— Pe scurt, căsuţa asta o să fie făcută fărâmiţe!

Pe Evelyn, nu soarta cabanei o neliniştea.

Apoi, evenimentele se precipitară. Populaţia era avertizată să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare în cazul în care…

— Cred că ar fi mai bine să plecăm de aici. Şi să ne întoarcem cât mai repede la Tacoma. Sulky o să aibă nevoie de noi. Pe de altă parte, vreau să mă întorc la Shadows încă în după-amiaza asta, ca să organizez totul în cazul în care dă furtuna pe acolo.

Îşi sublinie vorbele cu un surâs puţin trist, dar încrezător.

„Nu se gândeşte nici o clipă că am să-i fiu alături”, gândi Evelyn speriată.

Porniră să cotrobăie prin căsuţă. Michael lua câteva obiecte la care ţinea şi le adăposti în portbagajul Jaguarului, apoi plecară.

La vremea aceea, circulaţia era încă fluidă şi maşina rula fără oprire pe strada mărginită cu ierburi uscate, de un galben bolnav peste cerul cenuşiu apăsător.

Fără să vrea, Evelyn se gândi la conac. O nelinişte ciudată îi strângea inima. Luni, Michael avea să-şi anunţe hotărârea. Dacă acceptă să părăsească Shadows, avea s-o ierte vreodată? Nu avea să fie sfârşitul visului lor de iubire, a poveştii lui Elizabeth şi Aynsley?

În acea clipă îi veni în minte chipul lui Alice.

— Michael…

— Da?

— Trebuie neapărat să-ţi vorbesc despre Alice.

El îi aruncă o privire mirată.

— Sper să nu fie nimic grav.

— Da şi nu. E o problemă pe care ar putea s-o depăşească cu uşurinţă cu ajutorul tău şi…

— În cazul ăsta, n-ar fi mai bine să discutăm deseară? Am destule griji pentru moment, draga mea.

Jenată, Evelyn îşi muşcă buza. Avea dreptate! Dacă Alice îşi păstrase secretul până atunci, putea să mai aştepte încă puţin. Esenţial era să o înştiinţeze de cum ajungeau la Tacoma.

— Bine, Michael. Spune-mi cu ce-ţi pot fi de folos.

El îi dictă o listă de cumpărături: role de bandă adezivă, baterii, lămpi cu gaz – pe scurt, lucruri indispensabile în asemenea situaţii.

În Tacoma, lumea părea mai calmă. Cu toţii îşi vedeau liniştiţi de treabă. Municipalitatea rechiziţionase tot personalul şi un mare număr de lucrători se ocupau cu întărirea digului cu saci de nisip.

Deşi debusolată de precipitarea evenimentelor, Sulky îi primi cu bucurie. Judecătorul Clemens supraveghea atent toate operaţiunile. Nepotul lui Patsy şi câţiva prieteni de-ai lui mutau mobile şi bibelouri fragile la primul etaj, în vreme ce alţii întăreau ferestrele.

Înainte că Evelyn să pornească în căutarea ei, Alice apăru şi o trase într-un colţ ferit, sub scara cea mare.

— I-ai spus? o întrebă ea neliniştită.

— Încă nu, şopti conspirativ Evelyn. Noaptea trecută nu am putut, iar dimineaţă, cu furtuna asta… Îţi promit că mă ocup chiar în seara asta.

Spre surpriza ei, Alice scoase un suspin de uşurare.

— Foarte bine, Evelyn! Speram că… n-ai să-l superi cu prostiile mele. Oricum, cred că-i mai bine să-i spun chiar eu.

Mirată, Evelyn o observă pe Alice mai de aproape. Ce se întâmplase?

— Eşti sigură de hotărârea asta? Pe mine nu mă deranjează să mă ţin de cuvânt.

— Sunt convinsă. Mulţumesc pentru ajutorul tău. Mi-a făcut bine să mă descarc, ieri seară.

Spunând acestea, plecă în grabă de sub scară. Preţ de o clipă, Evelyn o privi îndepărtându-se cu o graţie felină.

O nouă nelinişte o năpădi. Atitudinea lui Alice nu prevestea nimic bun. Ce răsturnare bruscă de situaţie!

Deja se hotărâse: dacă Alice nu-i spunea adevărul lui Michael, avea s-o facă ea.

„Tânăra o să fie furioasă”, o dojeni Vocea.

„Şi ce? E vorba de viitorul ei!”

□

Evelyn şi Michael plecară după-amiază, după ce acesta o făcuse pe mătuşa Sulky să-i promită că avea să asculte ordinele judecătorului Clemens. Legănată de balansul molcom al Jaguarului, Evelyn se abandonă reveriei. Avea nevoie de toată tandreţea lui Michael să poată ieşi din universul feeric în care se închisese.

— Vino mai aproape, draga mea. Eşti gânditoare, văd bine, dar am chef să te simt lângă mine.

Tânăra îl ascultă pe dată şi îi şopti:

— Îmi vine greu să-mi imaginez că o biată furtună poate cauza atâtea stricăciuni.

— Ai dreptate, dar nu uita că asta nu-i deloc o biată furtună. În vremurile trecute, Shadows a rezistat mai multor asemenea furtuni. Uite, Elizabeth era căsătorită de mai puţin de un an când a descris-o pe prima în jurnalul ei.

Timp de câteva minute, Evelyn nu rosti nici un cuvânt. Şi-i

imaginã pe Elizabeth şi pe Aynsley luptând împreunã împotriva elementelor dezlănţuite. La fel cum aveau sã facã şi ei astãzi.

— Din câte ştiu, aveam vreo doisprezece ani când a venit prima furtunã pe care o ţin minte. Au trecut, iatã, ani buni în care am fost scutiţi de asta. Situaţia nu mai putea dura.

— Eşti sigur cã o sã ajungã şi la Tacoma?

Michael, cuprins de fatalitate, încuviinţã.

Nu mai schimbarã nici un cuvânt pânã ce nu ajunserã la moara veche unde îi primi Willie, lucrãtorul pe care Michael îl angajase cu ani în urmã.

— Bunã seara, domnule Michael. Am închis ferestrele. Vreţi sã le bat în cuie?

— Nu, Willie. Prefer sã mã ajuţi sã mut nişte lucruri la conac.

Apoi Michael se întoarse cãtre Evelyn.

— Draga mea, o sã am nevoie şi de tine.

Toţi trei petrecurã dupã-amiazã mutând la adãpost lucrurile de preţ. Dupã ultimul buletin meteo, mai aveau ceva timp şi a doua zi dimineaţã. Puteau deci sã rezolve problema ferestrelor şi sã punã la adãpost caii.

Noaptea începuse sã dea semne de nerãbdare când Willie îi pãrãsi.

— Am sã mã întorc mâine dimineaţã, dar nu vã faceţi griji pentru Shadows. De douã sute de ani, a mai vãzut ea din astea.

Când se vãzurã singuri, Michael trecu un braţ în jurul taliei lui Evelyn şi murmurã:

— Iubito, ştii ce înseamnã prezenţa ta aici? Nu m-am înşelat în ziua în care am crezut cã vãd în tine fantoma lui Elizabeth, venitã sã-mi dea forţã şi curaj.

Capitolul unsprezece

Dimineaţã, starea de urgenţã era decretatã şi evacuarea zonelor delicate începuse. Era vorba de Kiawah, de Folly Beach, de insula Sullivan şi de tot lanţul de insuliţe din golful Puget Sound. Dupã toate previziunile, ploaia avea sã se abatã la sfârşitul dupã amiezii peste Tacoma. Adevãrata furtunã avea sã lovească

regiunea abia în timpul nopţii.

— O să scăpăm de partea cea mai rea, dar nu foarte mult, remarcă Michael.

După cum promisese, Willie ajunse la conac foarte devreme. Imediat porni la treabă şi îl ajută pe Michael să bată ferestrele în cuie.

Evelyn desenă cu bandă adezivă câte un x pe fiecare geam. În vreme ce-şi continua treaba, se gândea la Alice şi la atitudinea ei ciudată. Ce avea de gând? Fără să ştie bine de ce, Evelyn simţea o nelinişte ciudată.

„Oricum, am să fiu atentă şi dacă, din întâmplare, Alice o să evite să-i mărturisească adevărul lui Michael, am s-o fac eu.”

Ajunsese aici cu gândurile când Michael intră în încăpere.

— Eve, draga mea, ai terminat? Da? E vremea să ne ocupăm de cai. O să ne ia o mare parte din după-amiază.

— Unde îi ducem?

— Andy Valache mi-a propus să-i instalăm în grajdul lui cel nou. M-aş mira ca acela de la Shadows să reziste.

Valache… A, da! Unul dintre jucătorii de la clubul de polo! Tipul acela îndesat şi cu început de chelie care sărbătorise cu ei ieri. De fapt, alaltăieri. Doamne, cât de departe păreau clipele acelea!

Începuseră de o bună bucată de timp să mute caii când norii se sparseră, aducând valuri violente de ploaie. Animalele, speriate deja de vremea proastă, simţind furtuna care se apropia, deveniseră nervoase şi greu de strunit.

— Ai grijă să nu dea şi peste tine!

Evelyn, care tocmai se ferise de o lovitură de copită, lăsase să-i scape această remarcă în modul cel mai natural din lume. Amuzat de replica ei spontană, Michael îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Cai n-au simţul umorului ca tine, draga mea!

— Încep să-mi dau seama.

— Mulţumesc Domnului că eşti atât de tare.

Oricum, oboseala le şterse gustul pentru glume. În afară de teama că nu le ajunge timpul, mutarea animalelor nu era decât una dintre urgenţele de rezolvat. De altfel, ploaia cădea acum în văluri fără întrerupere şi, când reuşiră să vadă caii la adăpost, Evelyn nu mai avea decât o singură idee în minte: să facă o baie! O baie fierbinte cu munţi de spumă care să-i ostoiască trupul îndurerat.

Din păcate, nu era momentul cel mai prielnic. Crepusculul se apropia vertiginos şi Willie, cu blândeţea lui obişnuită, îi părăsi explicând:

— Domnule Michael, domnişoară Evelyn! Am promis surorii mele, care este văduvă, să stau pe furtună cu ea şi copiii. Am să

mă întorc de îndată ce pot.

— Mulţumesc, Willie, pentru ajutor, făcu Michael strângându-i mâna.

— N-aveţi pentru ce, domnule Michael. La revedere şi curaj, răspunse bătrânul şi se îndepărtă.

Mână în mână, Evelyn şi Michael se întoarseră la moară. Erau de acum singuri. Fără să vrea, ea cercetă cu un ochi neîncrezător stejarii bătrâni care mărgineau aleea principală.

La drept vorbind, nu se temea prea tare pentru ei; soarta conacului o neliniştea mai mult. Acoperişul era într-o stare proastă şi vântul furios putea smulge ţiglele sau face chiar stricăciuni mai mari. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut vreun arbore peste clădirea fragilă?

Michael rămăsese preocupat. Cu un ton hotărât, spuse:

— Avem vreme să facem un duş şi să cinăm, înainte să ne întoarcem la conac. Te las să profiţi de baie. Am s-o sun pe mătuşa Sulky ca să văd cum se descurcă. Poate că n-am să mai pot ajunge acolo, după ce începe circul.

Martoră unei asemenea demnităţi, inima lui Evelyn se strânse. Se vedea limpede că Michael ţinea să-şi ascundă neliniştea. Din grijă pentru ea şi pentru ceilalţi. Ceva mai târziu, pe când se usca, aşezată în pat, în faţa tabloului stigmatizat cu chipul lui Elizabeth, Evelyn medita cu ochii în gol. Cât de mult îl iubea pe omul acela extraordinar, plin de forţă şi de blândeţe, cum se mai bucura de tandreţea infinită cu care o ocrotea!

Evelyn simţi nevoia să-şi facă sieşi o promisiune.

„Orice hotărâre am să iau odată ce trece furtuna, n-am să-l trădez pe Michael. Pe el îl iubesc, el e omul cel mai drag mie. Nimeni nu-mi poate spune altfel!…”

Când tânăra coborî treptele, Michael se odihnea pe canapea.

Imediat, Evelyn se gândi la Alice:

— Ce se întâmplă? Sulky şi Alice au probleme?

— Nu, nu încă, dar nu reuşesc să le conving să se refugieze acasă la George.

Se opri. În ochi îi lucea o nelinişte vagă.

— O, Eve, mă simt sfâşiat! Aici? Acolo? Ce să fac? Nu pot să fiu peste tot în acelaşi timp!

Teribil de emoţionată, Evelyn îi trecu o mână prin păr.

— Haide! Judecătorul Clemens o să vegheze asupra lor.

Parcă fără să creadă, Michael ridică din umeri.

— Sper să ai dreptate, draga mea, pentru că şi eu contez pe el.

— Nu-ţi fie teamă, Michael. Acum, hai, la duş, domnule Adams. În timpul ăsta, eu pregătesc ceva de mâncare.

Învins, el o ascultă. Se dovedi o idee bună, dealtfel, pentru

că atunci când reveni, Michael părea mult mai destins. Înfulecară apoi tartinele cu brânză şi unt pe care le pregătise Evelyn, apoi Michael avu o sclipire de geniu şi merse să caute o sticlă de vin vechi.

Insistă chiar să mai pună una în coşul de provizii pe care trebuiau să-l ducă la Shadows. Evelyn se grăbi să protesteze: deja aveau apă, fructe şi biscuiţi.

— Ştii, m-am gândit că n-ar fi rău să verific nivelul râului, făcu el înghiţind cu greu ultima îmbucătură. Cu toată ploaia asta, oricând putem fi inundaţi…

Evelyn tresări, pentru că abia îşi terminaseră cina frugală. În plus, vinul o ameţise uşor, ceea ce nu era deloc de mirare, pentru că practic nu mâncase nimic toată ziua. Preţ de o secundă, îngheţată, îl privi pe Michael trăgându-şi o haină de ploaie.

— Vin şi eu!

El ezită, fără să spună nimic, îi întinse un impermeabil, şi amândoi se cufundară în noapte.

În jurul lor, arborii scârţâiau, şuieraţi de vânt, plângeau. Ploaia dezlănţuită lovea pământul cu zgomot de tobă.

Înspăimântată, Evelyn constată că râul îşi dublase volumul într-o oră.

Bălţile, înghiţite de torent, nu mai existau. Din câmpuri nu se mai vedea mare lucru.

Michael avusese dreptate. Parterul morii şi grajdurile aveau să fie inundate.

„De n-ar mai creşte mult nivelul apei!” îi trecu prin minte lui Evelyn.

Paralizat de spectacolul care se deschidea privirii, Michael rămase mut câteva clipe. Părea indiferent faţă de ploaia care îi biciuia faţa. În sfârşit, declară pe un ton plictisit:

— Mai bine să ne întoarcem în casă. Draga mea, fă-mi o plăcere, ia pachetele pe care le-am lăsat în bucătărie şi o lanternă. Eu o să tai curentul înainte să se întâmple vreo nenorocire.

Când ajunseră în încăperea ce folosise drept adăpost iubirii lui Elizabeth şi Aynsley, Evelyn nu reuşi să-şi împiedice un fior.

„Atâta frumuseţe”, şopti ea către Voce, impresionată de jocurile de umbre pe pereţii lambrisaţi. „Şi Michael! Ce chipeş pare acum!”

Lumina timidă a lămpii îi sublinia trăsăturile bărbăteşti, nobleţea chipului picurat de ploaie.

„Niciodată nu l-am iubit mai mult ca acum”, îşi continuă ea gândul, ameţită de dragoste.

— Michael…

— Draga mea…

Un pic neîndemânatic, ţinând în mână o lanternă, ezită. Apoi surâse, puse obiectul care îi stânjenea mişcările jos şi o înlănţui pe

Evelyn.

— Ai grijă, dragul meu! Sunt udă leoarcă!

Şi chiar când rostea aceste cuvinte, Evelyn se apăsă mai tare de el. Avea nevoie de toată dragostea.

Acolo, în liniştea efemeră a încăperii, Evelyn înţelese că hotărârea ei fusese luată.

„Mâine am să-mi prezint demisia.”

Deşi Resorts America era soluţia ideală pentru salvarea proprietăţii Shadows, ea, Evelyn Lawford, avea să treacă de partea omului pe care-l iubea.

„Aici e locul meu. Dacă o vrea, sunt gata să-l ajut din toate puterile mele.”

În penumbră, Michael surâdea.

— La naiba cu furtunile, cu inundaţiile, cu toate! Eve, eşti atât de frumoasă încât nimic nu mă mai interesează în clipa asta. Draga mea, fără tine nu ştiu ce m-aş face!

Înţelegătoare, ea clătină uşurel din cap.

— Michael… vreau să trec prin toate astea cu tine… E ca o purificare…

Mai târziu, când se descotorosiseră de hainele ude, se aşezară pe una dintre saltelele puse pe podea şi deschiseră sticla de vin.

În clădirea veche, bântuită de curenţi şi scârţâind ca un vas uitat şi el de Dumnezeu în furtună, băură încet nectarul ameţitor. Celebrau un rit al uitării.

— Pentru noi, spuse el, şi pentru Shadows. Sper să scape de furtună.

— Pentru noi, repeta ea, şi pentru Shadows.

Multă vreme, se priviră într-o linişte dulce ca o mângâiere, apoi Michael îşi puse deoparte paharul şi-i luă mâinile într-ale lui.

— Eve, mă gândeam să tac. E adevărat că ne mai rămân nişte probleme de rezolvat, dar cred că a venit timpul să-ţi spun… Eve, vrei să te căsătoreşti cu mine şi să-mi împărţi viaţa, orice s-ar întâmpla?

— O, Michael…

Avea ochii plini de lacrimi, nu-şi credea urechilor. Visul ei cel mai scump chiar avea să se îndeplinească?

— Spune da, draga mea. Spune da. Nu mă lăsa să cred că aceste săptămâni nu au fost decât un episod fără importanţă pentru tine. Că, odată terminată treaba, ai să dispari fără regret şi fără amintiri.

— Niciodată!

— Atunci spune-mi că mă iubeşti, că ai să-mi porţi copiii şi că ruina asta nobilă o să aibă parte de bucurie şi de râsetele de dinainte.

„Doamne!” gândi ea, „iată că spune cuvintele pe care le

aştept de atâta vreme. Le spune el, cel pe care-l aştept dintotdeauna!”

Răvăşită, reuşi să îngaime:

— Da, Michael, da, da, da. Te iubesc... sunt pierdută după tine!

Rămaseră înlănţuiţi multă vreme, în siguranţa iubirii împărtăşite. O fericire teribilă le încălzea inimile.

Apoi, Michael, ridicându-se într-un cot, sărută umărul lucind palid sub raza lămpii şi îi şopti:

— Te doresc, Eve... Te doresc ca un nebun!

Acolo, în noaptea tulburată de apă şi de fulgere, se iubiră fără înţeles.

Evelyn descoperi ameţită că, alături de Michael, plăcerea nu avea limite. În braţele lui puternice, feminitatea prindea un nou contur şi o bucurie de nespus o invada. Era femeie. Totală. Iar el, înnebunit de această revelaţie, fugea pe drumurile voluptăţii ţinând-o puternic de mână.

Când reveni pe pământ, Evelyn vru să-i împărtăşească hotărârea ei, să-i spună că voia să abandoneze proiectul de la Resorts America. Însă era atât de leneşă încât renunţă.

„Mâine. Am tot timpul mâine... De altfel, Michael probabil a şi ghicit.”

Alunecau în somn când el îi murmură la ureche:

— Nu-ţi fie teamă, iubito. Nu ni se poate întâmpla nimic. Suntem în siguranţă aici. Am să veghez eu.

□

Un zgomot asurzitor îi smulse din toropeală.

— Acoperişul! Unul dintre copaci s-a prăbuşit! strigă el în timp ce-şi trăgea pantalonii.

Somnoroasă şi speriată la culme, Evelyn se frecă la ochi să alunge ceaţa. Degeaba. Michael deja dispăruse.

Împrejur, noaptea dădea un concert înfiorător.

Vântul urla, biciuia casa care plângea din toate încheieturile.

Îl auzi pe Michael coborând câte patru trepte odată pe scara principală.

— Michael! Nu te duce! Te rog! urlă ea.

Pentru că nu primi răspunsul pe care-l aştepta, se aruncă pe urmele lui şi, ajunsă la parter, îşi dădu seama că Michael era deja afară. Lugubru, cele două batante ale uşii de la intrare clămpăneau disperate sub apăsarea elementelor furioase.

În ciuda terorii, Evelyn se apropie de peron strigând:

— Michael!...

Era o viziune de infern. În tornadă, ramurile stejarului

secular care veghease până atunci peste casă se răsuceau cu gemete înfricoşătoare.

Când Michael reveni din expediţia lui nebunească, trebui să lupte ca să închidă uşile.

— Am avut dreptate. Una dintre ramurile principale a căzut peste acoperiş, cam în dreptul camerei copiilor.

„Dumnezeule!” gândi ea. „Ce catastrofă! Acum ploaia o să facă şi mai multe stricăciuni.”

— Ce ai de gând să faci? întrebă ea.

— În mod normal, pe scară pot să ajung la breşă.

— Lasă-mă să te ajut.

Michael nu ezită nici o clipă.

— Bine. Adu-mi lanterna şi uneltele.

Fără să pună nici cea mai mică întrebare despre care scara vorbise, Evelyn se luă după Michael. Ajunseră, cu chiu, cu vai, să astupe gaura. Oricum ar fi fost, reparaţia lor grăbită avea să mai limiteze stricăciunile.

Totuşi, Michael rămase teribil de tăcut până ajunseră în dormitor.

— Draga mea, nu te teme. O să fie bine totul.

Îşi însoţi vorbele cu un gest care voia să ascundă neliniştea. Într-o clipă, afişă o figură calmă, dar Evelyn nu se lăsă păcălită nici o clipă. Încă o dată, Michael voia să o liniştească.

— Poate. O să vedem mâine, spuse ea simplu.

□

Un răsărit bolnav bălăcea încăperea când se trezi din nou. Împrejur domnea calmul. Furtuna trecuse.

Însă, abia ieşiţi pe uşa conacului, avură acelaşi strigăt îngrozit: întregul parc era imaginea perfectă a dezolării. Peste tot, ramuri smulse zăceau pe solul sfârtecat de ploaia violentă, printre petale de flori zdrobite. Arbuştii dezrădăcinaţi ofereau ochiului un jalnic spectacol, în vreme ce arborii îşi întindeau către cer trunchiurile dezgolite într-o rugăciune mută.

În privinţa râului Ashley, chiar dacă intrase înapoi în matcă, lăsase şi el pe maluri semnele lamentabile ale unei lupte titanice. Michael privea crispat nenorocirea. Bilanţul se dovedea catastrofal: acoperişul, mai ales, cerea o muncă imposibilă, pentru că amploarea stricăciunilor depăşea cu mult imaginea pe care şi-o făcuseră pe întuneric. Grajdurile nu mai erau decât un morman de ruine.

Dar Evelyn şi Michael abia îşi începuseră cercetările. În mintea ei tulburată se rostogoleau mii de întrebări. Făcu o evaluare rapidă a cheltuielilor de reparaţie: totalul atingea sume ameţitoare. Asigurarea lui Michael putea oare să acopere aceste cheltuieli? Se

temea că nu.

„Dumnezeule!” gândi ea, „cum o să plătească toate astea Michael? Averea n-o să-i ajungă, asta e clar. Poate că acum o să iau din nou în considerare oferta adusă de Resorts America?”

„Tocmai acum, când mă hotărâsem să-i spun că demisionez!”

Începuse să simtă distanţa care se punea între ei. Michael nu mai făcu nici o aluzie la promisiunile de ieri. Preferase să se închidă într-un mutism total. Fără să schimbe vreo vorbă, înlăturară primele gunoaie care le căzură sub mână, priviţi cu nepăsare de pupila cenuşie pătată cu albastru a cerului, apoi se întoarseră la Tacoma. Liniile telefonice fuseseră tăiate şi Michael era nerăbdător să capete noutăţi de la familie. Rulau de o bună bucată de vreme când Michael se întoarse către Evelyn şi spuse pe un ton glacial:

— Ai câştigat. Sunt în stare să-mi recunosc înfrângerea.

Ea simţi sudoarea îngheţându-i spatele.

— Ce vrei să spui?

— Aţi câştigat, tu, George şi Resorts America. Sigur, a trebuit o furtună ca asta să vă ajute, dar asta e. Sunteţi mai puternici, mă înclin. Niciodată nu mi-aş fi imaginat un asemenea final. Totuşi, dacă vrei, fă actul de vânzare. Am să-l duc avocatului meu.

Înţepenită de stupoare, Evelyn avu nevoie de câteva clipe până să bolborosească:

— Să vinzi... Shadows?

— Nu e ţelul pe care l-aţi vizat, tu şi cu George?

— Asta era misiunea mea, dar eu credeam...

— Inutil să mai crezi mult timp. Iubesc Shadows şi aş face imposibilul ca să-l salvez. Nu-mi spune că n-am nici o şansă singur, că n-am să te cred. Imposibilul trece astăzi prin curtea lui Resorts America, asta-i tot.

Ce mai putea ea adăuga? Avea dreptate. Totuşi, încăpăţânată, insistă:

— Poate... Michael! Pentru mine, contezi mai mult decât orice pe lume şi, de acum înainte, nu mai vreau să renunţi la Shadows.

Fără să creadă, Michael o observă o clipă, apoi, cu ochii ţintă la drum, declară:

— Domnişoară Evelyn Lawford, această hotărâre mă costă enorm, dar din păcate nu am de ales.

Capitolul doisprezece

Ea avu un mic sughiţ înecat de lacrimi.

„Doamne! Mă loveşte în plină inimă!”

Ca să se liniştească, aşează o mână timidă peste braţul lui, dar el îi respinse semnul de tandreţe cu brutalitate:

— A, nu! Asta nu! Nu acum! N-aş putea suporta! spuse el aspru.

Răvăşită, Evelyn se refugie în tăcere.

„Cum vrei să-ţi fiu femeie dacă îmi interzici un asemenea gest într-un moment atât de greu? Şi promisiunile noastre? Ce s-a ales de ele? Le-ai uitat deja? Credeai în vorbele tale de ieri seară? Nu pot să cred că ireparabilul s-a produs între noi.”

„Curaj, Evelyn”, veni Vocea din străfunduri.

„Iubirea noastră va şti să treacă de toate greutăţile, de toate greutăţile…”, îi repetă ea ca o litanie speriată.

Din păcate, o altă voce, aceea a instinctul, îi şoptea că, altfel decât Elizabeth, ea nu va putea îndura răceala sufletului lui. Nu, erau mult prea apropiaţi ca să permită slăbirea legăturilor dintre ei în felul ăsta.

Când ajunseră în faţa casei celei mari, Sulky, cu înfăţişare speriată, dădea poruncă după poruncă, una mai confuză decât alta, unei echipe de workeri.

— Dumnezeu fie binecuvântat! Iată-vă! strigă ea.

Era un strigăt din inimă, un enorm suspin de uşurare.

— Veniţi! Să vă fac un ceai! Trebuie să vă spun.

Bătrâna părea pierdută cu totul şi alerga dintr-un loc în altul ca o albină ameţită de fum. Îi trase cu putere în salonul scăpat ca prin miracol de inundaţie.

— Abia am venit de la spital. Ar trebui să v-o spun pe ocolite, dar nu-mi găsesc cuvintele. Alice e bine şi o să poată ţine copilul. Oricum, accidentul i-a lăsat ceva ca… vânătăi. Prostuţa mi-a luat maşina şi o ştergea spre Seattle, când a derapat…

— Un copil? urlă Michael.

Era livid. Cu privirea nebună, se întoarse către Evelyn.

— Ştiai de asta?

Ea clătină din cap în semn de aprobare.

— Mă rugase să nu-ţi spun. Voia să-ţi spună chiar ea.

— Se ştie cine e tatăl? Şi accidentul? Când s-a produs?

În faţa furtunii ameninţătoare, Sulky se arătă de un calm

remarcabil. Cu o voce foarte stăpânită, replică:

— Ieri dimineaţă, înainte de furtună. Copilul? E al lui Lewis Carrol, dar Alice nu vrea să-l mai vadă. Ţine sincer la Don Simon. A încercat să fugă, să se ascundă câteva zile, ca să aibă timp să se gândească serios la situaţia ei.

— O, Doamne! făcu Michael.

— Are nevoie de tot ajutorul nostru, Michael! reluă Sulky.

— Săraca fetiţă nevinovată! De ce a trebuit…

Incapabil să continue fraza, Michael se opri. Timp de câteva minute, rămase nemişcat, aparent ameţit de veste, dar când o văzu intrând pe Patsy cu tava cu ceai, sări în picioare şi strigă:

— Nu, mulţumesc. Eu nu. Fug s-o văd.

Docilă, Evelyn grăbi pasul şi se rugă să nu audă dinspre el vreo obiecţie. Michael n-o împiedică să-l urmeze, însă pe tot drumul străbătut până la spital, nu-i adresă nici un cuvânt.

O găsiră pe Alice cu o figură jalnică. Faţa suptă, încercănată, cu vânătăi şi un braţ în ghips. Abia intrară când ea întrebă cu voce stinsă:

— Mătuşa Sulky v-a spus tot?

Michael se mulţumi să dea din cap. Deja, o strângea la piept, o legăna cu gesturi de infinită tandreţe.

— De ce te-ai ascuns de mine, micuţo? Când mă gândesc că ai trecut prin toate astea singură, mai că-mi vine să turbez!

— Michael… atunci, nu eşti supărat pe mine?

— Cum să fiu! Niciodată! Niciodată, Alice! Haide, puişor, porţi în pântece un Adams. Ce poate fi mai minunat? Chiar dacă rămânem fără Shadows, familia tot n-o să ne-o poată lua!

Evelyn se clătină. Cuvintele acelea o străpungeau. O privea deci ca pe un duşman. Cu ochii plini de lacrimi, se eclipsă discret către sala de aşteptare.

O infirmieră care trecea pe acolo îi arunca o privire blândă. Fără îndoială, credea că pierduse pe cineva drag!

După ce îşi consumă toată ruşinea, Evelyn îşi ascunse faţa în palme.

„Şi ce!” îşi spuse ea. „Poate să-şi închipuie ce vrea! Oricum, nu-i adevărat că mi-am pierdut iubirea?”

Visurile ei în legătură cu minunata căsătorie luaseră sfârşit. Dispăruseră şi copiii cu râs cristalin! Vraja se rupsese… Nu-i mai rămăsese decât amărăciunea fără sfârşit, câteva acte de semnat înainte să plece către alte case, alte misiuni, departe de suferinţă şi ducând-o în suflet pe vecie.

„Cel puţin, Alice e salvată”, gândi Evelyn puţin mai târziu, pe când se chinuia să redevină calmă. „Îi are alături pe ai ei, se poate bucura de viaţă.”

Cu un ton sec, Michael îi întrerupse gândurile:

— Alice vrea să te vadă. Eu mă duc să vorbesc cu medicul

de salon.

— În cazul ăsta, mă duc la ea imediat, dacă nu te deranjează.

Mândră, cu spatele drept, Evelyn păşi pe coridorul lung care trecea pe lângă salonul lui Alice, încercând să-şi compună o figură mai veselă, însă, ajunsă la uşă, ochii i se întunecară din nou.

— Evelyn! Iartă-mă că n-am avut răbdare! Ar fi trebuit să te las să-i spui tu lui Michael! scânci fata.

— Voiam să-i spun, Alice. Dar circumstanţele au hotărât altfel. Nu mai contează acum. Michael ştie să vă păzească – pe tine şi pe copil.

— Da. Totuşi, mi-e teamă că l-am pierdut pe Don. Pe când fata rostea ultimele cuvinte, o lacrimă i se rostogoli peste obrazul palid.

— Încă nu-l acuza. Sunt convinsă că, dacă te iubeşte cu adevărat, o să te ierte, răspunse Evelyn.

La această idee, o sclipire de fericire străluci în ochii lui Alice.

— Evelyn, spuse ea, fă şi tu la fel pentru Michael. Acum se poartă groaznic cu tine, aşa-i. Ştii bine ce înseamnă Shadows pentru el. Ai încredere în el, te iubeşte sincer. Ţi-o pot spune, îl cunosc destul de mult. O să se aranjeze totul.

— Mă tem că nu. Niciodată n-o să înceteze să mă bănuiască.

— Greşeşti. O să aibă teribil de multă nevoie de tine!

Zdrobită de tristeţe, Evelyn dădu din cap.

— Nu, Alice. Sunt hotărâtă. Nu-mi rămâne decât să mă întorc la Seattle. Munca mea aici s-a terminat.

Zgomotul uşii o făcu să tresară. Se întorsese Michael. Fireşte, auzise ultimele cuvinte…

„Încă o dată, soarta se încăpăţânează să ne separe”, gândi ea deznădăjduită.

Apoi, brusc, furia mătură resemnarea. „Să tragă ce concluzii o vrea! În fond, nu mă acuză el de cele mai mari răutăţi de pe pământ?”

— Alice, doctorul Corn a insistat să te odihneşti cât mai mult posibil. O să te lăsăm, draga mea.

Când fu rândul lui Evelyn să o sărute, Alice o întrebă:

— O să te mai văd, Eve?

— Nu cred că foarte curând, dar am să-ţi scriu – dacă îmi promiţi să faci şi tu la fel.

Tocmai ieşiseră pe coridor, când Michael izbucni:

— Atunci, o ştergi, acum, când ţi-ai atins scopurile, după ce m-ai sedus! Bravo! Ce joc de scenă! Te felicit! O, ce de false jurăminte şi tremurături de glas!…

Înţepată de nedreptatea pe care i-o făcea, Evelyn îl înfruntă:

— Da, plec, pentru că ruina aceea de casă valorează în ochii tăi mai mult decât mine. Pentru că eşti atât de legat de trecut încât viitorul pentru tine este un lucru imposibil. Pentru că renunţi la toate visurile tale.

Din păcate, el nu o ascultă, stăpânit de furie.

— Şi eu care credeam că semeni cu Elizabeth! Cât mă mai înşelam! Ea a făcut totul ca să salveze Shadows, dar tu, tu nu te-ai gândit numai la munca ta, la prestigiul societăţii tale!

O clipă, Evelyn se feri să răspundă, apoi, cu voce îngheţată, declară:

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai conduce la mătuşa ta ca să-mi iau lucrurile.

El o ascultă şi nu suflă nici un cuvânt până în clipa în care Jaguarul ajunse în faţa casei mătuşii Sulky.

— Mă întorc la Shadows. Mai am o mulţime de treburi. Te las, deci, Evelyn, dacă asta e dorinţa ta.

Prea nefericită, prea furioasă, ea nu dădu atenţie notei de tristeţe care gâtuia vocea lui Michael.

— Mulţumesc, făcu ea simplu.

Când veni să-i deschidă portiera, mâinile lor se atinseră o clipă. Senzaţie fină, fabulos de ameţitoare, înfricoşător de efemeră.

Evelyn rămase acolo, siluetă fragilă şi solitară privind la Jaguarul care se îndepărta cu un zgomot infernal.

Scurtă cât mai mult despărţirea.

Îi datora un telefon lui George.

— Michael a hotărât să vândă, spuse ea repede după ce se asigură că la celălalt capăt era persoana care trebuia.

— Nu mai spune! se auzi vocea plăcut surprinsă a lui George.

— Lasă felicitările şi ascultă până la capăt!

— Bine, bine… Dar văd că eşti puţin cam agitată.

— Şi tu ai fi la fel dacă ai şti ce s-a petrecut de aseară până acum.

— Ce?

— Shadows e o ruină! Avem nevoie de un vagon cu bani să punem totul în ordine…

— Şi crezi că Charley o să se răzgândească? făcu neliniştit George.

— Nici pomeneală!

— Atunci, care-i problema?

— Chiar nu înţelegi? Michael a sperat până în ultima clipă să-şi răscumpere proprietatea. Acum îi este imposibil.

— I-ar fi fost imposibil oricum.

— Niciodată nu crezi într-un coşmar până ce nu-l vezi împlinit, făcu ea întristată.

— O să se obişnuiască. Mai ales cu tine alături…

— Asta-i o altă problemă. Noi… nu prea mai suntem împreună…

— Cum?! De ce?

— Am devenit brusc exponentul dezastrului, recunoscu îndurerată Evelyn.

— Dar e o prostie…

Fără să-i mai dea timp să-şi continue ideea, Evelyn spuse pe un ton care nu suferea discuţii:

— Mă întorc în Seattle chiar acum. Avocatul nostru o să vă aducă contractul de vânzare în câteva zile.

George rămase şocat câteva clipe, apoi răspunse:

— Evelyn, nu ştiu ce s-a petrecut între voi, dar, după părerea mea, faci o mare greşeală.

În ciuda eforturilor, Evelyn nu reuşi să-şi reţină un smiorcăit:

— Poate. Din nefericire, nu văd ce-aş putea să mai fac.

Ca şi George, Sulky se arătă foarte discretă şi nu puse nici o întrebare referitoare la motivele ei.

— O să-mi lipseşti, Evelyn. Nu uita să vii să mă săruţi când mai treci prin Tacoma, spuse ea îmbrăţişând-o afectuos.

□

A doua zi după-amiază, Charley o primi cu gesturi de bucurie.

— Ştiam eu că ai să reuşeşti, fetiţo! Bravo! De altfel, planurile tale sunt absolut remarcabile. Te felicit.

Evelyn dădu din cap plictisită.

— Aş vrea, totuşi, să faci nişte modificări…

O secundă ea ezită. Petrecuse noaptea reflectând. Dacă Michael voia să vândă, era dreptul lui. Banii de care dispunea nu-i permiteau să redea proprietăţii Shadows strălucirea de altădată. În acelaşi timp, Evelyn se revoltă la ideea că ar fi putut fi lipsit de conac.

— Doresc că actul notarial să precizeze că familia Adams – mai ales Michael Adams – să-şi păstreze clădirile existente. Vom restaura conacul şi vom avea dreptul să folosim parterul pentru sala de conferinţe, de două ori pe lună. În ceea ce priveşte vizitele plătite, cu ghid, vor putea avea loc de două ori pe săptămână. Pe de altă parte, noi vom avea întâietate la cumpărare în cazul în care Adams doreşte să vândă vreo clădire. Atât.

Acest program smulse un strigăt de surpriză lui Charley.

— Nu-mi pare prea ortodoxă treaba asta, Evelyn. Nu sunt sigur că pot accepta!

— Sper să poţi. Resorts America a făcut întotdeauna dovadă de nobleţe faţă de partenerii ei. Oricum, dacă aceste dispoziţii îţi par de neacceptat, am să mă văd obligată să-mi prezint demisia.

Charley acceptă acest plan nou, dar nu fără să se codească.

— Doresc ca toată lumea să fie mulţumită, spuse el. Eşti îndrăgostită de Michael Adams, aşa-i? Nu te-am mai văzut comportându-te în felul ăsta.

Deloc intimidată sau jenată, Evelyn încuviinţă.

— Deşi… totul s-a terminat între noi. Aş avea să-ţi cer o favoare, Charley. Dă-mi o altă misiune… cât mai departe posibil.

□

Plecă în Oregon unde petrecu trei lungi săptămâni muncind la un proiect simplu, apoi, la întoarcerea la Seattle, cedă argumentelor lui Charley care îi recomandă pe un ton de poruncă o vacanţă.

Pe scurt, sări într-un avion cu destinaţia Londra, unde o aşteptau tatăl ei şi Dona.

Timp de zece zile, rătăci pe străzile animate ale capitalei. Un adevărat coşmar! La fiecare colţ de stradă credea că recunoaşte silueta lui Michael şi inima înspăimântată îi bătea nebuneşte.

Nici o clipă, suferinţa nu o părăsi şi, când ajunse din nou acasă, Evelyn era gata să jure că nu avea să se vindece niciodată de Michael Adams.

Cu toate astea, două scrisori o aşteptau la Seattle: una de la Michael, cealaltă de la Alice.

Superstiţioasă, o deschise întâi pe cea a fetei:

„Dragă Evelyn, îţi trimit o grămadă de veşti minunate. Încă nu-mi vine să cred, dar ai avut dreptate în legătură cu Don. A suferit teribil. Totuşi, nu i-au trebuit mai mult de câteva zile să se întoarcă şi să-mi spună din nou că mă iubeşte. M-a cerut în căsătorie, Evelyn! Vrea chiar să recunoască copilul!

Nunta noastră va fi celebrată în preajma Crăciunului şi sper să fii şi tu acolo. Apoi, voi merge cu el şi voi începe nişte cursuri particulare până la naşterea copilului. Anul viitor, banii care îmi revin din vânzarea proprietăţii Shadows vor fi suficienţi ca să îngrijesc copilul. O să-mi reiau studiile.

Evelyn, sunt atât de fericită, şi o mare parte din fericirea asta ţi se datorează. Fără sfaturile tale, cum aş fi avut oare curajul să mărturisesc lui Don adevărul? Să ştii, însă, că nu am decât o singură supărare: faţă de tine şi Michael. Pare atât de trist în clipa asta, chiar dacă modificările pe care le-ai adus proiectului l-au încântat. Ştiu că-i lipseşti enorm.”

Câteva cuvinte afectuoase încheiau această scrisoare.

Rămânea, acum, cea a lui Michael, pe care Evelyn o deschise cu mână tremurândă:

„Draga mea,

Cum să-ţi mulţumesc? Când am înţeles frumuseţea cadoului tău, m-am blestemat! Nu trebuia să-mi pierd capul şi să te alung! De atunci, am încercat de multe ori să dau de tine, fără rezultat. Telefonul nu încetează să sune într-un apartament aparent gol. Evelyn, la întoarcerea ta, sună-mă să-mi spui că mă ierţi, că accepţi să împărţi viaţa cu mine."

Semnase în grabă „Michael" cu un post-scriptum mâzgălit care spunea: „Draga mea, ştii cât de mult te iubesc?"

Multă vreme, cuvintele acelea îi dansară în mintea înfierbântată. Nostalgia luă proporţii înspăimântătoare. O dorinţă nebună o bântuia. Ar fi vrut să alerge pe jos până la Tacoma. Neîncrederea, însă, o oprea.

Neîncredere foarte de înţeles, de altfel. Michael nu voia cumva să-şi bată joc de ea, acum când avea conacul? Ar fi reacţionat el altfel dacă ar fi pierdut totul?

Cu toate astea, nu voia să termine atât de uşor cu Michael Adams.

Reflectă la proiectul nou care îi fusese încredinţat când, a doua zi dimineaţă, Charley o chemă la biroul lui.

— Lucrările la Shadows au început abia de trei zile şi au şi apărut problemele. De altfel, Adams nu vrea să lucreze decât cu tine. E un tip imposibil. Ai să abandonezi proiectul de acum şi ai să fugi la Tacoma chiar mâine.

— Mâine?... Dar e sâmbătă!

Charley nu voia să audă nimic. Cu faţa împietrită, se încăpăţână să repete:

— Îmi pare rău, fetiţo. Afacerile sunt afaceri! Ai să te duci.

Sfâşiată între nelinişte şi nerăbdare, Evelyn îşi făcu bagajele.

Cum îi mai bătea inima când se apropia de poarta cu grilaj a bătrânei proprietăţi! Fericirea îi era pătată de o teamă surdă resimţită ca un nod în stomac. Încântată, regăsi măreţia locului, arborii bătrâni şi atmosfera vrăjită ca nicăieri. Conacul prinsese să se schimbe. Pe faţadă se căţărau schelele, semn că renovarea începuse.

Dar nu era nimeni împrejur.

„Pariez că Michael e la moara veche", îşi spuse ea. „Oricum, am să profit de asta ca să mă plimb până acolo singură."

Cu paşi leneşi, intră în salonul cel mare, martor al primului sărut schimbat cu Michael, regăsi locurile acelea scăldate în lumina lăptoasă a soarelui încă somnoros.

Instinctiv, se îndreptă către oglinda cea mare care le surprinsese dânsul în prima zi a lor, străini deja prizonieri în plasa iubirii.

O clipă, se contemplă în tăcerea fragilă când Michael apăru

ca o umbră din adâncuri.

„Doamne!” făcu ea surprinsă, cotrobăind disperată după Voce. „Cât îmi e de drag. Ca niciodată.”

Primul cuvânt îl rosti însă el.

— Până la urmă te-ai hotărât să te ţii de promisiune.

— Nu înţeleg la ce faci aluzie. Charley mi-a spus că pur şi simplu nu vrei să-ţi explici problemele decât în faţa mea.

Cu ochii arzând de o febră pe care ea nu îndrăznea să o numească, Michael se apropie un pas, apoi altul…

— Haide, Evelyn! N-ai nici cea mai mică idee? Ai uitat promisiunile noastre în furtună? Mi-ai dăruit un da etern, Evelyn Lawford. Nu ne-am hotărât noi să ne dăm viaţa acestei clădiri?

— O, te rog!…

Iată că exprima din nou marea lui obsesie: Shadows. Ce să facă? Să-i întoarcă spatele? Să se arunce în braţele lui?

— Drept cine mă iei, Eve? Drept unul care abia aşteaptă să te îmbrăţişeze? Chiar asta şi sunt!

— Nu, Michael, nu! Dacă reuşeşti să mă convingi că ai fi avut aceeaşi reacţie dacă ai fi pierdut conacul, poate. Din păcate, nu cred. La ce bun?

— Spune-mi, draga mea, dacă Aynsley şi-ar fi recunoscut greşeala, nu ţi-ai fi dorit ca Elizabeth să-i ierte nebunia?

— O, ba da. Ştii bine.

— De ce nu arăţi aceeaşi generozitate şi faţă de omul care te iubeşte, Eve?

Brusc, neînţelegerile, temerile, încăpăţânarea lor, toate îi părură atât de prosteşti!

„Ce importanţă are dacă Michael iubeşte atât casa asta?” Iubitul ei era acolo şi îşi deschidea larg braţele.

— Michael, dragul meu!… Iartă-mă… Am greşit când am plecat.

În clipa următoare, se aruncă la pieptul lui.

— Eve, nu pot trăi fără tine… dacă vrei, o să locuim într-un apartament. Tu eşti singura mea bucurie.

Aceste cuvinte şterseră şi ultima urmă de îndoială. Îi recunoscuse dragostea lui. Cât de liberă se simţea, şi uşoară şi fericită… „Fericită.”

— Dacă n-ai fi căzut în capcana pe care ţi-am întins-o eu ajutat de Charley, aş fi venit să te caut la Seattle şi te-aş fi adus aici cu forţa!

— Capcană? Charley era la curent?

El nu răspunse. Mâinile îi alergau peste trupul ei, mângâind curbele voluptoase ale sânilor. Un parfum magic îi învăluia.

— Eve! Bârlogul meu ne aşteaptă şi are atâta nevoie de tine, iubito! Vii?

— Da, Michael, da! Dar nu uita. Pasul ăsta ne face să intrăm

în istorie. Ceea ce înseamnă că viitorul ne aparţine, făcu ea depunând un sărut ştrengar peste buzele lui zâmbitoare.

EPILOG

Dar nu îndrăzniră să anunţe căsătoria lor decât un an mai târziu, când renovările se încheiaseră.

Conacul îşi schimbase complet înfăţişarea. Rămăsese, fireşte, clădirea de dinainte, cu portal şi scară dublă la intrare, grădina din spatele casei păstra cele două bazine cu înfăţişare sălbatică, însă întregul părea să fie altul.

Dispăruse aerul învechit, de ruină, acela care dădea ansamblului impresia de piesă de muzeu.

Zidurile se ridicau acum puternice, lucind în nuanţa fildeşului tânăr; până şi malurile râului, discret îndiguite, lăsau acum impresia de nou.

Undeva, departe, pierdute în vegetaţia bogată, dincolo de perdeaua arţarilor bătrâni, se înălţa hotelul cu o sută de camere visat de George.

Dacă nu ar fi fost parcul atât de larg şi de împădurit, prezenţa acelei construcţii moderne ar fi stricat, într-adevăr, impresia de istorie care îmbrăţişa conacul. Aşa, cu liziera strecurată ca un paravan, hotelul abia dacă se ghicea, şi asta numai ochiului care ştia să caute.

Biserica familiei Adams, deşi nu intrase în planul lui Charley God fiindcă nu mai aparţinea demult proprietăţii Shadows, fusese şi ea reconstruită. Michael acoperise o parte din cheltuieli din banii lui, iar restul îi acceptase de la Societatea de Conservare a Imobilelor Vechi, al cărei preşedinte era. Finanţase multă vreme alte proprietăţi cu situaţie asemănătoare – acum venise timpul să facă şi pentru el ceva.

Ruina romantică a bisericii – cum se exprimase odată George în faţa lui Evelyn – se înălţa acum mândră la marginea parcului şi numai viţa sălbatică lăsată înadins pe gardul de piatră stătea martoră a lucrurilor trecute.

În ziua aceea, sfârşitul verii se juca în turla zgomotoasă a

bisericii cu sclipirile unui soare binevoitor. Mulţimea adunată afară aştepta ca, din clipă în clipă, fericita pereche să iasă dincolo de prag. Evenimentul părea să-i tulbure pe toţi, pentru că nimeni nu-şi găsea locul.

Nu după mult timp, aşteptarea lor fu răsplătită. Evelyn, într-o rochie albă ale cărei voaluri se adunau în spate într-o trenă discretă, ieşi la braţul lui Michael. Pe chipul lor se citea fericirea, mulţumirea unui vis împlinit după atâtea primejdii.

Clipa se umplu de petale albe zburătăcind şăgalnic peste capetele lor şi de urale. Clopotul din turlă adăuga sunetul lui sobru bucuriei de afară.

Fără să rostească nici un cuvânt, cei doi încălecară pe caii ţinuţi de dârlog de bătrânul servitor Willie îmbrăcat astăzi cu hainele lui cele mai bune. Evelyn, pentru că rochia o împiedica să călărească bărbăteşte după cum era obişnuită, trebui să accepte poziţia amazoană, cu amândouă picioarele de aceeaşi parte a şeii.

Îndemnară caii şi porniră pe aleea care, după ce se înfunda în liziera parcului şi alerga o jumătate de milă, ajungea să se prăbuşească obosită la picioarele treptelor duble de piatră albă ale conacului. Toţi ceilalţi invitaţi se grăbiră să-şi găsească loc în maşinile trase discret la marginea drumului.

Caii mergeau la pas, aproape lăsaţi în voie, pentru că Evelyn şi Michael, cu totul neatenţi la drum, se sorbeau din priviri. Aşa cum arătau acum, păreau mai mult ca niciodată încărnarea perechii legendare. Elizabeth şi Aynsley făcuseră şi ei, cu siguranţă, acelaşi drum călare, înveşmântaţi la fel şi cu acelaşi foc în priviri.

Mai mult, Evelyn se confundă perfect cu femeia aceea teribilă, rămasă în memoria ultimului ei urmaş ca un ideal. Ideal neatins de nici o femeie pe care o cunoscuse, dar care fusese întrupat de ea.

□

Ceva mai târziu, petrecerea începuse. În spatele casei se pregătiseră mese lungi, adăpostite sub umbrare de pânză azurie. Patsy, cea care făcea minuni în bucătăria mătuşii Sulky, îşi luase acum în serios rolul de dirijor. Cu gesturi discrete dar ferme, îndemna ospătarii şi le arăta locul unde să ducă tăvi încărcate sau lădiţele de lemn vechi adăpostind sticle de vin preţios.

Soarele trecuse uşor de mijlocul cerului când festinul oficial se termină. Lumea se împrăştie în grădină, în grupuri mici şi gălăgioase.

Michael, la braţ cu proaspăta lui soţie, încerca zadarnic să se plimbe pe malul râului. La fiecare pas erau opriţi şi un nou potop de felicitări se revărsa din grupurile înşirate în drumul lor.

— Ai văzut, Michael, că până la urmă s-a rezolvat totul?

Evelyn întoarse privirea şi îl găsi zâmbind mândru pe Charley God, patronul ei de la Resorts America. În atmosfera de acolo, Charley, corpolent şi cu părul alb, cu buzele destinse în surâsul lui care trăda siguranţă de sine, părea un adevărat stăpân al locurilor, un nobil călcând cu importanţă pe pământurile sale.

— Charley! făcu Evelyn cu un zâmbet răutăcios. Nici acum nu eşti în stare să vorbeşti despre altceva decât despre afaceri? De ce nu te distrezi şi tu ca ceilalţi?

— Ba mă distrez, draga mea, ba mă distrez. Şi ştii ce mă bucură cel mai mult? Fireşte, în afară de căsătoria voastră.

— Ce? întrebă fără rost Michael.

— Casa asta teribilă, răspunse Charley arătând cu paharul de whisky în direcţia conacului. Ştii, dacă mă gândesc bine, restul nici nu mai contează.

— Cum aşa?

Evelyn porni la pas uşor, urmată la braţ de proaspătul ei soţ şi, la un pas distanţă, de bărbatul jovial care-i fusese, până mai ieri, patron.

— Vezi tu, declară Charley, renumele lui Resorts America practic s-a dublat de când am terminat renovările. Proprietari care, asemenea lui Michael, nici nu voiau să audă de noi, acum ne caută disperaţi să ne pună pe tava casele lor ameninţate cu ruina.

Apoi, după o clipă de gândire, continuă pe ton scăzut:

— E drept, hotelul din spatele parcului aduce nişte beneficii pe care nu le pot neglija, însă câştigul venit de pe urma închirierii sau vizitării conacului a devenit fără importanţă. Reclama pe care am căpătat-o aici ne-a atras clienţi la care nici nu speram.

— Mă bucur pentru tine, Charley, spuse zâmbind politicos Michael. Sper însă să nu începi să ne bombardezi cu planurile tale cele noi.

— Nici pomeneală. De fapt, nu prea ştiam cum să ajung la adevăratul subiect. Copii… Charley God vrea să vă facă un cadou.

— Un cadou? făcu mirată Evelyn, bună cunoscătoare a obiceiurilor patronului ei.

— Mă gândeam că, tineri căsătoriţi fiind, vă trebuie ceva mai multă linişte şi intimitate. De aceea, am renunţat la planurile mele pentru conac. N-o să vă mai deranjeze nimeni, nici cu congrese, nici cu turişti obraznici. Chiar mâine am să dau avocatului însărcinarea să regleze actele.

— Stai, stai, rosti încurcată Evelyn, ridicând o mână ca pentru a-l opri din mers. Mai spune o dată, că mie una nu-mi vine să cred.

— Încercam să vă spun că proprietatea, toată până la lizieră, vă aparţine pe de-a-ntregul. Puteţi ieşi de acum la plimbare fără să mai daţi nas în nas cu tot felul de necunoscuţi.

— O, Charley, eşti un tip grozav! exclamă Evelyn şi se aruncă de gâtul lui, înecându-l într-un potop de voaluri.

— Hopa, că nu l-am mai văzut pe şeful nostru într-o situaţie ca asta.

Surprinsă, Evelyn se desfăcu din îmbrăţişare şi privi peste umăr. La câţiva paşi mai încolo, cu câte un pahar în mână, zâmbeau maliţios doi bărbaţi.

Yul, cel care rostise cuvintele de mai înainte, era un tip înalt, subţire şi cu privire aprinsă, ascunzând în ea promisiuni vesele.

— Yul, Dan, mă bucur că aţi reuşit să ajungeţi şi voi, făcu bucuroasă Evelyn.

Apoi, întorcându-se spre Michael, continuă:

— Iubitule, ei mi-au fost multă vreme coechipieri. Ultima dată am lucrat împreună la proiectul de pe insula Langley. Ştii, atunci când ne-am certat noi pentru prima dată, îi şopti ea la ureche.

— Hai, să fii fericită, puişor! spuse vesel şi roşu la faţă Dan Taracy, cu ochii la fel de surâzători ca întotdeauna.

Ridică paharul cu whisky şi aşează o palmă peste pântecul rotunjit binişor. Privind către Charley God, rosti cu o voce rugătoare:

— Nu te supăra, şefule Beau şi eu un pahar, măcar acum.

— Fii liniştit, Dan, azi e petrecere, făcu Charley, după care se încruntă în glumă: Dar mâine să nu-mi spui că te doare capul şi că nu poţi munci!

— Nici o grijă, şefule, râse Yul. Am eu grijă de el.

— Da!... Cu asemenea paznic, nici n-ar trebui să-mi fac probleme!

La tonul insinuant al lui Charley, grupul izbucni în râs.

— Dar acum, gata, băieţi! Hai să-i lăsăm pe tinerii căsătoriţi să-şi tragă sufletul!

Cu un gest de parcă ar fi vrut să măture prezenţa inoportună, Charley God se îndepărtă, însoţit de cei doi bărbaţi înveseliţi.

În sfârşit, o clipă de linişte! Evelyn trase aer în piept, cuprinsă de o fericire surdă. Se îndreptară la braţ pe aleea dintre cele două bazine cu nuferi.

La celălalt capăt se ridica un podium discret pe care se afla o trupă de muzică atacând un slow. În faţă, sprijinit de microfonul cu picior înalt, aplecat uşurel în faţă şi cu figura întoarsă într-o parte pentru a-şi feri privirile de perdeaua părului lung, Kurt îşi făcea auzită plăcuta lui voce răguşită şi tristă.

— Îl mai ţii minte? întrebă Michael, zâmbind blând.

— Pe cine? făcu Evelyn, apoi, urmărind direcţia în care privea bărbatul: Pe Kurt? Cum să nu!

— Ţi-am zis că o să aibă viitor băiatul ăsta! Acum câteva zile a luat legătura cu mine un impresar. Vrea să facă din el o stea.

— Şi nici nu m-aş mira să reuşească. Are stofă. Numai că…

— Numai că?… o întâmpină Michael curios.

— Prea e tragic. Nu ştiu de ce, dar îmi face tot timpul impresia că se gândeşte la moarte…

— Aşa sunt artiştii, dragă, şopti Michael, aplecat la urechea ei. Am cunoscut odată un scriitor care trăia cu senzaţia morţii iminente. Şi, ştii, curios lucru, asta îl făcea să scrie minunat!

Discuţia lor, care luase periculos un ton lugubru, fu întreruptă de un râs şăgalnic. Întoarseră privirile ca să întâlnească figura destinsă a Madiei.

— Dragilor, păreţi atât de serioşi! Mai relaxaţi-vă! În fond, e nunta voastră!

— Madia, mă bucur să te văd aici! exclamă Evelyn, dezlipindu-se de Michael şi făcând un pas înainte ca s-o sărute pe obraz.

Madia o cuprinse în braţe şi îşi apăsă obrazul de al ei, apoi, ţinând-o de umeri, o îndepărtă ca s-o privească în ochi.

În anul care trecuse, cele două femei legaseră o prietenie dincolo de aparenţe. De multe ori, singure în casa mare, rămăseseră seara în faţa focului din şemineu, făcându-şi confidenţe.

Într-o zi chiar, Evelyn o dusese la moara cea veche, pe când Michael era plecat cu treburi în oraş. Acolo, îi arătase tabloul cu chipul lui Elizabeth şi reacţia Madiei fusese extraordinară. După o clipă de stupoare, ea începuse să-i pipăie trăsăturile feţei, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de existenţa reală a lui Evelyn.

Gesturile ei insistente îi adusese o răbufnire de căldură în trup, aproape la fel cu cea stârnită de Michael în timpul îmbrăţişărilor lor secrete. Se ferise atunci, dar lucirea din ochii Madiei pecetluise o relaţie de care mai târziu aveau să se bucure fără ştirea nimănui.

— Cum să nu fiu prezentă la un asemenea eveniment? Tocmai eu?! susură Madia la urechea ei.

— Domnişoară Mangalen, mai sunt şi eu pe aici! remarcă amuzat Michael. Şi, dacă soţia mea nu are nimic împotrivă, nu mi-ar strica o îmbrăţişare formală.

Cu gesturi vioaie, Madia îl sărută pe amândoi obrajii, apoi, luând un pahar de pe tava unui chelner în trecere, spuse cu voce tare:

— În sănătatea mirilor!

Un cor de urări asemănătoare se auzi din preajmă, venind dinspre grupurile preocupate până atunci de nimicuri mondene.

Perechea de îndrăgostiţi zâmbi încurcată, apoi se îndepărtă agale.

Seara veni pe nesimţite. Muzica încetase de o bună bucată de timp şi grupurile se mai răriseră. În scurt timp, grădina din spatele casei se linişti şi luminile se aprinseră în salonul în care îşi găsiră refugiul membrii familiei Adams. Petrecerea se transformă într-o serată de familie în care cu toţii se răzbunau pe ziua petrecută mereu în compania altora. Acum aveau destulă vreme să stea împreună.

În salonul cel mare, arătând acum la fel de strălucitor ca în urmă cu două sute de ani, se strânsese întregul clan.

Aşezată pe sofaua elegantă, mătuşa Sulky chicotea veselă în braţe cu un copil înfăşat şi nehotărât dacă să plângă sau să gângurească. Alături, în picioare, o pereche tânără urmărea cu priviri îndrăgostite cele ce se petreceau pe sofa.

— Mătuşă Sulky, îl oboseşti prea mult! spuse zâmbind Alice. Cred că ar fi mai bine să-l duc înapoi în pătuţul lui.

— Lasă-l, dragă. Poate aşa o să ţină şi el minte evenimentul ăsta.

Replica aparţinea lui Don, care se grăbi să-şi sărute pe tâmplă soţia pe care o ţinea de după umeri.

Căsătoria lor dura de aproape un an şi Alice, forţată odată să o definească dinaintea familiei, recunoscuse că era lucrul cel mai minunat care i se întâmplase vreodată. Venirea copilului pe lume, departe de a strica frumuseţea căsătoriei lor, le adusese un plus de fericire.

Îl botezaseră Michael, ca pe unchiul. În felul ăsta înţelesese Alice să mulţumească omului căruia îi datora o iubire ciudată şi profundă.

— Ba nu, Don. Cred că Alice are dreptate, făcu mătuşa Sulky, cuprinsă brusc de grijă. Cu ăştia mici nu te joci. Sunt ca porţelanurile. Şi crede-mă, la porţelanuri mă pricep.

Replica ei stârni un hohot din partea judecătorului Clemens care se întorcea cu un pahar de punci pentru protejata lui.

Atunci, pe uşile mari date de perete, intră George, la braţ cu roşcata Lilith. Uşoara roşeaţă din obrajii lui şi flăcările din privirile soţiei demonstrau că abia terminaseră una dintre veşnicele certuri care le măcinau căsnicia de un an încoace.

— George, făcu Lilith, încercând să pară măcar indiferentă dacă nu bine dispusă. Adu-mi, te rog, şi mie un pahar de punci.

Bărbatul se desprinse, parcă uşurat, de la braţul ei şi porni spre celălalt capăt al încăperii, zâmbind chinuit în treacăt grupului adunat în jurul pruncului.

Rămasă singură, superba roşcată, care alesese pentru ocazie o rochie lungă cu reflexe metalice, mulată şi cu un decolteu

apreciabil, se îndreptă leneşă spre şemineu. Acolo, preocupată de un voal al rochiei albe care se încăpăţâna să rămână rebel, stătea uşor încruntată Evelyn.

— Felicitări, draga mea, făcu Lilith pe un ton care se voia politicos, dar care nu reuşea să sune decât sarcastic. Deci, până la urmă, ai reuşit.

Evelyn, uşor surprinsă, ridică privirea şi încetă să se mai preocupe de rochie.

— Lilith, arăţi superb, răspunse ea, de parcă n-ar fi înţeles răutatea. Dar asta nu-ţi mai foloseşte la nimic.

— Ce vrei să spui? şuieră roşcata.

Evelyn se sprijini cu un cot de placa de marmură a şemineului şi cu cealaltă mână luă paharul de punci pe care-l lăsase o vreme deoparte.

— Vreau să spun că ar trebui să încetezi cu răutăţile astea gratuite faţă de mine. Ştiu, nu m-ai suportat de la început. M-ai considerat o rivală, uitând că Michael nu-ţi mai putea aparţine. Ai renunţat la el din ziua în care te-ai căsătorit cu George. Acum nu mai poţi decât să regreţi. Dacă ştiu eu bine, Michael încă te mai voia atunci când ai făcut pasul ăsta.

Mânioasă, Lilith îşi muşcă buzele.

— Încă nu s-a terminat, fetiţo! făcu ea cu flăcări în priviri. V-aţi căsătorit voi, dar încă n-aţi plecat la capătul pământului! Câtă vreme sunt aici, ai să fii permanent în primejdie să-l pierzi pe Michael. Am să am grijă să nu-ţi fie prea moale!

Foarte calmă la început, apoi cuprinsă brusc de o inspiraţie care părea să o înveselească, Evelyn şopti:

— Se vede cât colo că nu mă cunoşti, Lilith. Nici ţie n-o să-ţi fie moale cu mine…

Şi, în clipa următoare, răsturnă conţinutul paharului ei în decolteul violent al roşcatei.

Reacţia ei fu teribilă. Aruncă un strigăt revoltat, dădu un pas înapoi, se aplecă în faţă ca pentru a stăvili şuvoiul de alcool, apoi fugi din salon plângând şi lăsând o dâră cu miros înţepător peste covorul scump de Asia.

Preţ de o clipă, în încăpere se lăsă o linişte de mormânt. Motivul fusese strigătul roşcatei, dar de îndată ce înţeleseseră cele ce se petrecuseră, cu toţii izbucniră în râs. Aparent, nimeni nu era deranjat de incidentul al cărei victimă fusese frumoasa scorpie.

La o oarecare distanţă, Michael, stând în picioare alături de George şi ţinând o mână în buzunar, făcu un semn cu bărbia către uşa prin care ieşise în trombă soţia vărului lui.

— Mi se pare că nevastă-ta a păţit oarece.

Amuzat, George sorbi din paharul de punci destinat până cu o clipă în urmă soţiei lui.

— Cred că ai dreptate, vărule. A început să păţească.

Michael se întoarse pe jumătate către el, îl privi în ochi şi îl întrebă:

— George, iartă-mă că mă bag în treburi delicate, dar greşesc eu când am impresia că ai probleme în familie?

— Nu, nu greşeşti deloc, răspunse George pe un ton indiferent. De când Evelyn s-a mutat la tine, acum un an, Lilith parcă a turbat. Aproape că nu trece o zi să nu mă cert niţel cu ea. De fapt, ea se ceartă cu mine…

— Ştii, George, mă pui într-o situaţie delicată, înţeleg că motivul necazurilor tale sunt eu.

— Linişteşte-te, Michael. Motivul este Lilith. Ştii doar că nu a renunţat niciodată la tine. În realitate, nu ţine neapărat să te aibă. I-ar ajunge să ştie că nu te are nici o altă femeie. Ori, Evelyn îi demonstrează că dorinţa ei este absurdă. Asta-i tot.

Michael se jucă o clipă cu lichidul îmbătător din pahar, parcă neîndrăznind să rostească întrebarea care-i stătea pe buze.

— Şi ce ai de gând?

— Cu Lilith? preciză George.

— Da.

— Nu-ţi fă griji. Sunt un tip rezistent. Probabil că peste zece ani o să se liniştească. Am timp să aştept.

— Şi să trăieşti aceşti zece ani cu o femeie îndrăcită?

— Oricum nu prea stăm împreună. Şi, în plus, Evelin promite să-mi dea din când în când satisfacţie. Ca în seara asta.

Parcă adusă de vorbele lui, Evelyn se apropie, bosumflată şi cu privirea în pământ.

— Michael, şopti ea ruşinată. Iartă-mă pentru scena de adineaori.

Bărbatul o cuprinse de după umeri ocrotitor şi-i zâmbi.

— Uite, George tocmai te ierta.

— Îmi pare rău că mă bag în discuţia voastră, dar încă n-am înţeles ce s-a întâmplat.

Ultima replică aparţinea lui Alice care tocmai se întorsese de la etaj după ce lăsase copilul în grija lui Patsy.

— De ce? făcu aparent nedumerit George. S-a întâmplat ceva?

— Păi, coboram pe scară când a trecut val-vârtej pe lângă mine soţia ta. Şi mirosea a alcool ceva teribil.

— I s-a vărsat în decolteu un pahar de punci.

— Aha, făcu Alice ceva mai dumirită.

— Da, continuă George, numai că paharul acela fusese în mâna lui Evelyn…

Mirată, Alice trecu privirea de la unul la altul, cu gura uşor deschisă.

— Adică…

— Adică m-am săturat să se poarte cu mine de parcă i-aş fi

furat ceva din casă, o completă Evelyn încruntată.

Alice pufni în râs şi se îndepărtă veselă spre celălalt grup, nerăbdătoare să împărtăşească şi mătuşii Sulky motivul bunei dispoziţii.

Seara continuă destinsă, lipsită de prezenţa lui Lilith care, furioasă la culme, se închisese în dormitorul ei. Abia târziu în noapte, ameţiţi de evenimente şi de punci, se retraseră cu toţii la culcare.

□

Zilele următoare trecură fără incidente. Singuri acum, tinerii căsătoriţi îşi căutară fericirea în toate gesturile lor. Michael renunţă o vreme să mai treacă pe la birou şi numise în locul lui pe Madia. Evelyn rătăcea multă vreme prin încăperile largi, cu eternul carneţel în mână, notând toate modificările pe care le credea de cuviinţă în mobilier.

— Nu te poţi dezbăra nici o clipă de obiceiul tău, făcu odată Michael.

— Ce să-i faci? Defect profesional! răspunsese amuzată Evelyn şi trecuse pe lângă el în căutarea altei ţinte.

În fiecare noapte, după ce se consuma focul iubirii şi Michael adormea liniştit în braţele ei, Evelyn îşi căuta în minte Vocea. Acea Voce care o însoţise toată viaţa, care-i fusese o confidentă secretă şi care acum dispăruse fără urmă.

Într-un fel, înţelegea ce se întâmplase. Toată viaţa fusese singură. Tatăl ei fusese un om preocupat şi, în afară de momentele când se răstea la băieţii cu care ea ieşea în oraş, nu prea avusese timp să se îngrijească de sufletul ei. Trăise, de aceea, mult interiorizată şi găsise un sprijin teribil în Vocea gândurilor ei.

Acum, însă, Vocea devenise inutilă. Avea lângă ea un om căruia putea să-i destăinuie toate secretele ei şi care, mai mult, descoperea în ea secrete a căror existenţă nici nu o bănuise.

Mai avea însă o explicaţie pentru dispariţia acelei liniştitoare Voci. În ultima vreme, simţise o schimbare ciudată, o răvăşire a trupului şi a minţii care o împiedica să fie uneori coerentă. Sesizase schimbarea cu vreo lună în urmă şi nu îndrăznea să definească motivul ei, de teama importanţei lui grozave.

„Am să merg la medic, chiar mâine”, îşi spuse ea în ultima seară, privindu-l drăgăstos pe bărbatul adormit lângă ea. „Doamne, de-ar fi adevărat ce cred eu!…”

A doua zi, ascunzându-şi emoţia sub masca veseliei, se grăbi să se îmbrace. Michael, mirat de brusca ei preocupare, o întrebă:

— Ce faci? Pleci undeva?

— De unde ai bănuit? făcu ea bine dispusă.

— Păi, în ultima săptămână nu te-am văzut îmbrăcându-te atât de elegant. Ai preferat perechea jerpelită de jeans pe care o porţi de când te-am cunoscut.

— Bine, m-ai învins, recunoscu ea. Plec în oraş după nişte cumpărături. Ştii, femeile nu pot fi ţinute prea multă vreme departe de magazine…

— Să te însoţesc?

— Nu! exclamă Evelyn, brusc cuprinsă de panică.

Apoi, mai îndulcindu-şi tonul, continuă:

— N-aş vrea să te plictisesc cu târguielile mele interminabile. Sunt teribil de plicticoasă atunci, iar cumpărăturile la care mă gândesc sunt cu totul neinteresante pentru tine.

Michael o privi o clipă cu ezitare, apoi renunţă:

— Bine, fie. Dar să nu întârzii mult. Patsy pregăteşte prânzul şi i-am invitat la masă pe Alice şi Don.

— Îţi promit, făcu ea, sărutându-l pe obraz înainte să iasă din cameră.

Coborî treptele grăbită, cu inima bătându-i nebuneşte.

Ar fi putut să-i dezvăluie motivul plecării, dar se temea să nu-i dea speranţe false.

„Mai bine să afle că e adevărat decât să-i pară rău că nu”, gândi ea ca o scuză îndreptată către sine.

□

Niciodată nu suportase aerul de spital. O înspăimânta mirosul de alcool şi medicamente, albul pereţilor şi cursa neîntreruptă a asistentelor pe holuri.

Îşi încheia cămăşuţa de mătase peste pieptul parcă mai plin ca înainte, când medicul bătrân intră pe uşă cu o figură serioasă.

— Ei, doamnă Adams, dacă sunteţi gata, puteţi merge liniştită, rosti el cu glas de bariton.

— Şi rezultatul? întrebă ea pe un ton stins de îngrijorare.

— Păi, de aceea spuneam să mergeţi liniştită, zâmbi medicul. Aţi venit când trebuia. Sunteţi, după cum aţi bănuit, însărcinată.

Vestea, deşi şi-o dorea din toată inima, o îngheţă pentru o clipă. Apoi, cu o răbufnire de fericire, îmbrăţişă bărbatul în halat alb care dădu un pas înapoi, surprins.

— Îţi mulţumesc, doctore!

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti. Acolo, la Shadows, e un om care e vinovat de toate astea.

Răvăşită cu totul de situaţia nouă, Evelyn ieşi ameţită din spital. Conduse maşina fără pic de atenţie şi tot drumul până la casa mătuşii Sulky fu însoţită de claxoanele furioase ale şoferilor încurcaţi.

Trebuia să se destăinuiască cuiva înainte să-i spună lui Michael vestea cea mare. Îi era teamă că, altfel, avea să fie prea pătimaşă.

Opri, deci, cu un scârţâit teribil din roţi, la poarta casei cu balconaşe elegante şi intră grăbită pe poarta cu grilaj metalic.

Sulky o primi mirată de înfăţişarea ei împrăştiată. Evelyn o îmbrăţişă şi îi şopti la ureche:

— Suntem trei…

— Ce vrei să spui?

— Eu şi Michael suntem, de acum înainte, trei!

— Adică… bâigui bătrâna, punând o palmă uşoară peste pântecul lui Evelyn.

Tânăra clătină agitată din cap, cu privirea înflăcărată.

— Draga mea! Ce bucurie!…

Mătuşa Sulky o îmbrăţişă puternic, apoi o înconjură de mijloc cu un braţ şi o conduse în salon.

— Copii, o veste mare! exclamă ea când ajunseră în faţa lui Alice şi Don.

Cei doi ridicară privirile miraţi şi aşteptară continuarea.

— Mai vine unul ca al vostru!

— Ca al nostru? Un bebe? întrebă ezitând Alice.

Evelyn dădu iarăşi din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

Alice sări în picioare şi o strânse cu putere în braţe. În mod clar, asta era ziua îmbrăţişărilor pentru Evelyn.

— Ce bine, ce bine! scandă Alice, sărind pe călcâie ca o fetiţă care căpătase îngheţata după care tânjise.

— Ia mai lăsaţi-o, observă cu asprime prefăcută mătuşa Sulky. Fata asta e delicată acum. Aşezaţi-vă.

Evelyn îşi luă locul ei obişnuit la masa cu platoul încărcat de prăjituri şi îşi lăsă ruşinată ochii în pământ.

— Voiam să trecem la prânz pe la voi, spuse Don cu o voce caldă. Dar, după cum se anunţă lucrurile…

— A, nu, puteţi veni! sări Evelyn.

— Ce vorbeşti?! interveni Alice. Acum, când ai atâtea de discutat cu Michael? Lasă, venim noi peste vreo două zile, când o să mai treacă focul…

În sinea ei, Evelyn îi dădea dreptate. O iubea mult pe Alice, îi plăcea grozav băiatul cu care se căsătorise, însă astăzi avea nevoie de intimitatea lui Michael. Trebuia să fie singură cu el ca să poată ţopăi în voie, să-l poată îmbrăţişa şi, poate, să poată face dragoste cu el oriunde, pe holuri, pe scară, în salon sau în grădină. Poate că o să-i dea liber şi bucătăresei, asta în cazul în care avea să-i vină vreo idee năstruşnică în zona aceea.

Discutară aprins preţ de încă un ceas. Mătuşa Sulky deja făcea planuri: cum avea să aranjeze camera copilului, unde – la

ultimul etaj era prea cald, în aripa din spate era curent cum avea să-şi împartă timpul între casă şi grija pentru bebeluş.

Alice o bombarda cu izbucnirile ei de bucurie şi încerca să-i împărtăşească din experienţa ei proaspătă şi încă neterminată de tânăra mamă.

Plecă mult mai liniştită spre Shadows. Conducea fără să se gândească şi, pentru că drumul nu era foarte circulat, nu avu probleme.

Trecând însă de grilajul porţii masive de la intrare, avu senzaţia unei prezenţe străine. Ceva era schimbat şi nu putea spune ce anume.

Abia ajunsă în faţa conacului, remarcă maşina vişinie cu număr de Londra.

„A venit tata!”, îşi spuse ea. „Nu-mi vine să cred!”. Apoi, fulgerată de o idee sumbră: „Doamne, sper să nu se fi întâmplat ceva!”

Închise grăbită portiera şi urcă în fugă treptele mari de la intrare.

— Tată? făcu ea de cum băgă capul pe uşă.

Uşa salonului era deschisă, semn că înăuntru se afla cineva. Din doi paşi, intră şi rămase în prag, îngheţată.

De pe sofa, unde stătuse alături de Dona, tatăl ei se ridicase să o întâmpine, în vreme ce Michael, sprijinit de şemineu, fierbea de furie.

— Evelyn, draga mea… făcu bărbatul intrat binişor în ultima vârstă.

— Tată, mă bucur să te văd, îl îmbrăţişă ea. Îmi scrisesei că n-ai să poţi veni…

— Ba puteam, Evelyn. Puteam, însă n-am vrut să-ţi stric nunta.

— Să mi-o strici?

— Fireşte.

Rămasă o clipă nedumerită, Evelyn se încruntă şi căută o explicaţie în ochii lui Michael. Însă el rămânea încruntat, fără să arate vreo intenţie să o lămurească.

— Nu înţeleg, se declară ea învinsă în sfârşit.

— Tu nu mai ţii minte chiar nimic? o iscodi din priviri bătrânul.

— Ce să ţin minte? Dar explicaţi-mi odată ce se petrece! se revoltă Evelyn şi, desprinzându-se de lângă tatăl ei, se apropie de şemineu.

— Draga mea, să nu-mi spui că nu ştii că asta a fost prima ta casă! se răsti Michael.

Ea se opri la jumătatea distanţei, lovită de cuvintele lui.

— Cum adică? Nu înţeleg nimic!

Panica începea să pună stăpânire pe ea. Încercă să

găsească un sprijin de undeva, dar toate privirile erau încruntate, de parcă ar fi fost prinsă în focul încrucişat al unei lupte.

— Aici te-ai născut, Evelyn, făcu tatăl, aşezându-se înapoi lângă Dona. Nu chiar în casa asta – în dependinţele din spate. Am fost administratorul proprietăţii Shadows vreme de zece ani.

Rămasă înlemnită de cuvintele lui, Evelyn reflecta speriată. Începea să înţeleagă totul: senzaţia pe care o avusese de prima dată când văzuse conacul, dragostea cu care îmbrăţişase locul acela, iuţeala cu care se legase sufleteşte de Adams…

— Care va să zică… şopti ea cu ochii măriţi, eu şi cu Michael ne cunoaştem demult…

— Aveai opt ani când am părăsit Shadows. Mă mir că nu mai ţii minte nimic, o întâmpină bătrânul Lawford.

— Nu mai am imagini, doar senzaţii…

— Terminaţi odată cu circul ăsta! făcu aspru Michael. Ştiu bine că vă prefaceţi!

— Să ne prefacem? întrebă Evelyn fără să înţeleagă.

— Sunt uimit de atâta tărie din partea ta, Evelyn! continuă el. Să ţii secretul atâta vreme! Să-ţi răzbuni tatăl în felul ăsta!…

— Staţi! Staţi… făcu ea, nemaisuportând situaţia îngrozitoare în care se vedea amestecată fără voie. Explicaţi-mi, oameni buni, totul, că înnebunesc!

— Evelyn, interveni tatăl, încerc de un ceas să-i explic domnului Adams că n-ai nici un amestec, dar n-am reuşit încă. Ştii de ce am părăsit Shadows acum douăzeci de ani?

— Habar n-am! Nu mi-ai spus niciodată.

— Când i-am explicat lui Michael motivul, mi-a aruncat acuzaţia că întinez memoria tatălui său…

Plictisită să tot pună întrebări, Evelyn aşteptă continuarea. Michael, simţind că se repetă o scenă pe care nu şi-o dorea, ieşi în grabă pe uşa. Câteva clipe mai târziu, se auzi motorul Jaguarului.

— Se pare că mama ta, Dumnezeu s-o ierte, îi plăcuse mult bătrânului Adams. Am adus-o cu mine când am primit slujba aceea de administrator şi, din prima zi, a venit să mi se plângă de avansurile stăpânului.

Evelyn căută un loc să se aşeze – simţea că i se taie picioarele.

— Am suportat vreme de nouă ani situaţia asta. Curând după venirea noastră te-ai născut tu. Ai crescut în locurile astea şi, o vreme, Michael ţi-a fost tovarăş de joacă. Era mai mare cu vreo zece ani, dar vă înţelegeaţi de minune când era vorba de împărţit baloanele între voi. Chiar mi-a părut rău că a trebuit să plecăm…

— După ce aţi stat zece ani aici, cu toate avansurile pe care zici că i se făceau mamei?

— Erai destul de mare ca să fii obiect de şantaj…

— Asta le depăşeşte pe toate! făcu Evelyn înfuriată.

— Evelyn, draga mea, nu-l judeca pe bătrânul Adams după purtarea fiului lui. În ultima vreme, parcă înnebunise: vedea în mama ta o femeie care trăise aici cu multă vreme în urmă, o anume Elizabeth. Avea tabloul ei în moară cea veche şi se uita la el ca la o icoană!

Evelyn simţi că i se face rău. Tată şi fiu i se amestecau acum în minte. Michael repeta gesturile înaintaşului lui! Aproape cuprinsă de nebunie, îşi imagină o clipă generaţii întregi de bărbaţi venerând portretul primei femei de la Shadows şi căsătorindu-se cu alte femei în care ghiceau trăsăturile idolului.

Îşi şterse repede din minte imaginea grotescă şi reveni pe pământ.

— Nu înţeleg însă de ce Michael vorbea de o răzbunare a mea!

— Crede, în absurditatea furiei lui, că te-ai întors la Shadows anume ca să-l seduci, apoi ca să pui stăpânire pe teritoriul de unde am fost alungaţi. Să iei locul lui Elizabeth cea visată de tatăl lui…

„Şi de el însuşi”, completă în gând Evelyn, înţelegând abia acum adevăratul motiv al furiei lui Michael.

— Tată, făcu ea mult mai liniştită, uită supărarea asta. Cred că ştiu cum să rezolv situaţia.

Dona, care până atunci rămăsese retrasă pe sofa, se ridică şi se apropie.

— Draga mea, poate îmi dai voie, acum că s-au mai liniştit lucrurile, să te felicit. Ai făcut o alegere bună.

— Era singura posibilă, Dona, răspunse ea, recăpătându-şi încet zâmbetul.

□

Zgomotul maşinii lui Michael îi anunţă întoarcerea acasă abia după apusul soarelui. Umbre lungi tânjeau pe podele, întinzându-se nestingherite, pentru că Shadows era complet neluminat.

Cu o undă de nelinişte, bărbatul urcă sprinten treptele de la intrare, deschise uşa, cotrobăi parterul, apoi, la rând, încăperile de la primul etaj şi sfârşi aruncând priviri neliniştite în camerele de la mansardă.

Evelyn nu era de găsit. Dacă plecase de pe proprietate, raţionă Michael, nu trecuse pe la mătuşa Sulky, pentru că de acolo venise el. Mai rămânea o posibilitate îngrozitoare – să fi plecat împreună cu tatăl ei. Caz în care ar fi trebuit să cerceteze toate hotelurile din Seattle până să reuşească să dea de ea. Putea, la fel de bine să fi tras la vreun hotel din Tacoma, Paradise de pildă, dar asta i se părea lui Michael mult mai puţin probabil. Doar dacă…

Cuprins de o inspiraţie de moment, coborî în fugă pe scară,

ieşi din casă şi străbătu aleea parcului până la moara cea veche.

În primul moment, îşi spuse că se înşelase: şi aici luminile erau stinse. Intră, totuşi, cercetă scurt încăperea principală în care, la adăpostul şemineului cu grătar, ardea molcom focul, apoi se angajă pe scara în spirală care ducea în dormitorul retras unde ascunsese ani de-a rândul portretul lui Elizabeth.

Răsuflă uşurat. Pe pat, într-o poziţie care dovedea deznădejdea, stătea Evelyn, părând – acum mai mult ca niciodată – o umbră dragă de peste timpuri.

— Eve… şopti el, parcă temându-se să nu o trezească…

Femeia ridică privirea şi numai întunericul făcu să nu i se vadă ochii plânşi.

— Eve, draga mea, iartă-mă…

Ea nu răspunse, nu făcu nici o mişcare. Continua să-l privească infinit de tristă.

— Am aflat totul… Ştii, am trecut pe la mătuşa Sulky.

— Ştii despre… mine? întrebă ea răguşită de plâns.

— Despre tine, despre copil…

Michael se apropie de pat, se lăsă în genunchi şi cuprinse în mâini tâmplele grele ale iubitei.

— Iartă-mă. Iartă-mă dacă poţi. Am fost odios.

— Nu e vina ta, recunoscu ea. Cel mai mult mă doare că nu e nici vina tatălui meu.

— Cum adică?

— Un timp am crezut, făcu ea, că te-a înfuriat atacul lui la memoria tatălui tău. Dar m-am înşelat. Te-a deranjat faptul că ai aflat despre iubirea lui pentru Elizabeth. Pentru acelaşi tablou pe care îl ocroteşti aici.

Tăcerea lui îi demonstra că avusese dreptate.

— Michael, iubitule, nici nu ştii cât de mult mă doare… Ştii tu prin ce chinuri trec atunci când mă simt confundată cu Ea, cu fantoma asta?

— Cred că e un blestem, şopti el ca pentru sine.

— Ce?

— Un blestem al lui Elizabeth. O răzbunare a ei…

Privirea mirată a lui Evelyn uită să mai fie tristă.

— Răzbunare?

— Elizabeth l-a iubit pe primul bărbat al familiei noastre. Şi, deşi era căsătorită cu el, nu a avut parte de dragostea lui. Poate că a vrut să se răzbune prin acest portret. Poate că, într-o clipă de disperare, a blestemat toată sămânţa bărbătească a familiei să se îndrăgostească de ea în veci şi fără speranţă. Ori, pentru că trupul ei avea să moară mult prea curând, a lăsat în urmă un tablou purtând boala chipului ei…

— Michael, mi-e frică, tremură ea în braţele ocrotitoare ale soţului. Mi se pare că ne priveşte…

— Cine, ea? făcu el, ridicând brusc glasul ca pentru a se face auzit de imaginea inertă. N-o să ne mai privească multă vreme!

Îşi însoţi vorbele cu un gest ferm. Făcu un pas înainte, apucă tabloul de ramă, îl smulse din cui şi coborî treptele grăbit.

Mirată şi uşor neliniştită de ieşirea lui nervoasă, Evelyn se ridică de pe marginea patului şi îl urmă. Ajunse repede în încăperea de dedesubt, tocmai când Michael, încordându-şi braţele, frângea rama groasă a tabloului.

— Michael, ce faci? Iubitule, nu!…

Prea târziu. Elizabeth, zâmbind strâmb din pânză sfâşiată, ardea cu pocnete mărunte. Flăcări timide şi verzi de teamă cuprinseră chipul şi părul auriu. În urmă, pânza se transformă într-o fâşie subţire de scrum, spulberată la fiecare tresărire de durere a focului. În cele din urmă, cu un geamăt de sforţare, flăcările cuprinseră ochii cenuşii. Elizabeth murise pentru a doua oară. De această dată, pentru totdeauna.

Cei doi priviră jertfa înlănţuiţi, iar când focul îşi reveni la arderea lui domoală, când nimic nu mai există ca dovadă a teribilei fapte, îndrăgostiţii se retraseră către sofa şi se aşezară.

— Nu-ţi pare rău? întrebă ea după o clipă de reculegere.

— Pentru tablou?

— Pentru Elizabeth.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti, făcu el indiferent. Am auzit că a existat o persoană cu numele ăsta pe aici, dar asta s-a petrecut acum vreo două sute de ani…

Evelyn îl privi amuzată, aşteptă câtva timp ca el să mai rostească ceva, apoi, simţind că tăcerea lui avea să continue, şopti cu teamă:

— Iubitule, chiar nu mai ai nimic să-mi spui?

— Draga mea, o strânse el la piept, am atâtea să-ţi spun! Nu cred să reuşesc să termin în viaţa asta.

— Dar despre problema aceea, ştii tu…

— Despre copii?

— Deocamdată numai despre unul.

— Dacă-i băiat, cum o să-i spunem?

Întrebarea lui era mai mult decât un răspuns: era o acceptare a unei situaţii pe care Evelyn şi-o dorise şi de care se temuse că pentru viaţa ei.

— Cred că Charley ar fi foarte potrivit.

Michael zâmbi, gândindu-se că numele pe care ea îl alesese aparţinea şi celui căruia îi fusese atât de devotată. Charley God, spaima proprietarilor faliţi şi sentimentali, redus la rolul de prunc neajutorat! Era o treabă care promitea să fie amuzantă.

— Dar dacă-i fată? îşi continuă Evelyn răspunsul de mai înainte.

Bărbatul o privi tandru, îi mângâie părul auriu, o privi în ochii cenuşii şi, cu o figură nedumerită, şopti:

— Elizabeth?...

Sfârşit

"Puțini credeau că performanța din *Nu uita, Pasadena* va putea fi egalată. Iată însă că, prin acest extraordinar nou roman Sidney Sheldon ne oferă din nou prilejul unei aventuri fascinante.
Cei care vor citi această carte o vor păstra pentru totdeauna în bibliotecă".

The New York Times